www.virtual-project.eu

roman

daniel

LACOSTE

Justiţie fără limite

MISIUNE ÎN SIBERIA

DANIEL LACOSTE

Colecția
Justiție fără limite

NR.11

MISIUNE ÎN SIBERIA

În românește de:
MARIA CARP

virtual-project.eu

Editura VIRTUAL
2011

• Prolog •

Borfaș, spărgător de locuințe și escroc, Samuel Branigan are o altercație cu trei pederești în urma căreia amicul său își pierde viața, iar el ajunge la un pas de moarte. Este salvat ca prin minune de niște copii ce alertează autoritățile orașului Philadelphia, după care ajunge să facă parte – fără voia lui – dintr-un program de cercetări medicale finanțat de Central Intelligence Agency. CIA dorea să realizeze o armă infailibilă, și anume spionul superinteligent, care se poate adapta oricăror situații, fiind capabil să învețe până și o limbă străină în numai câteva zile. Dintre cei cincizeci de subiecți cărora li s-a injectat un ser secret numai Branigan a supraviețuit, dar s-a aflat într-o comă profundă, care a durat două decenii. Ceasul său biologic se oprise la vârsta de aproape treizeci de ani.

În primăvara anului 2001, cu câteva luni înaintea atacurilor teroriste asupra Americii patronate de Osama bin Laden, Samuel Branigan revine din senin la viață. Amintindu-și cu greu propriul trecut, datorită ședințelor repetate de hipnotism la care fusese supus în stare de inconștiență, eroul constată cu stupoare că poate reține tot ceea ce vede, aude ori citește, ba chiar are capacitatea de a „vizualiza” fapte ce urmează să se întâmple în viitor. De asemenea, se vindecă incomparabil mai repede decât restul semenilor săi și posedă capacități extrasenzoriale ce îl feresc de primejdii.

În vreme ce întreține câteva legături amoroase cu asistentele sanatoriului în care este alternat, Branigan primește porecla de Lucky (Norocosul), care-l va însoți toata viața. Întâmplător, descoperă că doctorii instituției spitalicești îi „ajută” pe unii pacienți să intre în moarte cinică, pentru a le preleva anumite organe. Acestea sunt destinate magnaților internaționali și oamenilor de stat, operațiunea părând a fi controlată de CIA. Lucky îi demască pe acești criminali, apoi își ia tălpășița din sanatoriul de la Tonawaba Creek, cu puțin înainte ca mărturiile despre abominabilele fapte ce se petreceau acolo să fie spulberate de o puternică explozie provocată de o mână criminală.

În continuare, fostul borfaș este interceptat de profesorul Caron, cel care intrase în mintea sa – cu intenția de a-l controla în totalitate –, dar reușește să scape în urma unui grav accident de circulație. Deoarece valorează mai mult decât greutatea sa în diamante, un anumit segment al CIA intenționează să pună mâna pe el pentru noi experimente. Dar Lucky are cu totul alte planuri de viitor. El vrea să își amintească întregul său trecut, să se răzbune pe cei care i-au răpit douăzeci de ani din viață (chiar dacă n-a îmbătrânit deloc în acest timp) și, nu în ultimul rând, să îi ajute pe oamenii aflați în nevoie.

Întors la Philadelphia, orașul în care își petrecuse cea mai mare parte din viață, Lucky reîntâlnește vechi prieteni și își face alții noi. Cu concursul acestora reușește să se răzbune pe cei care încercaseră să-l ucidă, dar este capturat din nou de CIA și forțat să participe în continuare la programul medical finanțat de Agenție. Grație unor împrejurări favorabile, capacităților sale paranormale și sprijinului primit de unde se aștepta mai puțin fostul borfaș reușește să scape, în timp ce profesorul Caron își pierde viața, de data aceasta definitiv. În schimbul libertății și ca să nu fie întreaga viață un «El fugitive», Lucky acceptă să colaboreze cu un anumit segment al CIA atunci când siguranța națională și viețile americanilor se află în pericol păstrându-și, totuși, o totală independență față de structurile Agenției.

În acel moment în scenă își face apariția Zelda Ibrahimovici o persoană foarte influentă din cadrul CIA, care se va dovedi că acționează doar în propriul interes și al complicilor săi. Lucky îi dejoacă planurile, reușind să împiedice alte atentate puse la cale de aceasta. Astfel, proporție tragediei americane din septembrie 2001 ajung să fie mult mai reduse decât le preconizaseră teroriștii.

Din acest moment, Lucky și masivul Thomas Roe – un versat agent CIA – rezolvă tot felul de probleme, anihilând criminali în serie, secte diabolice și teroriști de temut, cărora nimeni nu le poate ține piept.

- După 20 de ani (volumul 1)
- Răzbunarea lui Lucky (volumul 2)
- Teroare la New York (volumul 3)
- Criminal în serie (volumul 4)
- Jocul cu moartea (volumul 5)

- Beția sângelui (volumul 6)
- Secta diabolică (volumul 7)
- Coșmar însângerat (volumul 8)
- Secretul lui Montezuma (volumul 9)
- Răpiți în Irak (volumul 10)

• Capitolul 1 •

Holurile imense și lovite de lumina crudă a soarelui străluceau frenetic, obligând-o pe Natașa să țină ochii întredeschiși în timp ce înainta, condusă de doi ruși uriași și cu craniile lucioase, înspre încăperea unde o aștepta Tumbek Khan.

Atmosfera rece, în ciuda soarelui care părea să lucească ca în timpul unei explozii, îi întărise sfârcurile mari și îi strânsese pielea pe corpul longilin, acoperit cu o simplă pânză de sac.

Fusese surprinsă să găsească asemenea reguli stricte într-un loc în care se știa că domnește un continuu dezmăț.

Cel puțin așa i se spusese la orele de instructaj ale vechiului KGB.

Dar de atunci trecuseră suficienți ani, iar în „Imperiu” se schimbaseră multe. Numai în acest colț îndepărtat al Siberiei se părea că timpul nu putuse pătrunde.

Și iată că nu era totuși chiar așa. Desigur, era posibil ca profesorii ei să se fi înșelat de la început. În fond, „Domul Opiului” fusese pentru mulți dintre ei un fel de legendă. Puțini credeau în existența lui. Pe de altă parte, incertitudinea în care părea să plutească temutul KGB în privința existenței acestui Tumbek Khan favorizase apariția mai multor legende despre isprăvile lui și chiar despre presupusa lui imortalitate.

În fond, originile lui se pierdeau undeva în negura timpului. Se spunea chiar, că fusese unul din „locotenenți” lui Timur Lenk, că se retrăsese undeva în Siberia de îndată ce turcii reușiseră să distrugă puterea marilor moguli, măcinați de vicii, odată cu moartea marelui Timur.

Toate acestea i se derulau rapid prin minte, în timp ce înainta, cu pași vătuiți, pe holurile tăiate în măruntaiele unui imens aisberg, lipit undeva în coasta de vest a Siberiei.

În fața ei se ivi, ca din neant, o poartă imensă, din lemn de cedru. Încercă să își dea seama cum de nu o văzuse mai devreme, pentru că dimensiunile ei erau atât de mari, încât ar fi trebuit să se vadă, precum Marele Zid Chinezesc, de pe lună.

Se gândi puțin și reuși să dezlege misterul: doar cu puțin timp înainte de a ajunge în dreptul ei, lumina soarelui își potolise

strălucirea, uriașii pereți de gheață fiind vopsiți cu un albastru închis, care bloca razele soarelui și permitea privirii să zărească ce se întâmplă în jur.

Are ceva apucături teatrale, mongolul, se gândi ea, admirativ. Dacă într-adevăr există, nu uită ea să repete celebrul adagiu, care apărea obligatoriu în toate discuțiile care se purtaseră în școală în jurul acestui personaj.

Ușile se deschiseră, fără zgomot, permițându-i să intre într-o încăpere pe măsura anticipărilor făcute de ea la vederea dimensiunii porții.

Încăperea părea rece, deși aerul se încălzise evident de îndată ce păși pe parchetul ei ferm.

În față, un șemineu uriaș, de mărimea unui cuptor de furnal. În stânga, un birou de aceleași dimensiuni. În dreptul șemineului, în care ardeau, cu o flacără aprigă, câțiva butuci groși, se găsea un jilț, acoperit de blănuri de samur.

Jilțul era întors cu spatele spre intrare, în așa fel încât Natașa nu putu să vadă dacă era ocupat sau nu. Oricum, judecând după dimensiuni, ocupantul ar fi trebuit să fie o namilă de om.

O trecură fiori reci pe șira spinării. Carnea începu să-i tremure ușor, dar vizibil. O senzație neplăcută de urinare îi străbătu vintrele.

Era un moment pe care îl așteptase așa cum aștepți să prinzi peștișorul de aur: deși nu crezi că există, tresari de fiecare dată când în undiță apare un pește auriu, spunându-ți… „și dacă… totuși?…”

În sala mare, pe care Natașa decise să o boteze „a tronului”, domnea o liniște neliniștitoare, tulburată din când în când de câte un trosnet al bușteni din foc.

Întreaga făptură a femeii stătea încordată ca un arc. Abia se abținea să nu strige: „Gata, nu mai pot! Arată-te sau lasă-mă să plec!” Mintea ei ascuțită se străduia din greu să îi oprească cuvintele pe buze. Antrenamentele dure din cadrul școlii de spionaj se dovedeau acum mai utile ca niciodată.

Se decise să nu mai stea ca o momâie, încremenită în dreptul ușilor, ci să înainteze spre ceea ce părea să fie punctul central al aranjamentului: jilțul acoperit de blănuri.

Cum făcu primul pas, ca și cum ar fi declanșat un mecanism ascuns în podea, jilțul prinse să se rotească, încet, fără zgomot, odată cu o parte din podeaua de sub el.

Natașa rămase cu piciorul în aer, cu un aer tâmp încremenit pe figură.

Îi era teamă chiar și să mai respire, ca și cum s-ar fi temut ca respirația sa să nu topească mirajul și să se găsească în patul ei din New York, trezindu-se din visare.

După câteva secunde, ce i se părură mai lungi decât întreaga viață pe care o trăise până atunci, jilțul făcu o rotire de o sută optzeci de grade. Natașa se trezi față în față cu Tumbek Khan.

Sau cu cel care ar fi trebuit să poarte acest nume, întrucât nimeni nu știa nici cum arată și nici măcar dacă există într-adevăr.

În fața ei, îngropat aproape complet în blănurile groase, se găsea o piticanie rotofeie, cu craniul ras și cu doi ochi mici și negri, care se fixară cu ură asupra ei, făcând-o să își piardă răsuflarea.

Pe măsură ce ochii bărbatului îi sfredeleau privirea, pătrunzându-i, precum un burghiu, în creier, silueta, mai curând delicată, a bărbatului, prinse să crească uimitor, ocupând întregul jilț, până ce acesta păru să devină neîncăpător, în ciuda dimensiunilor sale impresionante.

Natașa vru să se frece la ochi, neînțelegând ce i se întâmplă, însă descoperi că este efectiv încremenită. Nu putea să schițeze nici cel mai mic gest.

— Deci, tu ești temuta Natașa Petrovna! auzi femeia o voce, ce părea să coboare de pretutindeni din jurul ei. Frumos, nu am ce zice. Vino mai aproape!

Ca împinsă de la spate, Natașa se trezi înaintând, cu un pas șovăielnic, – spre miraculoasa făptură din jilț.

Când ajunse la mai puțin de jumătate de metru de Tumbek Khan se opri, fără să își dea seama de ce, așa cum nu reușea să își dea seama nici de ce, sau cum ajunsese până acolo.

Ochii negri ca tăciunele, înguști și oblici ai mongolului se strânseră și mai tare, lăsându-i fața platâ ca fără ei. Doar două fante înguste i se mai puteau observa în locul în care în care, până cu câteva secunde mai devreme, lucise privirea magnetică, subjugătoare.

— Am înțeles că ești șefa unei bande internaționale de trafic de persoane, parcă așa se cheamă în lumea voastră? Ha, ha! Eu sunt de modă veche și prefer termenul clasic de „robie”.

— E adevărat, se trezi Natașa vorbind, iar vorbele îi plutiră în jurul capului, ca un nor de fum scos de un trabuc cubanez. Conduc cea mai mare rețea mondială de prostituție. Fetele mele ajung în toate colțurile lumii cu o mai mare precizie decât rachetele balistice americane. Și niciun radar nu le poate detecta sau opri. Dar ce legătură are asta cu răpirea mea?

Mongolul nu se grăbi să răspundă. Bătu scurt din palme și din lateralele încăperii se năpustiră, în fugă, alergând cu pași mici, cu tălpile goale, opt femei îmbrăcate în văluri.

Pe brațe purtau tăvi mari de aur și argint, pline cu fructe. Ca într-un balet de la Balșoi Teatrî, femeile depuseră, cu gesturi sigure, tăvile pe masa mare din preajma jilțului. Apoi se retraseră, grăbite, – în spatele acestuia, la circa cinci metri distanță, foarte aproape de șemineu. Atât de aproape încât Natașa se temu, pentru o clipă, ca acestea să nu ia foc.

Tumbek Khan se întinse cu un gest leneș și apucă un ciorchine de struguri negri, cu boabe imense. Rupse o boabă și o aruncă, cu un gest precis, în gura cu buze subțiri. Închise ochii și pe față i se întipări o expresie de mare fericire, ca și cum ar fi gustat pentru prima oară în viață un asemenea fruct.

— Să nu ne grăbim! Ia un strugure! spuse el, alene.

— Nu am poftă acum, se trezi spunând Natașa, parcă împotriva dorinței ei.

Figura imprecisă a mongolului o fascina și îi dădea fiori. În trupul care, la început, i se păruse firav, simțea nu o putere imensă, ci însăși Puterea!

Ca un pilitură de fier atrasă de magnet, trupul ei simțea nevoia să se urce peste gura mestecând alene a lui Tumbek Khan și să i-o acopere cu vaginul ei, pe care îl simțea inadmisibil de umed.

— Dar de ce ai poftă acum? spuse brusc mongolul, aruncând vorbele ca niște proiectile de praștie. Vrei să mi te urci cu păsărică pe gură și să mi-o înfunzi? Vrei și tu, ca toate celelalte, un strop din Putere? Ha, ha, ha? Și ești ortodoxă, îmi închipui.

— Sunt atee, spuse, cu mândrie, parcă, Natașa.

— I-auzi! păru a se minuna Tumbek Khan. Maica Rusie naște avortoni din ăștia în ultimul timp? He… lumea se învârte nebunește și nu sunt semne că ar face-o în direcția cea bună. Atunci o să îți spun eu ce ar fi trebuit să înveți la mănăstire, dacă ai fi fost crescută decent: sămânța nu trebuie să

părăsească trupul! Altfel nu mai ai dreptul la Putere. Deci sperma mea nu va trece în tine, niciodată. Dar să lăsăm lucrurile grele pentru altă dată. Pentru altceva decât pentru inițiere, te-am făcut să vii aici... de bunăvoie, de altfel; nu te-a răpit nimeni, țin să subliniez acest lucru.

• Capitolul 2 •

Soarele lovea necruțător creștetul transpirat al uriașului detectiv. Câteva adieri ale vântului nu reușiră decât să îi vâre și mai mult nisip pe sub hainele de un colorit dubios și de o mizerie certă.

— E ultima dată când mă iau după viziunile tale, omule, spuse Tom, cu obidă, tovarășului său. E a treia oară când ne trimiți după pitici și troli unde a înțărcat dracu' iapa.

Lucky stătea întins, aproape fără vlagă, în nisipul fin al deșertului african. Și dacă ar fi fost mai vioi, tot nu ar fi avut ce replică să-i dea colegului său. În ultima vreme viziunile lui crescuseră în intensitate și în capacitatea de acoperire temporală și spațială, însă pierduseră mult din precizie.

Se făcuseră mai bine de trei luni de când încercau să dea de capăt unei viziuni înspăimântătoare, care putea însemna sfârșitul omenirii, așa cum o știau cu toții: bună, rea, dar vie.

În urma acestor viziuni, divizia specială a FBI-ului pusese la bătaie fonduri imense. Însă, undeva, se produsese o ruptură. După atâtea succese, tocmai acum, când încercarea părea cea mai grea, începuse să dea rateuri.

— Nu știu ce să mai zic, reuși el să scoată, cu o strădanie uriașă, vorbele din gâtlejul uscat. Știi bine că nu am ce face. Am văzut soarele asta luminos și pârjolitor. Asta știu sigur. Ne-am dus cu gândul la deșert, poate și pentru că aici trăiesc arabi, nu? Doar am analizat împreună situația!

— Nu mai pot eu de analizele tale. Și de ale mele… ce să mai zic! Cât de nebuni trebuie să fim să ne luăm după analize în care eu am avut un cuvânt greu de spus! Ha, ha, ha… făcut Tom haz de necaz.

Avuseseră și ghinion, cu carul. Lucky chiar se gândea serios că nu își mai merita porecla de „norocosul".

Porniseră ca o expediție plină de resurse, ca să găsească oaza Abn' el Hazar, unde serviciile secrete americane identificaseră o grupare periculoasă de teroriști, nucleul african al Al-Qaida.

Problema era că nimeni nu putuse spune unde este această misterioasă oază, de a cărei existență pomeneau mai multe mesaje interceptate de-a lungul timpului.

Și, parcă loviți de blestem, oamenii care îi însoțeau începuseră să dispară, sau să moară, din pricini neelucidate.

Toate mașinile se stricaseră, mijloacele de comunicare dispăruseră, într-un mod mai mult decât misterios și, înainte de a reuși să ia o decizie salvatoare, se treziseră singuri, doar el și cu Tom, în deșertul ucigaș, hălăduind la întâmplare printre dune identice și nesfârșite.

— Auzi… spuse Tom, suspinând și întorcându-se pe burtă, după ce zăcuse câteva minute pe spate. Îți spun numai ție… și trebuie să juri că nu mai spui nimănui… asta dacă o să mai ai ocazia…

— Ce secrete vrei să împărtășești? se miră Lucky, fără să se ostenească a se întoarce spre partenerul și amicul lui. S-ar putea să regreți, mai târziu. Încă nu am ajuns la capătul sacului.

— Eh, pe dracu! Eu simt că am cam ajuns!

— Cum crezi. Dacă te apasă, dacă îți închipui că te ajută, scuipă!

— Bă… Ce mă mai apasă! făcu Tom cu oftică în glas. Tare aș bea niște apă!

— Și eu, spuse Lucky distrat. Dar care e secretul?

Tom se uită mirat la prietenul său, cu o urmă de regret în privire.

— Adică eu îți împărtășesc una din cele mai rușinoase dorințe care m-au încercat în ultimii… cine mai știe câți… ani, și tu ratezi momentul?

Lucky nu spuse nimic, preț de câteva secunde, încerca să înțeleagă ce voia să îi transmită Tom. Pentru moment se temu pentru sănătatea mentală a uriașului. Apoi înțelese și izbucni într-un hohot zguduitor de râs. Era un râs care depășea cu mult motivația lui. Un râs nervos, spasmodic, care îi zguduia intestinele și îi îneca respirația.

— Ha, ha, ha! Asta era secretul? Că vrei să bei apă? Ha, ha, ha!

— Ce ți se pare așa amuzant? se înfurie deodată Tom. Știi de când nu am mai pus gura pe lichidul ăsta scârbos? Hm! M-aș mira să știi, pentru că eu, unul, habar n-am!

— Șșșt! făcu deodată Lucky, după ce reuși să se oprească din nestăvilitul hohot de râs. Mi se pare că aud ceva.

— Cred că sunt mațele mele, spuse Tom, dând cu lehamite din mână. Abia mă abțin să nu mușc din mine, de foame.

— Bine că nu vrei să muști din mine, spuse Lucky, ciulind, în același timp, cu grijă, urechile. Dar taci puțin.

— Nu mușc din tine pentru că, în acest moment, nu pot să te înghit. Auzi tu... să mergem în deșert după oază... dacă era după o găoază... mai înțelegeam.

— Dar mai taci dracului din gură, un minut! se înfurie de-a binelea Lucky.

Tom mai mormăi puțin înciudat, însă în cele din urmă se decise să își țină gura.

Lucky reuși, cu mare efort, să se ridice din nisip. Se îndreptă, cu pași șovăielnici, într-o direcție oarecare, în lipsa de puncte cardinale din haosul deșertic.

— Cred că aud pași de cămile, spuse el, după ce se îndepărtase cu câțiva metri de locui pe care îl ocupase anterior.

— Crezi că acceptă sexul anal? spuse Tom, cu o voce ciudată, prevestind o criză.

— Ce? se miră Lucky, când auzi problemele pe care și le făcea partenerul său.

Dar nu își bătu capul cu asta. Se sforță și mai abitir și începu să urce, ca într-o reluare, duna care îi obtura orizontul vizual în direcția în care i se păruse că aude un fâșâit suspect.

Reuși, în cele din urmă. Odată ajuns în vârf, începu să strige ca disperatul, în timp ce își sfâșiase, cu ultimele puteri, cămașa, pe care începu s-o fluture în aer.

— Aici! Hei! Aici!

Tom se uită, neîncrezător, la mișcările prietenului său. Deodată, surprinzător, sări în picioare, cu o energie pe care nu crezuse că o mai are în el. Se năpusti și el spre locul în care se agita prietenul său.

Era adevărat! Undeva, în buza orizontului, se vedeau, plutind fantomatic prin aerul încins, siluetele unei caravane.

— Crezi că ne văd? spuse el, după ce se prăbuși, fără vlagă, în nisipul încins. Eu mă îndoiesc. Plus că s-ar putea să fie târfa aia de care tot vorbesc ăia care au zăcut mai mult timp, ca noi, în soarele ăsta blestemat.

— Care târfă? întrebă Lucky, cu glas stins și răgușit.

— Aia… Mangana.

— Fata Morgana? Ah… nu știu, spuse Lucky, prea epuizat ca să mai râdă de confuziile din capul lui Tom. Se prea poate.

Atât mai reuși să spună, după care se prăbuși, fără cunoștință, lângă trupul inert al partenerului său.

•

Tumbek Khan își pironise din nou privirile arzătoare în ochii femeii. Îi făcuse apoi un semn discret, cu bărbia, indicându-i una din ușile laterale.

Ca teleghidată, Natașa porni în direcția arătată. Un nou val de emoție pusese stăpânire pe ea. Simțea că o experiență nouă o așteaptă. Ar fi dorit, totuși, ca întrevederea sa cu Tumbek Khan să nu se încheie acolo, și nu așa, în orice caz.

Însă, în aceiași timp, simțea că nu se poate împotrivi voinței de neînduplecat a mongolului.

Din nou, înainte de a ajunge în fața ușii, aceasta se deschise.

Probabil că lucrurile sunt mai avansate pe aici, din punct de vedere tehnic, decât s-ar putea crede, se gândi ea. În mod sigur trebuie să existe o vastă rețea de senzori. Prea se mișcă toate în funcție de mișcările mele.

Pătrunse într-o altă încăpere, mult mai întunecată și mai mică decât „sala tronului”.

De fapt, aici nu exista niciun fel de iluminare naturală. Locul era vag luminat de câteva făclii imense, prinse în pereți, care aruncau umbre fantomatice peste mobilierul din jur.

Iar acest mobilier nu era unul cu care se întâlnise prea des până atunci. Anumite piese îi păreau familiare, dar, în contextul acela, păreau că dobândiseră cu totul alte semnificații.

Era o combinație ciudată între o sală de forță ultramodernă și o sală de tortură medievală.

O teamă paralizantă o cuprinse, pe măsură ce privirea i se obișnuia cu penumbra încăperii și reușea să distingă tot mai clar obiectele care o înconjurau.

Vru să țipe și să o ia la fugă spre ușa prin care abia pătrunsese, însă două brațe viguroase o prinseră, pe la spate, și o ridicară în aer, ca pe un fulg.

Înainte de a se gândi măcar să aplice câteva dintre mișcările de autoapărare în care era expertă, se trezi prinsă de mâini cu cătușe și atârnată în aer. Picioarele îi fuseseră, de asemenea

prinse într-un fel de hamuri de piele, care spânzurau, la fel ca și cătușele în care i se prinseseră mâinile, de undeva din tavan.

Întunericul fiind suficient de gros, Natașa nu vedea, practic, locul în care acestea erau fixate, ci le descoperea numai, cu groază, extremitățile care îi blocaseră membrele. Pe sub fese îi treceau, de asemenea, două fâșii late de piele ghintuită cu capse ascuțite de oțel, care îi intraseră puțin în carne și o împiedicau să se miște, pentru a nu își sfâșia singură carnea tare.

Primul impuls care o cuprinse fu să țipe. Însă avea prea mult antrenament pentru a cădea într-o asemenea capcană. Bănuia că asta urmăreau cei care o aduseseră în acel loc. Și mai știa că nu e indicat să fie o pradă previzibilă.

Un individ îmbrăcat într-un combinezon ciudat, de piele neagră, cu o mască ce îi acoperea craniul, tot din piele, ridică asupra ei două brațe colosale și îi sfâșie pânza groasă de sac ce îi acoperea corpul, ca pe o foaie subțire de hârtie. Prin fantele căscate în acest fel, sânii i se revărsară, voluptuoși și tari. Vaginul, în labiile căruia, cândva, avusese ideea de a-și prinde două inele de aur alb, îi lucea, cu pielea mată și întinsă, în lumina fantomatică proiectată de făclii.

Uriașul îmbrăcat în piele, odată această dezvelire realizată, se retrase câțiva pași, dispărând în întuneric, în locul lui apărură două femei, îmbrăcate oarecum asemănător, doar că fețele nu le erau acoperite.

Combinezoanele lor erau tăiate, cam în felul în care uriașul îi rupsese și ei acoperământul trupului. Din pielea fină, de mănușă, care le acoperea corpurile longiline, le ieșeau în afară doar sânii și le atârnau, grotesc la prima privire, labiile grele și mari.

Una dintre ele, o asiatică după ochii oblici și fața plată, se postă în spatele ei și o ciupi tare de sfârcuri.

Natașa își mușcă cu putere buzele, ca să nu strige. Nu era numai durere în strigătul ei, oprit în spatele buzelor. Era și o excitare intensă și subită, pe care nu și-o putea stăpâni.

Cealaltă femeie scoase, din centura lată cu care îi era prins mijlocul, o biciușcă cu mânerul ca un falus imens și cu zeci de șuvițe de piele la celălalt capăt.

Cu o privire lacomă, începu să plimbe, cu mișcări lente, mănunchiul de șuvițe peste abdomenul femeii imobilizată în

hamul prins de tavan, în timp ce asiatica o prinse puternic de maxilar, obligând-o să întredeschidă buzele.

Natașa rezistă o vreme, însă forța femei era peste așteptările ei. Întredeschise buzele și permise limbii aspre a asiaticei să îi cotropească vălul palatin al gurii. Buzele ei, atâta vreme mușcate cu obidă, sângerau, ceea ce părea să mărească încântarea asiaticei, care începu să sugă cu poftă firicelele de sânge.

Natașa simți că nu are suficientă forță pentru a rezista unui tip atât de plăcut de tortură.

Bineînțeles, nu reușea să înțeleagă motivul pentru care era supusă unei torturi, întrucât încă nu refuzase să răspundă nici unei întrebări. Să fi știut Tumbek Khan mai multe decât lăsase să se vadă? Să fi trecut dincolo de falsa ei identitate?

Nu mai avu însă puterea și voința necesară unei asemenea analize a situației, întrucât femeia cu biciul începuse să îi lingă cu poftă labiile.

Cu degetele i le dădu apoi la o parte, strivindu-le de oase, până când Natașa scăpă un geamăt de durere. Apoi, privind imaginea vaginului ei căscat, femeia scuipă cu putere, cu ură, lichidul dens lovind clitorisul Natașei ca o vergea.

Apoi limba femeii se lipi de locul astfel umezit și se apăsă cu forță, sporind durerea, dar și excitarea rusoaicei.

Capul Natașei se lăsase moale și atârna ca un cap de miel cu beregata tăiată. Cum vedea toate lucrurile invers, din acea poziție, Natașa avu impresia că vede corpul plutind prin aer al lui Tumbek Khan. I se păru ciudat nu atât faptul că plutea, ci mai ales că plutea invers.

În mod normal, cum stătea ea și vedea camera cu podeaua în sus și cu făcliile arzând cu flacăra în jos, i s-ar fi părut normal ca și corpul lui Tumbek Khan să îi apară cu capul în jos.

Însă lucrurile nu se întâmplau așa. Natașa închise ochii, decisă să nu mai încerce să judece ceea ce i se întâmpla și ceea ce vedea în jurul ei.

Simți picioarele asiaticei încolăcindu-i capul și vaginul umed al acesteia acoperindu-i gura.

Nu se mai chinui să reziste. Mânerul gros al biciului – îi intrase aproape tot în vagin. Avea o poftă stringentă, în consecință, să lingă, până la epuizare, vaginul care i se oferea.

Femeia cu biciul mai scoase, dintr-una dintre fantele combinezonului ei mulat, un vibrator metalic, mai exact o tijă care avea într-unul din capete un corp metalic, asemănător unui cartuș de mare calibru.

Atingerea metalului rece pe clitorisul fierbinte al Natașei o determină pe aceasta să își scoată limba, pentru câteva secunde și să își ridice capul, curioasă să vadă ce i se întâmpla la celălalt capăt al corpului.

Acum avea clitorisul strivit între mânerul lui și ciudatul instrument lucitor în formă de cartuș.

Natașa nu își mai dorea nimic. Se simțea complet golită de voință, de inteligență, de putere.

Trupul îi pulsa, vibra, în spasme scurte și puternice. În fața ochilor ei închiși se aprinseră doi ochi, ca de pisică, care începeau să îi ardă creierul. Îl simțea cum sfârâie și arde. Un țipăt îndelung îi ieși din buzele arse, rostogolindu-se cavernos în încăperea înaltă și înecată în fumul înecăcios al făcliilor.

Orgasmul îi zgudui fiecare fibră a trupului, cuprinzând-o ca o plasă deasă, împletită din fire de fier abia scoase din foc.

Deschise ochii și se trezi în încăperea „tronului”, în fața chipului acoperit de un rânjet sarcastic al lui Tumbek Khan, care tocmai strivea sub limbă un alt bob imens de strugure. Își dădu seama că nu părăsise niciun moment acel loc. O amețeală puternică o cuprinse și căzu pe podea, fără cunoștință.

•

Buzele lui Lucky simțiră o umezeală binecuvântată și se desfăcură ca o floare la primele raze ale soarelui, fremătând bucuroase. Deschise, cu oarecare greutate, ochii. Descoperi că se află la adăpostul unui cort. O femeie cu chipul acoperit îi atingea buzele cu o cârpă muiată în apă.

Încercă să își rotească privirea în jur, însă o înțepătură puternică îi răspunse încercării.

Femeia spuse câteva cuvinte pe care Lucky nu le pricepu de la început. Apoi își aminti că învățase, la un moment dat, într-un moment de inspirație, probabil, câteva cuvinte în graiul tuaregilor.

— Unde suntem? întrebă el.

Își simți limba scămoasă. Cele două cuvinte, care, de altfel, abia de se făcuseră auzite, îi zgâriară cumplit corzile vocale.

La auzul cuvintelor, femeia făcu ochii mari, îi lăsă jos capul și o luă la fugă, ieșind degrabă din cort.

Lucky se strădui mai tare și reuși să se ridice în capul oaselor. Privi în jurul lui, dar nu avu de văzut mare lucru. Un cort simplu și golaș.

Avu o tentativă de a se ridica în picioare, însă își dădu imediat seama că avea prea puține șanse să reușească. Capul i se învârtea înfiorător și o greutate mare îi presa, simultan, ambele tâmple. Se lungi la loc și privi, câteva minute, spre vârful ascuțit al cortului. Apoi închise ochii.

Îi deschise aproape imediat, căci auzi ridicându-se pânza care ținea loc de ușă.

Nu se osteni să întoarcă privirea, ci rămase cu ea atârnată de „tavan”, sigur fiind că, indiferent cine ar fi intrat, o să vină singur în raza sa vizuală.

— Am aflat că ne cunoști graiul, auzi el o voce aspră.

Deasupra lui se arătă chipul, dăltuit parcă în piatră, al unui tuareg, cu ochii nefiresc de negri.

— Același lucru îl pot spune și eu despre tine, șopti Lucky, surprins de engleza corecta a individului.

Acesta se ghemui lângă el, îi băgă mâna pe sub ceafă și îi ridică puțin capul. Cu cealaltă mână îi apropie de buze un burduf de piele de capră.

— Ia și bea, dar încet, cu înghițituri mici.

Lucky îi urmă sfatul. Simțea cum lichidul vital i se strecoară peste tot în organism și parcă putea vedea cum pielea începe să i se regenereze iar întregul organism îi revine la viață.

Reuși să bea cam un pahar, în aproape un sfert de ceas, însă deja se simțea un alt om.

— Prietenul meu… Tom… Unde e? A scăpat?

— Hm! Putem spune și așa. Însă a trebuit, în cele din urmă, să îl legăm bine, altfel s-ar fi sinucis.

— Cum? Tom? tresări Lucky, fără să îi vină să creadă ce auzea. Nu e genul, te asigur că ai înțeles greșit.

— Eu te asigur că el a înțeles greșit. S-a aruncat ca un leu asupra burdufului cu apă pe care i-l întindea Ofra. Dacă îl lăsam să bea cum vrea el, nu cred că rezista.

— Ah, făcu Lucky, lămurit. Sună într-adevăr ca o reacție a lui Tom. Dar acum e bine?

— E bine… Allah a avut grijă de el, ca și de tine, de altfel.

— Cum de vorbești engleza, dacă nu e un secret? Și încă așa corect, decise Lucky să își limpezească una din marile lui nelămuriri.

— Harvard! Literatură engleză, spuse sec tuaregul.

— Ha! îi scăpă involuntar lui Lucky. Spui povești cămilelor?

— Prefer asta. Am ales libertatea. La voi mă sufocam. Însă e bine să ne cunoaștem dușmanul, în cele din urmă. Și să știm ce ne așteaptă când o să reușească să ne „civilizeze” și pe noi.

— Înțeleg, făcu Lucky. Dacă te aștepți să te contrazic, ți-ai ales greșit omul.

— Ha, ha! fu rândul tuaregului să râdă. E puțin exagerată imaginea… cu „alesul”. V-am cules din deșert, unde erați ca și morți. Nu aș spune că a fost chiar o alegere. Nu a noastră, în orice caz. Poate a lui Allah… Ce căutau doi americani, ca voi, în deșert?

— Asta mă întreb și eu… căutam noi ceva, dar cred că am uitat. În orice caz, numai noi am rezistat, asta țin minte. Eram ceva mai mulți și mai bine utilați.

— Știu, spuse sec tuaregul. V-am urmărit de când ați plecat din El Fasher.

— De ce? se miră Lucky.

— Să spunem că nici eu nu îmi mai amintesc chiar totul, spuse arabul, zâmbind fin și cu subînțeles. Poate că o să ne revină amândurora memoria în timp util.

— Poate, zâmbi și Lucky, înțelegând că nu vorbește cu un idiot și că va trebui să își schimbe discursul dacă dorea să afle ceva mai multe de la el. În fond, se gândi el, dacă nici ei nu știu unde e oaza Abn’ el Hazar, nu știu cine ar putea ști. Numai că va trebui să aibă un motiv serios să ne spună. Minciunile mele nu sunt unul dintre aceste motive, cu siguranță.

— Cred că mi s-a făcut foame, spuse Lucky, în bună parte și pentru a schimba subiectul, care păruse să se ajungă într-o fundătură.

— Ar fi și timpul. Să nu te aștepți la un mare festin, însă sunt sigur că acum, după atâtea zile de post, o pâine arsă în nisip și niște lapte de capră o să ți se pară mai mult decât un dineu la „Waldorf Astoria”.

— Mie… s-ar putea. Cred însă că va trebui mai mult de atât ca să îl săturați pe colegul meu.

— Ah, să nu uit, spuse tuaregul, înainte de a-l sprijini pe Lucky să se ridice. Numele meu este Abu Abdelah Geafar Rudaki.

— Mda… făcu Lucky. E vreo problemă dacă o să-ți spun Abu? Eu sunt Lucky.

— Ha!… Abu… ca în facultate. Memoria omului alb e varză! zâmbi Abu sprijinindu-l pe Lucky să se ridice în două picioare și oferindu-i umărul lui vânos ca să poată face pașii care să îl scoată din nou la lumină.

Când ieși din cort, primul impuls al lui Lucky fu să se întoarcă. Soarele stătea să asfințească, însă lumina și arsura razelor sale îi treziră americanului niște senzații atât de puternice și amintiri atât de neplăcute, încât Abu fu nevoit să îl țină cu forța pentru a nu se întoarce în cort.

— Ușurel! făcu el. Înțeleg că ai o mică alergie și nici cu pielea nu stai grozav, dar trebuie să treci peste asta, dacă vrei să supraviețuiești până la prima oază. Uite, amicul tău și-a revenit.

Spunând acestea, Abu arătă undeva în dreapta, unde, tolănit la umbra unui cort mai impunător, Tom ingurgita de zor dintr-o pâine rotundă și plată, spre uimirea nedisimulată a membrilor micului grup.

Unul dintre ei, când îl văzu pe Abu apărând din cort, se și repezi spre el, turuind înfrigurat sunete guturale, din care Lucky nu reuși să înțeleagă mare brânză, deși cam bănuia despre ce ar fi putut fi vorba.

— Iusuf spune că amicul tău e decis să ne termine proviziile pe câteva săptămâni și că în viața lui nu a văzut pe cineva să își revină atât de repede dintr-o insolație atât de gravă, și, pe deasupra, cu o poftă sporită de mâncare.

— Ha, ha! râse Lucky, care începea să revină la normal, înzdrăvenit de pofta de viață a amicului său, ca de obicei. Te asigur că nu e asta pofta lui de mâncare obișnuită. Când o să-i revină, într-adevăr, vă recomand să vă păziți cămilele.

— Atunci sper să scăpăm cât mai repede de voi, spuse Abu, zâmbind.

— Lucky… fratele meu! strigă Tom, când îl văzu pe amicul său îndreptându-se, cu pași șovăielnici, spre locul ce părea să fie „sala de mese”. Neam de neamul tău și al meu nu a mâncat asemenea bunătate. Știai că laptele se bea?

— Da, poate ar fi trebuit să te avertizez mai demult, spuse Lucky așezându-se precaut pe o rogojină întinsă în preajma lui

Tom. Dar descoperirea asta nu ar trebui, totuși, să te încurajeze să îi lași pe oamenii ăștia fără provizii.

— Cine? Arăbeții ăștia? Lasă că sunt băieți de treabă, chit că s-ar putea să ne trezim cu gâtlejul retezat la noapte. Dar, până atunci, să ne simțim bine. Ai văzut ce ochi are arăboaica aia grăsuță care stă acolo în colț?

Lucky, care știa câte ceva despre obiceiurile tuaregilor, îl trase repede de mânecă pe Tom și îșI șopti la ureche.

— Bă, tâmpitule! În primul rând vezi că unul dintre ei, cred că șeful, a studiat literatura engleză la Harvard, așa că ai grijă cum vorbești. În al doilea rând, dacă chiar vrei să te trezești cu gâtul tăiat, ia-te de femeile lor. Măcar așa, din respect pentru faptul că ne-au salvat de la moarte, mănâncă mai puțin și vorbește și mai puțin.

Tom aruncă un zâmbet tâmp spre cel pe care Lucky i-l indicase ca fiind absolvent de Harvard și îi făcu un semn, timid, cu mâna. Apoi se apropie, la rândul lui, de urechea lui Lucky și îi șopti:

— Stai tu liniștit! Știu și eu cu ce se mănâncă obiceiurile flăcăilor ăstora, chit că am cam lipsit la cursurile de profil din școală. Dar dacă nu vrei să te citească că ești copoi american, mai fă și tu pe prostul! Crezi că un american de rând ar cunoaște asemenea subtilități?

— Lasă că nu ne supărăm nici noi chiar așa repede, spuse Abu, așezându-se cu un gest nonșalant lângă cei doi, când îi văzu șușotind. Nu aveți de unde să știți, probabil, că remarci din acestea, despre femeile noastre, se lasă cu gâturi tăiate. Am stat suficient de mult timp în State ca să știu că asemenea cuvinte nu ascund decât o admirație sinceră și sunt chiar cerute de politețea, ca să spun așa, tipic americană. Mărturisesc că, dintre toate lucrurile la care am renunțat, ca să mă întorc aici, cel mai mult îmi lipsesc femeile de la voi, pe care le puteai lua din stradă sau din birou, numai dacă lansai zvonul că ai două sonde cu petrol în proprietate.

Cei doi înghițiră în sec. Arabul avea și el dreptate, în plus, era evident că știa să taie și cu cuvintele, nu numai cu jungherul încovoiat de pe mânerul căruia mâna nu i se prea dezlipea.

• Capitolul 3 •

Natașa se trezi într-un pat imens. Tresări speriată, când își aminti evenimentele uluitoare prin care trecuse.

Era goală, sub blănuri groase și moi, care îi mângâiau pielea într-un mod cum nu se poate mai plăcut.

În timp ce se chinuia să își amintească exact toate evenimentele, pentru a le putea interpreta, auzi o voce puternică spunându-i.

— Mă bucur că te-ai trezit. Aș dori să vii la mine, să discutăm puțin despre târgul pe care vreau să ți-l propun.

Se uită speriată în jur, pentru a identifica sursa vocii.

Însă în jurul ei nu se găsea nimic care să indice prezența vreunei persoane.

Se ridică, așa goală, și începu să se plimbe prin camera în care se trezise.

O cameră extrem de simplu mobilată. Un pat, imens; un dulap; o măsuță cu un scaun și… cam atât.

Descoperi, pe peretele opus, o ușă, iar pe cel din dreapta, o alta, ceva mai mare.

Decise să o încerce pe cea mai mică. Intuise corect. Ușa ducea în camera de baie. La fel de simplă. Strictul necesar: un lavoar, o toaletă, un duș, o oglindă.

Se privi în oglindă. Era ea, aparent în bună stare. Nu ar fi fost foarte surprinsă nici dacă ar fi descoperit că i-au crescut coarne, sau încă doi ochi în mijlocul frunții, însă fu foarte mulțumită să constate că, cel puțin în exterior, era neschimbată. Și, în fond, asta era tot ce o interesa în primă instanță.

Dădu drumul la apă, cu intenția fermă de a face un duș.

Însă vocea puternică îi explodă din nou în urechi.

— Nu e timp acum de baie. Ți-am cerut să vii la mine. Asta înseamnă: Acum!

Constată, cu stupoare, că nu era o voce care să vină din exterior, ci mai curând o voce interioară, ca și cum ar fi fost gândurile ei, rostite cu vocea altuia, însă.

Telepatie! se gândi ea, imediat. Dar cum?

Participase la niște experimente, care i se păruseră mai curând caraghioase, în timpul școlii de spionaj. Toți studenții se distrau copios pe seama așa-zisului telepat, care își belea ochii timp de minute bune în ochii lor, încercând, chipurile, să le transmită gândurile lui.

Unii, mai îndrăzneți și mai glumeți, după câteva minute bune, și după ce vedeau ochii înlăcrimați ai instructorului care se străduia din greu, începeau să facă cele mai ciudate gesturi. Unii începeau să se dezbrace, fetele începeau să mimeze orgasme, sau să se masturbeze, spre absoluta disperare a instructorului, care începea să urle:

— Nu! Nu! Fii puțin mai atent! Nu ți-am cerut să te dezbraci! Ți-am cerut să apuci un pix!

— Mă scuzați, spunea șugubățul... probabil am înțeles eu greșit! Se aude atât de distinct în cap... Însă probabil m-am zăpăcit din cauza uimirii.

Cam acestea erau experiențele ei cu telepatia. Dar acum... Acum nu exista nicio îndoială. Tumbek Khan îi vorbea cu lejeritate, fără să o privească în ochi, fără să fie, cel puțin, în aceeași încăpere.

O trecu un fior rece pe șira spinării și se simți brusc rușinată de goliciunea ei, ca și cum Tumbek Khan ar fi putut nu numai să-i citească gândurile, ci să o și privească. Avea aceeași senzație neplăcută ca atunci când vorbea la telefon în timp ce făcea baie, ca și cum interlocutorul ar fi putut-o vedea.

Se trase, instinctiv, din fața oglinzii, apoi zâmbi, cu un aer stupid.

Mda, ce să spun, se gândi ea, amuzată. Omul îmi citește gândurile de la o poștă și s-ar osteni să pună camere de luat vederi în oglindă, ca la interogatoriile de la poliția politică.

— Îmi place cum gândești, auzi din nou vocea.

De abia atunci realiză, în completa ei grozăvie, situația în care se găsea. Nu goliciunea trupească trebuia să o sperie, ci totala penetrabilitate a minții ei.

Se simți mai neajutorată ca niciodată.

— Îți interzic să îmi mai citești gândurile! strigă ea, din toți rărunchii, inutil și instinctiv.

— Bine! spuse simplu Tumbek Khan în mintea ei.

După câteva secunde de maximă satisfacție, Natașa realiză ridicolul situației și izbucni într-un hohot nestăvilit de râs. Un râs

care simțea că o să-i facă capul să explodeze. Un râs isteric, nervos, pe care nu și-l mai putea stăpâni.

— Ha, ha, ha! Ce să zic… „Bine!” Ha, ha, ha! Mare figură ești, Tumbek Khan! Tu, soare al pustiei, lumină a deșertului, sau cum dracului o mai fi trebuind să îți spun. „Bine!”… Ha, ha, ha!

Nu mai auzi nicio replică, dar parcă putu să vadă, în mintea ei, zâmbetul ghiduș al mongolului.

— În fine, ce dracului să fac, continuă ea să vorbească singură, cu senzația clară că este foarte bine auzită. Vin acum. Nu știu unde, nu știu cum, dar sunt sigură că o să mă lămurești tu pe parcurs. Sper că de îmbrăcat pot să mă îmbrac.

Nu mai așteptă nicio confirmare. Se îndreptă cu pași siguri spre dulap și îl deschise, sigură că o să găsească colecția de toamnă-iarnă de saci de pânză.

Spre marea ei surprindere, dulapul adăpostea o colecție impresionantă de rochii superbe, la vederea cărora sentimentul de nesiguranță îi dispăru complet

Pur și simplu, în acel moment, Tumbek Khan nu mai exista. Existau numai nenumărate modele, care de care mai luxoase, de rochii, cum văzuse numai în revistele de lux din anticamera șefilor cei mai mari din KGB, pe vremea când ucenicea sexual din greu.

Căută prin sertare, în tentativa de a găsi și ceva lenjerie, însă în zadar.

Pervers, mongolul! se gândi ea. Îi era însă absolut indiferent. Nu avea niciun fel de inhibiții; i se părea firesc să apară, chiar și goală, omului în fața căruia oricum mergea cu mintea absolut deschisă.

Deși părea că Tumbek Khan își ține promisiunea și nu mai intră în mintea ei, după ce probă, cu încântare, câteva rochii, simți, distinct, în aer, o iritare, o râcâială, un fel de mâncărime. Înțelese, fără să își dea seama cum, că întârzie. Se decise brusc asupra unei rochii lungi și negre, fără spate, suficient de incitantă pentru a zăpăci de cap întregul ei batalion de spioni.

Se repezi la ușa mare și porni, cu pas sigur, spre o încăpere în care nu mai fusese niciodată, pe un traseu pe care nu îl mai urmase niciodată, fără a ezita, cu toate acestea, niciun strop, de câte ori ajungea la o întretăiere de holuri, din vastul palat săpat într-un aisberg fantomatic, undeva în Siberia.

•

Adormise, în cele din urmă, cu burta plină și bine dispus. Era mulțumit de felul în care se aranjaseră, în cele din urmă, toate. Cu câteva ore mai devreme fusese convins că norocul lui se terminase și că urma să își dea duhul, undeva în marele nicăieri al Saharei.

Cerul era împânzit cu cele mai multe stele pe care le văzuse la un loc în viața lui. Luna lucea la fel de strălucitoare, parcă, precum soarele amiezii – deși era mai curând frig – aruncând o lumină ireală peste dunele ce sclipeau în lumina ei ca un ocean în care se reflecta cerul înstelat.

Când și când, în liniștea mormântală, se mai auzea fâșâitul unui șarpe trecând grăbit și unduitor în căutarea prăzii.

Însă fâșâitul deveni strident, la un moment dat. Lucky ciuli urechile, atent. Se auzea, destul de insistent, sforăitul puternic și regulat al lui Tom, semn că liniștea nopții încetase, odată cu adormirea monstrului.

Dar nu asta îi trezise atenția. Un alt tip de zgomot, lipsit de ritmicitate, aducând mai mult cu pașii unor oameni care se apropie în salturi, îi răsuna din ce în ce mai distinct în urechi.

Privi atent prin deschizătura, neacoperită, care forma intrarea, respectiv ieșirea cortului. Își apucă pistolul și se strecură, încet, afară din el.

Îi mulțumi în gând lui Abu, care îi onorase cu încrederea lui și îi tratase ca pe niște oaspeți, neluându-le armele.

— Un bărbat fără armă e ca un scorpion fără ac, le explicase el, când le făcuse semn să își reia în primire armamentul cu care fuseseră găsiți în deșert.

Lucky fusese tentat să îi reamintească fabula cu broasca care ajută un scorpion să treacă o apă, până la jumătate, când acesta nu mai rezistă instinctului și o înțeapă, condamnându-se singur, prin acest gest, la moarte.

Se abținuse la timp. Era sigur că Abu o cunoaște și nu ar fi vrut să pară cinic și amenințător.

Nu mai apucă, însă, să rememoreze până la capăt momentul, pentru că primi o lovitură puternică în ceafă și se prăbuși, inconștient, în nisipul rece din fața cortului.

Individul, îmbrăcat în haine de camuflaj, cu fața mânjită cu funingine, îl susținu în cădere, depunându-l fără zgomot jos. Se uită atent în jur, ca să observe dacă lovitura sa avusese vreun martor.

Când se convinse că nimeni nu îl văzuse, se întoarse și șuieră scurt.

Din spatele dunelor se mai ridicară trei siluete, îmbrăcate și camuflate la fel.

Bărbatul care îl doborâse cu atâta ușurință și precizie pe Lucky făcu câteva semne curioase înspre cei trei.

Aceștia se scurseră de-a lungul dunelor, ca niște șerpi, și se apropiară de trei dintre cele cinci corturi care adăposteau micul grup de tuaregi.

Cămilele începură să fornăie nervoase și caii dădură semne marcate de nervozitate.

Unul dintre cei trei se strecură în cortul în care se auzea, puternic, sforăitul lui Tom. Pătrunse înăuntru și privi, uimit, la namila care zăcea culcată pe o rogojină și scutura întregul cort cu sunetele pe care le scotea.

Se furișă în spatele lui, scoase de la brâu un cuțit lung și zimțat pe spate și se apropie de gâtul uriașului.

Lama pumnalului apucă să lucească scurt în lumina lunii, înainte de a se îngropa adânc și trecător în beregata lui Tom. Sângele țâșni cu putere. Uriașul grohăi porcin, zbătându-se fără vlagă sub brațul încordat al cuțitarului, care îl prinsese ca într-o menghină pentru a nu-i da posibilitatea să facă zgomot.

Un al doilea camuflat se strecură, cu gesturi la fel de precise, în cortul lui Abu. Se apropie, mult mai prudent decât colegul său, de silueta întinsă fără grijă pe rogojină.

Tuaregul dădea impresia că doarme iepurește. Făcu câteva mișcări, ca și cum ar fi dat să se trezească în urma zgomotelor imperceptibile făcute de deplasarea discretă a intrusului.

Nu se trezi însă, spre mulțumirea, acestuia, care încremenise cu mâna pe pistolul automat ținut la oblânc.

Când se convinse că arabul doarme, se apropie cu un gest decis și îi puse la gură o bucată de material îmbibată cu un somnifer puternic.

Abu se zbătu puțin, apoi se întinse, inert, în brațele agresorului.

În acel moment, Lucky sări în picioare și apucă cu un gest hotărât pistolul. Visase, dar visase precis și distinct ceea ce urma să se întâmple în cel mai scurt timp, probabil.

Ciuli urechile și avu confirmarea zgomotelor pe care le auzise în visul său premonitor.

Se retrase în cel mai îndepărtat colț al cortului și puse, în locul lui, pe rogojină, sacul pe care își sprijinise, până atunci, capul.

Așa cum prevăzuse, la scurt timp în cortul lui își făcu apariția individul care, în vis, îl lovise în cap, făcându-l să-și piardă cunoștința. Acesta se lăsă păcălit de sacul lăsat pe rogojină. Se apropie tiptil și își pregăti pistolul pentru o lovitură decisivă în ceea ce el credea a fi ceafa locatarului cortului.

Însă cel care primi lovitura fu chiar el. În timp ce se apleca, pentru a lovi letal, Lucky făcu un salt lung și îi căzu în spate agresorului.

O lovitură puternică cu latul palmei în gât și intrusul se prăvăli, fără zgomot, peste sacul pe care dorise să-l lase inconștient.

Lucky avu un prim impuls de a-l lega pe intrusul inconștient, însă își aminti imediat că cel care se găsea în cel mai mare pericol era amicul său, Tom.

Îl lăsă acolo pe agresorul său și se năpusti spre cortul de unde încă se mai auzeau sforăiturile puternice ale uriașului.

Ajunse exact în momentul în care un tip mânjit pe față stătea cu cuțitul în dreptul gâtului robust al detectivului.

Glonțul plecat, la timp, din pistolul lui Lucky, străpunse tâmpla acoperită de funingine a intrusului, împrăștiind bucăți amestecate de creier și oase pe peretele opus, de pânză, al cortului.

Imediat, în tabără se iscară alte focuri de armă și strigăte amenințătoare se ridicară de jur împrejurul său.

Lupta nu ținu mult. Comandoul nu fusese unul numeros, după toate probabilitățile. Fusese însă suficient de mult zgomot ca să-l trezească, în cele din urmă, și pe bravul Tom.

Acesta fu surprins, pentru câteva momente, de cadavrul pe care îl găsi prăbușit, cu țeasta crăpată, peste el.

— Bă… spuse el, scărpinându-se preocupat în cap… nici măcar nu țin minte să fi băut așa mult azi noapte.

Apoi, pentru că deja i se păru că se preocupă prea mult de problemă, ridică din umeri și îndepărtă, cu nonșalanță, cadavrul cald încă, cum îndepărta și plapuma în diminețile reci ale New York-ului, când se trezea morocănos și fără chef de viață.

Tocmai când se ridicase de-a binelea în picioare, reapăru și Lucky, plin de transpirație și cu pistolul încă fumegând.

— Te-ai trezit? întrebă el, fără să dea semene de mirare. Slavă Domnului! Nu știu ce mă făceam dacă îmi dădeai și tu o mână de ajutor. Terminam prea repede și nu apucam să mă simt bine.

— Dar la ce să vă dau o mână de ajutor? făcu Tom, cu o figura de picat din lună. Te-au prins arăbeții la pirande?

Lucky se uită la uriașul inocent ca la un fluture exotic. Se așeză calm jos și începu să îi povestească ce și cum se întâmplase în timp ce Tom trăsese un binefăcător pui de somn.

Abia apucă să termine povestirea că în cort apărură trei tuaregi, cu puștile lor antice în mâini, cu figuri amenințătoare și gesticulând nervos.

— Alta acum!... spuse Lucky, îngrijorat de turnura pe care o luau evenimentele.

Începu să le strige, folosind mai mult gesturile decât cuvintele, că el fusese cel care le salvase conducătorul, nu un complice al celor din comando.

— American, american! strigau furioși tuaregi.

— Or fi fost ei americani, dar asta nu înseamnă că suntem toți în aceeași oală, încerca să le explice Lucky.

— Bă! se înfurie deodată Tom, ridicându-se, cât era de lung, în picioare. Dacă vă dosesc două palme peste ochii ăia tuciurii, vă trece cheful de înjurat americani la grămadă.

Tuaregi luară imediat act de atitudinea amenințătoare a detectivului și îl luară la ochi cu țevile puștilor.

Situația devenise foarte tensionată și tindea să scape de sub control, dacă în acel moment nu ar fi apărut Abu.

Scuipă câteva consoane împleticite și multe „h”-uri spre războinicii lui camarazi și îi expedie afară din cort.

— Vă cer scuze, în numele lor! spuse el, așezându-se calm pe pământul, care servea de podea, al cortului, încrucișându-și tacticos picioarele. Pentru ei, tot ce vine de peste ocean e purtător de necazuri și ghinioane. Și eu nu pot să îi condamn. Colegii voștri sunt un bun exemplu.

— Ce colegi? spuse Tom, aprinzându-și o țigară.

— Haideți să nu ne mai ascundem după degete. Nu acum, când am trecut împreună la un pas de moarte. Cei care ne-au atacat fac parte din trupele de asalt ale CIA. Pe șeful lor chiar îl cunosc. Ne-am filat reciproc, la Khartoum. Acum veniseră să mă răpească.

— Dar ce pot să aibă agenții CIA cu un comandant de cămile? întrebă Tom, mirat.

— Asta e o bună întrebare! spuse Abu, încercând să nu pară jignit de titulatura aruncată pripit de Tom.

— Ai spus că nu ne mai ascundem după degete, nu? îi aminti Lucky. De ce ai spus că ar fi colegii noștri? Și de ce voiau să te răpească?

Abu îl privi cu atenție pe Lucky, ca și cum atunci l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Oamenii mei și, poate, chiar și eu, îți datorăm viața. Dacă nu ai fi fost tu, probabil că ar fi fost cu toții morți. Așa că meriți niște explicații. Și, poate, chiar mai mult decât atât. Să vă spun cum stă treaba.

•

Natașa ajunse, fără să ezite, într-o fel de hală imensă, scobită în interiorul ghețarului, puternic luminată de soarele crud al nordului și încălzită printr-un sistem savant de înmagazinare a căldurii plăpânde date de acesta.

Fu uimită să găsească acolo o vegetație luxuriantă, de un verde intens, înconjurată de zidurile groase de gheață transparentă.

Pătrunse în mijlocul acelei sere și o străbătu, extaziată și din ce în ce mai încălzită, în ciuda faptului că rochia pe care o alesese mai mult o dezbrăca decât o îmbrăca.

În capătul celălalt al serei îl găsi, tolănit ca de obicei într-un jilț uriaș și plin de blănuri, pe Tumbek Khan. Aceste părea foarte destins și își recăpătase dimensiunile meschine cu care i se înfățișase Natașei prima dată.

— E fantastic ce aveți aici, spuse, sincer uimită, Natașa. Parcă aș fi într-un roman de Jules Vernes.

— Ha! râse scurt Tumbek Khan. Nici nu ai idee cât de departe ești de un roman de ficțiune. Adică față de limitele superioare ale imaginației unui romancier, fie el și Jules Vernes. Speram că îți vei fi dat seama până acum. În fine... Bine că încă te surprinde ceea ce vezi. E semn de tinerețe. Aici e centrul meu de supraviețuire. Nu o să intru în detalii plictisitoare, referitoare la geneza acestui loc, la vechimea lui și a mea...

— Sunt sigură că nu m-aș plictisi niciun moment, sări Natașa să îl contrazică.

— Și eu sunt absolut sigur, spuse Tumbek Khan, aruncându-i o privire sticloasă și tăioasă, semn că nu îi plăcea și nu obișnuia să fie întrerupt. Nu îmi făceam griji pentru plictiseala ta, ci pentru a mea.

Natașa încasă lovitura din plin. În orice altă împrejurare, în care ar fi auzit asemenea remarci, firea ei țâfnoasă și mândră ar fi replicat tăios.

Însă Tumbek Khan îi impunea nu numai respect, ci și un sentiment de supunere absolută. Nu era un șef, ci un stăpân. Și nu era un stăpân impus de diverse convenienţe sociale, ci un stăpân firesc, natural, implacabil, ca un dezastru natural, ca o maree.

— Am nevoie de tine și de rețeaua ta de prostituate. Nu mă interesează faptul că ești agent sub acoperire.

Natașa simți că îi fuge pământul de sub picioare. Ani întregi de muncă de acoperire a urmelor, fonduri imense cheltuite de noul Imperiu pentru a-i croi o identitate falsă, în care începuse până și ea să creadă, erau vânturate cu nonșalanță de o făptură izolată undeva la mama dracului într-un sloi de gheață.

— Ești o femeie inteligentă, continuă Tumbek Khan, iar gura i se strâmbă într-un rictus hidos la rostirea acestei laude. Nu o să te chinuiești acum, sper, să negi adevărata ta identitate, cu atât mai mult cu cât, așa cum am spus, mă lasă rece ca ghețarul în care îmi duc viața. Se întâmplă să am nevoie de această rețea și o voi folosi, fără să mă intereseze micile voastre jocuri de-a dominația mondială. Dar nu fără să aibă legătură cu aceste jocuri, totuși.

Bătu din palme și imediat apărură aceleași femei, îmbrăcate în aceleași văluri, aducând o narghilea imensă, cu o lucrătură atât de savantă încât Natașa uită pentru moment unde se află și se apropie mirată, să o studieze mai îndeaproape.

— M-am săturat de porcăria asta de lume a voastră, spuse sec Tumbek Khan, după ce trase cu nesaț un fum adânc din savanta mașinărie de fumat. Am de gând să îi pun capăt!

• Capitolul 4 •

Noaptea devenise profundă și luna scrâșnea în nisip o lumină rece și parșivă. Tuaregii se calmaseră, după ce se convinseseră că membrii comandoului erau integral răpuși și nimeni nu poate să mai cheme „cavaleria”.

— Să punem căruțele în cerc? încercase Tom o glumă, când îi văzuse pe arăbeți cotrobăind conștiincios prinprejurul taberei.

— Având în vedere că era să dai colțul de două ori în ultimele douăzeci și patru de ore, eu nu aș fi așa neglijent când fac glumițe, spuse Lucky, gândindu-se cu groază la visul său și la sângele pe care îl văzuse ieșind în valuri din beregata retezată a „glumețului”.

Tom ridică din umeri, decis să nu mai scoată nicio vorbă. Nu era obișnuit să trăiască cu sentimentul pericolului în suflet. Avea o mentalitate de nemuritor, sau o inconștiență teribilă, ca orice om masiv, care a scăpat de prea multe ori din ghearele morții ca să o mai ia în serios.

Și, în plus, Lucky nu îi povestise exact premoniția pe care o avusese, pentru că nu se ivise ocazia.

În schimb Abu îl privea intens pe Lucky, parcă pentru a încerca să citească prin el.

Aprinsese focul, cu gesturi precise și lente, ca unul pentru care timpul nu înseamnă nimic.

Se așezase tăcut lângă pălălaia care ardea domoală, încrucișându-și picioarele și privind fix spre figura lui Lucky.

— Tu nu ești ca ceilalți, spuse el, cu un ton grav, adresându-i-se acestuia.

— Nici tu nu ești ca ceilalți, dulceață mică, nu se putu abține, totuși, Tom.

Văzu privirea ucigătoare a partenerului său fixată asupra sa și simți nevoia să se justifice:

— Ce? Prea mi-a ridicat-o la fileu! Nu pot să ratez o asemenea ocazie! În plus, dă-o-n curul cămilei de viață. Nu ar trebui să ne bucurăm de faptul că am scăpat cu viață. Chiar… frate Osama, nu ai niște tărie prin cocoașele rumegătoarelor ălora?

Însă Abu nu catadicsi să-l bage în seamă pe zvăpăiatul și exuberantul uriaș.

— Căutați oaza Abn' el Hazar, nu e așa? întrebă el deodată, când Tom se potoli din trăncănit și liniștea îi covârșise, apăsătoare ca o plapuma prea grea.

— Depinde cine întreabă, spuse Lucky, gândindu-se dacă ar avea vreun motiv să nege și surprins de precizia și siguranța întrebării. Ce te face să crezi că am căuta ceva?

— Ha! făcu Abu. Nimeni nu pleacă însoțit de atâtea forțe ca să care scrisori de dragoste prin deșert. Iar tu... tu ai puteri speciale și în mod sigur lucrezi pentru unul din serviciile secrete americane. Și, ca să merg mai departe... trei sferturi din americanii „nevinovați" care bântuie la ora asta prin deșert, de ai crede că e Sunset Bulevard, caută același lucru. Așa că nu e greu de ghicit.

— Să spunem că am căuta-o! Schimbă asta cu ceva relațiile noastre? Ne vei pune capetele la murat în sare, sau ce? se stropși Tom la arab.

— Poate că o să schimbe relațiile noastre, dar nu atât de dramatic. Lucky... simt în tine o mare putere și, deși cred că lucrezi pentru o putere malefică, care nu are alte gânduri decât distrugerea noastră și a întregii omeniri, cred că tu ai terminat un episod în care a existat multă răutate și ticăloșie în viața ta.

— Da, spuse Lucky, cu glas scăzut.

Fusese luat prin surprindere, la început, de precizia cu care Abu le citise scopurile, însă, treptat, se lăsase în mâna destinului. Încetase să își mai pună întrebări și să respingă concluziile arabului. Vedea clar că nici acesta nu e un oarecare șef de trib tuareg.

— Io-te la ăsta, ce le știe pe toate! Dar ce ești tu, mărite șef de trib? Mare maestru în voodoo? se minună Tom.

Însă Abu continuă să-l ignore pe uriaș. În ciuda unor trăsături interesante și a unor înzestrări naturale deosebite, Tom nu reprezenta un interes pentru el. Îl privea ca un uriaș păzitor al adevăratului giuvaer: Lucky.

— Să știi că nu am nici cea mai mică îndoială că nu veți găsi, singuri, oaza. Niciodată! Pentru că nu e un loc fizic, iar voi, americanii, nu vedeți nimic dincolo de ceea ce puteți pipăi și, eventual, lua cu totul. Însă s-ar putea ca, cineva, cândva, să

trădeze. Și nici atunci nu o veți găsi-o! Dar vor muri mulți dintre ai mei și deja suntem din ce în ce mai puțini.

— Și vrei să mi-o arăți mie ca să îi forțez pe ceilalți să nu o mai caute, nu? spuse Lucky, deodată, mirându-se singur de claritatea cu care acest gând îi venise în minte, deși nimic, sau aproape nimic, din ceea ce spusese până atunci Abu nu îl putuse determina să gândească în acest fel.

— Începi să înțelegi, spuse Abu, mulțumit. Cred că nu am greșit când te-am ales.

— Hei! strigă Tom. Îmi traduceți și mie ce dracului tot îndrugați de jumătate de oră? Hellooo! Mă vede cineva... Am devenit transparent sau ce dracului?

— Tom... potolește-te! îi spuse Lucky, scurt.

Într-un fel ciudat, în acele momente, și el începuse să îl perceapă pe Tom în felul în care îl percepea Abu. Simțea că încercările prin care urmează să treacă îl depășeau pe uriaș. Probabil că prezența unui alt om cu puteri speciale, căci îi era din ce în ce mai clar că Abu nu era un oarecare, îl făcea să îl simtă pe partenerul lui ca o anexă.

Se scuturâ deodată și își dădu seama că nu era bine ce face.

— Tom, știu că tu ești un individ care nu își face mari probleme cu ceea ce nu poate vedea. Și știu ce înseamnă asta, pentru că am fost și eu ca tine.

— Eh, ai fost ca mine! bolborosi uriașul, nemulțumit de aerul grav al întâlnirii. Dacă vă deranjez, eu mă duc să mă culc, că nu mi-am terminat programul. Și, în plus, văd că nimeni nu are de gând să sărbătorească evenimentul cu niște licori tari.

Lucky îi privi ușor amuzat pe masivul lui amic și își aprinse, tacticos, o țigară.

— Stai aici și nu te mai purta ca un copil răsfățat. Lasă-mă să termin, măcar, ce voiam să îți spun și apoi nu ai decât să te duci să ne umpli aerul de sforăiturile tale asurzitoare.

— Acum mai și sforăi! Asta-i culmea! făcu Tom, care începuse să se comporte ca o amantă trădată.

— Bă! Da' mă lași să termin? Să îți explic? se înfurie Lucky.

— Bine, bine! Lămurește-l pe bietul Tom. Luminează-l! Arată-i calea!

— De când ești cu mine ai văzut că există și alte lucruri decât cele pe care le poți mânca sau pune să stea capră. Dar pentru ceilalți colegi ai noștri, ai tăi, mai exact, lucrurile astea continuă

să nu existe. Știi ce am visat? Am visat cum individul ăla, pe care l-ai găsit mort peste tine, când te-ai trezit, îți tăia beregata, ca la pui. Și cum îl răpeau pe Abu… și cum pe mine mă băgau în comă, probabil. Na! Asta am visat. Și dacă nu aș fi visat, tu ai fi avut, la ora asta, beregata, tăiată, Abu ar fi fost răpit și, probabil torturat ca să spună unde este oaza, iar eu… Dumnezeu știe unde și cum aș fi fost!

— Și? făcu Tom mirat, neștiind unde bătea Lucky.

Știa de mult lucrurile astea, de ce simțise partenerul lui nevoia să i le reamintească acum?

— Vrei să îți cad în genunchi și să îți mulțumesc că mi-ai salvat viața? De parcă eu nu ți-aș fi salvat-o până acum, de atâtea ori.

— Nu fi prost! Știi că nu asta încerc să îți spun. Doar încerc să îți răspund la întrebarea ta de mai devreme, să îți explic ceea ce păreai a nu înțelege în conversația dintre mine și Abu. Oaza asta pare să fie ceva care nu poate fi perceput de oameni ca tine. Sau ca mine, înainte de injectarea serului ăluia blestemat, sau binecuvântat, nici acum nu știu cum să-l definesc.

— Adică vrei să îmi spui tu mie că teroriștii ăia care ne căsăpesc oamenii ca pe vite, pe unde îi prind, sunt niște ființe cu înzestrări spirituale deosebite, care se antrenează și se înarmează într-o oază aflată într-o realitate virtuală? Ha, ha! Nu știu cine e mai tâmpit dintre noi, Lucky, îmi pare rău că trebuie să ți-o spun.

Lucky rămase perplex de logica de fier a camaradului său. Luat de val, în discuția cu Abu, uitase motivul pentru care ei doi căutau oaza cu pricina. Fusese bucuros și flatat de întâlnirea cu Abu și de promisiunea de a intra într-o lume magică datorită puterilor sale, care, până în acel moment, nu îi oferiseră decât sânge.

Se întoarse întrebător spre Abu, care asistase impasibil la discuția dintre cei doi.

— Dar v-ați gândit, vreo singură clipă, că oaza aia nu are nicio legătură cu ceea ce numiți voi terorism internațional? Că ați fost intoxicați, ca de atâtea ori înainte, de șefii voștri, ca să vă determine să acționați?

— Asta nu mi-a trecut prin cap, spuse Tom, cu sinceritate. Dar nici nu am tupeul să spun că nu ar putea fi adevărat. Nu ar fi prima dată, de altfel. Atunci, dacă nu are nicio legătură, să

zicem că accept explicația ta, de dragul discuției, de ce ar fi șefii mei interesați de o nenorocită de oază. Aveți petrol acolo?

— Ha, ha! râse Abu. Nu, slavă domnului, acolo nu e petrol. Petrolul ăsta blestemat care ne-a distrus viețile tuturor. Nu, nu e petrol, asta e sigur. Dar are, într-un fel, legătură cu ceea ce asigură petrolul.

— OK, mă dau bătut! spuse Tom, după câteva secunde de tăcere. Nu am nici cea mai mică idee despre ce dracului vorbești – tu ai, Lucky?

— Mărturisesc că nici eu nu prea pot să îl urmăresc.

— Putere! Asta să găsește în oază. Putere! Ce asigură petrolul? Controlul economiei. Și ce înseamnă, în zilele noastre controlul resurselor, în special cele petrolifere? Putere! Iar oaza oferă, pentru unii, putere, direct, fără resurse intermediare.

— Asta e o vrăjitorie de aia ieftină, de mi se face scârbă. Eu refuz să joc în filmul ăsta spuse Tom ridicându-se furios de pe nisip. Dacă mă luați cu chestii din astea muierești, de babe tâmpite… eu plec!

— Faci cum vrei, spuse Abu, impasibil. Poate e chiar mai bine să pleci, acum. Presimt că nu o să îți fie rău unde te vei duce!

— Păi poți să fii sigur că nu o să îmi fie rău! spuse Tom, ofticat la maximum. Pentru că mă duc să mă culc! Noapte bună!

•

Tom se îndepărtă bombănind de focul care se păstra încă viu, deși niciunul dintre ei trei nu catadicsise să aibă grijă de el.

Auzi, bă, frate, cu ce căcaturi vine arăbetele la mine! se gândea Tom, furios, în timp ce se îndrepta spre cortul lui. Oaza care dă putere! Tâmpiți! Poate spune numerele câștigătoare la loto, sau crește sânii la femei. Sau le transformă pușcele lor prăpădite în drugi de lumină, ca sabia unui Jedi. Păi dacă le dădea putere, ce dracului, se mai canoneau ei să ne facă câte-o gaură mică în vapoare? Hai că aia cu avioanele, de pe 11 septembrie, a fost o păcăleală. Nici pe aia nu erau în stare s-o ducă singuri la capăt, dacă și-ar fi propus. Și vin la mine și îmi țin lecții despre putere. Prăpădiții dracului! Crapă de foame în soarele ăsta cretin, plimbând niște cămile răpciugoase prin deșert și cuplându-se cu urâtele astea cu masca pe figură. Și nici măcar nu au un strop de whisky. Puterea curului meu!

Tot mestecând gânduri belicoase în creier și pufnind nervos pe nări, semn de supremă tortură interioară, Tom ajunse în

dreptul cortului său și se aplecă să intre, ca să poată să tragă un somn eliberator, când simți ceva în aer. Mirosea a femeie goală și transpirată. Era un miros care nu îl înșela niciodată. Cum nu îl înșela nici acela al unei fripturi care se prăjea la o distanță de kilometri, când era foarte înfometat. Și nu era niciodată prea puțin înfometat, nici de una, nici de alta.

Renunță să mai intre în cort. Se îndreptă de spate și începu să adulmece, ca un ogar vânatul.

Bătea o briză subțire și rece. Se îndreptă spre celelalte corturi din preajmă, pășind tiptil și încordat, atent să nu cumva să piardă semnalul olfactiv. Ajunse în dreptul unui cort care avea bucata de pânză, ce servea drept ușă, dată la o parte.

Băgă prudent capul înăuntru.

Nu se vedea mare lucru înăuntru dar lui Tom nu îi trebuia un felinar ca să distingă un corp gol de femeie care se răsucea frenetic pe rogojina întinsă pe nisip.

Hopa! Uite că și ăstora le place să cânte la mandolină, din când în când, spuse el.

Femeia, din care nu putea distinge decât pete de carne lucind în lumina lunii strecurată prin pânza groasă a cortului, era în plin exercițiu de masturbare.

O mână îi prinsese sânii mici și își strivea sfârcurile între degetele mare și arătător, în timp ce cealaltă mână se străduia din răsputeri să reușească simultan o mângâiere a clitorisului și o penetrare cu restul degetelor, lucru care nu părea să îi reușească pe deplin.

Oricum, chiar și așa, femeia părea să fie teribil de excitată. Din când în când, prin buzele strânse, răzbătea câte un geamăt, semn că se simțea suficient de bine singură.

Lui Tom, suflet nobil, nu îi fu suficientă această impresie de fericire care răzbătea dinspre trupul contorsionat al arăboaicei.

Sărăcuța de tine, se gândi el. Cum te chinuiești tu de una singură aici, în timp ce papagalii ăștia și-o trag cu cămilele, probabil, în majoritatea timpului. Ce e drept, unele păreți mai puțin apetisante ca ele, dar, dă-o dracului de treabă, totuși, femeia e femeie! Nu trebuie lăsată să se chinuie singură.

Și, gândind aceste lucruri, se așează încet în patru labe și înaintă spre femeie.

Își dădu jos, din mers, nădragii și constată că imensul lui falus e în stare de atac și se târăște prin nisip, ceea ce nu putea să îi facă prea bine.

Îl apucă cu o mână și începu să-l mângâie ușor, în timp ce se apropia de trupul în sudori al femeii.

Se temu, pentru câteva clipe, de reacția ei și se gândi că nu i-ar pica bine să se trezească cu niște mujahedini furioși, care să-l prindă cu membrul umflat în cortul uneia dintre făcătoarele de pui de arabi. Dar își alungă repede imaginea asta din gând. Era sigur că știe cum să îi încremenească eventualul țipăt pe buze. Nu era nici prima și, spera din tot sufletul, nici ultima oară când se găsea într-o situație așa „ingrată”. Ajunse în dreptul ei și femeia tot nu îi sesiză prezența. Se întinse lângă ea, cu capul în dreptul vaginului ei și îi apucă cu un gest sigur mâna, astupându-i, cu cealaltă mână, în același timp, gura.

Femeia deschise în sfârșit ochii și încercă să țipe, speriată. Mâna uriașă a lui Tom îi opri însă la timp strigătul.

— Ușurel, porumbelul meu de deșert, dacă or exista așa ceva, spuse Tom, în șoaptă. Păcat că tu nu înțelegi nimic din ce spun, altfel te-ar fi înfiorat sigur metafora mea reușită. Dar ăsta e norocul meu, să risipesc mărgăritarele pe porci. Oops… cred că asta cu porcii ar cam fi durut la o musulmană, nu? Slavă Domnului că nu pricepi o iotă!

În timp ce îi șoptea toate aceste lucruri, conștient de forța liniștitoare a șoaptelor, chiar și neînțelese, Tom îi luă mâna și i-o puse pe membrul lui uriaș și erect.

Un icnet mic, sufocat și acela, de surpriză, mai vru să iasă din gâtlejul femeii, apoi zbaterea ei încetă, ca prin farmec.

Fu momentul în care Tom puse, hotărât, limba pe clitorisul roșu și umflat al femeii, în timp ce aceasta își muta în sus și în jos mâna pe membrul bărbatului, nevenindu-i să creadă că poate pipăi așa ceva.

Situația intrase sub controlul total al lui Tom. Nu fu surprins foarte tare de desfășurarea evenimentelor. Știa că nu are nevoie decât de câteva secunde de relaxare a unei femei, timp în care ea să priceapă, tactil sau vizual, cu ce are de-a face și să îi permită, în același timp, lui Tom să își înceapă uimitoarele manevre „lingvistice”. De aici încolo, era foarte puțin probabil ca cineva să reziste tentației, cu atât mai puțin o femeie care deja se găsea în căutarea extazului suprem.

Mana lui Tom nu mai astupa gura femeii. Nu mai era nevoie.

Aceasta, după ce apucă cu ambele mâini de penisul bărbatului – parcă pentru a-l ține pe loc să nu își ia zborul, ca o rachetă, spre luna ce lumina șăgalnic – și-o astupă singură, cu pofta cu care apucase Tom, câteva ore mai devreme, burduful cu apă.

Mâinile mari ale lui Tom desfăcură larg vaginul femeii, ducându-i labiile în lateral și întorcându-le pe dos, pentru a-i permite limbii să debuteze o lustruire bazată. Tom punea întotdeauna mult suflet în aceste activități. Limba lui mare și aspră, precum cea a unui bou, acoperea dintr-una întreaga crăpătură a puitorii, iar femeia începea să simtă senzații ce nu îi înfierbântaseră nici măcar imaginația, pentru că nu le crezuse posibile.

Mâinile ei strângeau din ce în ce mai tare falusul uriaș și limba i se plimba, înfrigurată, în jurul capului roșu. Punea toată pasiunea ei în aceea operație, cu convingerea că trebuie să se străduiască cât mai mult, pentru a-i mulțumi, în acest fel, necunoscutului care coborâse din lună pe rogojina ei rece. După ce își plimbă limba pe dosul vânos al falusului, de la cap spre testicule, încet, apoi în sens invers, buzele ei acoperiră deodată membrul dur și, cu o mișcare rotativă rapidă, înghiți cât putu mai mult din grozăvia arzătoare ca un fier înroșit.

Apoi limba ei coborî adânc, peste ouăle tari ascunse în pielea încrețită și flască, pipăindu-le și mângâindu-le delicat. Și nu se opri acolo. Coborî și mai adânc, în spatele testiculelor, ducându-se lin și abia apăsat, înspre anus.

Tom era mulțumit. Nu se așteptase la atâta știință din partea unei femei de cămilar.

Apăsă cu degetele mâinii drepte de-a stânga și de-a dreapta țâmburușului ferm de carne, pentru a-l scoate și mai mult în afară, și își lipi limba de el, simțind cu trupul femeii se cabrează ca un arc.

Prima mișcare fusese reușită. Începu să își plimbe limba pe deasupra, mișcând-o din ce în ce mai repede. Femeia încetă orice activitate. Îl apucă cu mâinile de capul mare și îl împinse adânc în ea, parcă pentru a-l obliga să intre cu totul înăuntru.

Tom își lipi două degete și le introduse tiptil, ca șarpele în răzor, în vaginul leoarcă al femeii.

După ce reuși să le strecoare, insensibil la gemetele înăbușite și la torsiunile teribile ale femeii, le îndoi puțin, mulându-le pe pielea zgrunțuroasă de pe peretele superior intern. Începu să frece, din ce în ce mai repede, în timp ce limba lui se rotea ametitor în jurul clitorisului. Nu fu nevoie de prea mult timp.

Trupul femeii se cabră, deodată, puternic, împingând capul lui Tom în sus. Acesta se opri. Știa că de aici nu mai are nicio treabă. Senzațiile pe care le stârnise își urmau de acum calea lor firească, rotindu-se în cercuri în tot trupul femeii.

Aceasta rămăsese cu bazinul în sus, întinsă ca un arc și scoțând icnete scurte. Apoi trupul îi căzu la loc, flasc, însă scuturat din când în când, ca de frisoane.

Tom așteptă cuminte ca toată vânzoleala internă să se oprească. Când aceasta încetă, se strecură lângă femeie, în spatele ei și o ridică puțin, de-o aripă, punând-o într-o rână. Era complet domesticită, ca un pursânge după ce renunță să se mai zbată și acceptă cuminte zăbala.

Îi apucă piciorul de sub genunchi și i-l ridică în sus. Își ridică și el piciorul corespondent și îl puse, în aer, ca sprijin pentru cel al femei. Se răsuci puțin, îndepărtându-și pieptul de spatele ei și își strecură, cu grijă, vârful falusului în vaginul abia ieșit din crizele orgasmului anterior.

Intră delicat, încet, dar continuu, până pătrunse de tot. Mâna femeii se duse în spate și îl apucă tare de pielea de pe burtă, unde reușea să ajungă. Pe măsură ce înainta în ea, unghiile femeii îi intrau tot mai adânc în carne. Tom se poziționase perfect. Se propti bine în pământ și începu să își miște bazinul, mușcând din umărul femei, din când în când. Penisul lui se simțea ca strâns într-un cleste, parcă pe toată lungimea lui. Lui Tom nu îi venea să creadă. Își mișca trupul tot mai decis și mai repede, cu o cadență care ar fi zdrobit și o stâncă.

Trupul femei, în loc să fie proiectat la distanță de virulentele lovituri, se strângea tot mai mult în el, fierbinte și parcă topindu-se în carnea tare și masivă a detectivului.

Acesta se simțea ca și cum ar fi strâns la piept o vergea înroșită în foc. Îi ardea tot trupul, însă nu cu cruzimea soarelui din zilele precedente. Era o căldură plăcută, ca a whisky-ului, cea care cuprindea corpul americanului.

Se simțea învigorat și parcă îi sporeau puterile, în loc să i se sleiască.

O întoarse pe burtă. Femeia se supuse și își ridică bazinul, ca o ofrandă.

Tom se ridică în picioare, apoi își flexa genunchii, încălecând-o, dar fără să o atingă.

Își potrivi din nou vergeaua în brazda ce i se oferea total. Trupul femeie cobora, de la bazin în jos, ca un tobogan și detectivul rămase surprins de pielea ei fină. Mâinile lui mari îi cuprinseră fesele tari și apucară de ele ca de niște mânere. Reîncepu cursa nebunească. Apele curgeau pe el ca și cum ar fi stat sub duș. Parcă nu se mai putea opri. Sânii femei se vedeau din laterale, striviți și ieșind puțin de sub corpul zvelt și fără umbră de grăsime, fără a fi, în același timp, deloc, slab.

O ridică în aer, până femeia rămase sprijinită doar în mâini. Niciodată Tom nu găsise atâta plăcere și docilitate la o femeie. Îi venea să o ia cu el și să plece departe, să nu mai facă nimic altceva decât ceea ce făcea acum, pentru tot restul vieții lor.

Bă, dă-mă dracu'! se gândea el, în timp ce pompa cu nădejde între coapsele femeii, ca și cum ar fi vrut să treacă dincolo de ea, a trebuit să vin până la capătul pământului să găsesc așa ceva.

O prinse și o întoarse cu fața la el. Fu prima oară când îi zări suficient de bine fața ca să îi distingă și trăsăturile.

Îi îngheță respirația când o văzu. Ochii ei mari și verzi i se înfipseră parcă în creier, hipnotizându-l. Îi strivi buzele mari cu buzele lui arse de soare. Parcă gusta dintr-o caisă coaptă. Limbile lor se încrucișară năvalnic, ca și cum s-ar fi dorit înnodate pe veci.

Trupul femeii era în aer, încolăcindu-l cu picioarele pe detectiv pe după fese, în timp ce acesta o mișca cu ușurință în sus și în jos, ca pe un fulg.

Tom era uimit de senzația extatică întipărită pe fața frumuseții deșertului, de modul senzorial în care părea să simtă plăcerea străbătându-i corpul și asta îi dădea puteri și resurse nebănuite.

Mâinile ei fine îi mângâiau delicat ceafa, în timp ce îl cuprindea pentru a avea un reazem.

După câtva timp, însă, femeia renunță la acest sprijin. Se lăsă pe spate, rămânând sprijinită doar în bazinul ei, pătruns de Tom și susținut cu forță de mâinile acestuia.

Tom își lăsă, la rândul lui, capul pe spate, ațintindu-și ochii înspre tavanul țuguiat al cortului și murmurând, încântat:

— Mulțumescu-ți ție, mărite Allah, că mi-ai scos în cale pe Fata Morgana după ce am ieșit din deșert, și nu înainte!

•

— Cred că te-ai asigurat de un dușman pentru timpul cât o să-l petrecem împreună, spuse Lucky, zâmbind, după plecarea barosanului.

— Nu prea cred, sincer, spuse Abu, zâmbind la rândul lui. În primul rând că prietenul tău nu e chiar genul enigmatic și poate fi citit cu ușurință de un observator atent. Și lectura ce i-am făcut-o mi-a spus că nu e un tip ranchiunos și are o generozitate maximă, de-a dreptul aristocratică.

— Ha, ha! izbucni Lucky în râs la auzul descrierii făcută de Abu. Nu spun ca nu ai făcut o descriere exactă, însă e prima dată când aud cuvântul „aristocratic” într-un asemenea context. Altminteri ai dreptate, absolut! Și, în al doilea rând?

— Poftim? făcu Abu surprins.

— Ai spus că în primul rând pentru că este neranchiunos, deci nu o să îți fie dușman. Dar în al doilea rând?

— Ah, asta! păru Abu să își amintească. Pentru că i-am pregătit o lecție pe care nu o s-o uite mult timp. Și nu una care să-i revină în memorie în mod neplăcut.

— Anume?

— Să îi lăsăm lui plăcerea de a ne povesti. Am o presimțire că nu va trece prea mult până atunci.

Lucky își privi companionul cu sprâncenele ridicate. Ar fi dorit să îl descoasă mai mult. Însă înțelese că nu ar fi avut nici efect și nici satisfacție dacă ar fi aflat, mai devreme decât își dorea Abu, „lecția” pe care urma să o primească partenerul lui.

— Mai bine vorbește-mi despre oază, atunci. Ce înseamnă că dă putere?

— Asta, cu tot respectul și toată bunăvoința, nu pot să îți împărtășesc. Dar am o veste mult mai bună, pe care ți-am mai dat-o o dată și a cărei importanță am impresia că îți scapă. Te voi duce acolo! Și vei vedea singur. Cu o condiție, însă.

— Aha! făcu Lucky, devenind din nou prudent și circumspect. Trebuia să fie și o condiție. În fine, să o auzim. Țin însă să te avertizez din start că nu sunt dispus la orice pentru a o vedea. Nu e rostul meu în viață. Nu am fost și nici nu o să fiu niciodată

tipul care caută Adevărul, nici Piatra Filosofală, nici Sfântul Graal. Pur și simplu mă preocup să îmi trăiesc viața, luând de bun ce îmi iese în cale și de rău, sau de indiferent, ce nu îmi face cinstea de a îmi intersecta jalnica existență.

— Ești un înțelept resemnat, după cum văd eu. Ciudat! spuse Abu, vizibil deziluzionat de ceea ce auzea.

— Ce e ciudat?

— De obicei oamenii ca tine, sau cum spui tu că ai fi, nu primesc asemenea daruri.

— Probabil și slavă Domnului că nu e așa. Eu, barosane, sunt pur și simplu rodul unui experiment științific. Am fost adus mai mult mort decât viu într-o clinică și am fost supus, timp de 20 de ani, cât am stat în comă, unui experiment ultrasecret. Mai exact, mi s-a injectat un ser care mi-a mărit, pe scurt, capacitățile creierului, permițându-mi să îmi folosesc o mult mai mare parte din el decât restul oamenilor.

— Sună extraordinar și banal în același timp.

— Sună ca dracu! Știu. Însă așa s-a întâmplat.

— Și totuși, ești un om bun. Puteai să fii un ticălos.

— Păi un ticălos am și fost! Până la accident. Eram un spărgător de duzină, un bețiv de prima mână și un violator, ca toată drojdia americană, și nu numai.

— Și de ce te-ai schimbat?

— Aici nu am niciun răspuns. Și știi ce? Nici nu caut un răspuns. Cum nu știu nici de ce am fost singurul care a supraviețuit experimentului, nici de ce creatorul meu a murit înainte să pot afla despre alte efecte ale serului. M-am străduit o vreme, dar am renunțat. Pierdere de timp! Și, din păcate, un lucru mi-a furat clar serul ăsta: timpul. După ce m-a ținut douăzeci de ani pe tușă, neîmbătrânindu-mă deloc, ce e drept, de când mi-am revenit nu mai am timp nici să citesc ziarul. Toate belele lumii se năpustesc peste mine. Singura explicație cât de cât logică pe care am găsit-o, apropo de faptul că nu mai sunt un ticălos, e aceea că nu poți fi un ticălos când îți folosești o mare capacitate a creierului. Ticăloșia mi se pare apanajul exclusiv al proștilor. Plus că, recunosc, nici nu mai am niciun fel de frustrări materiale. În schimb am frustrările pricinuite de aruncarea mea în toate locurile, în „misiuni”.

— Așa ai ajuns și să cauți oaza?

— Oarecum. Știi că eu am anumite viziuni. Ultima dintre ele a fost cea mai înspăimântătoare dintre toate câte am avut. În primul rând pentru că, spre deosebire de celelalte, era mai neclară, mai enigmatică. De obicei prevăd lucruri neplăcute, chiar foarte neplăcute, care urmează să se petreacă în apropierea mea, spațial și temporal. De data asta, viziunea mi-a arătat un fel de sfârșit al lumii. O explozie gigantică, nucleară, pentru că nu am știut să îi pun alt nume, dar ar putea fi orice altceva. Și am văzut și o lumină puternică, un soare dogorâtor, sau numai extrem de luminos, nu știu cum să explic.

— Și normal, ca orice american care se respectă, v-ați gândit că nu pot fi decât răii de arabi care vor să distrugă biata Americă. Ha, ha! Ce previzibili sunteți și lipsiți de imaginație.

— Se poate! admise Lucky, ridicând obosit din umeri. Când amenințarea e atât de mare și nu ai de unde să începi să cauți, începi de unde poți. Și mai era și soarele ăla... orbitor și năucitor. Unde e soarele mai strălucitor ca la voi?

— Ha! zise Abu. Nu știu. Oricum, ar trebui să te gândești mai mult la ceea ce ți s-a întâmplat în viață. Un lucru e cert, pentru mine, cel puțin: nu ai ajuns degeaba aici, și, deși sunt sigur că nu cauți unde trebuie, asta nu înseamnă că drumul e cu necesitate inutil.

— Care era condiția pe care voiai să mi-o pui? Știi, pentru a îmi arăta oaza?

— Tocmai ai îndeplinit-o, Lucky. Tocmai ai îndeplinit-o!

• Capitolul 5 •

Natașa simțea nevoia să doarmă. Nimic altceva. Trecuse prin toate stările posibile, de când era ținută prizonieră pe aisbergul lui Tumbek Khan. Fusese și violată și sedusă și șocată și ghiftuită și înfometată și… nici nu le mai ținea șirul. Așa cum nu mai știa câte erau zilele care trecuseră de când refuzase propunerea lui Tumbek Khan.

— La așa ceva nu o să iau parte, îi spusese ea atunci, în seră.

Tumbek Khan o privise mirat și tăios în același timp. Nu auzea prea des negații în jurul lui… și asta de foarte, foarte mult timp.

— Nu țin minte să îți fi cerut consimțământul, spuse el, și cuvintele lui îi pătrunseră Natașei în trup de peste tot, ca o presă cu mii de ace care i-ar fi strivit corpul și creierul în același timp. Doar te-am anunțat ce am de gând să fac.

— Eh, atunci, spuse Natașa, adunându-și toate puterile trupului și ale voinței, dacă nu contează ce consider eu, poate că nici nu ai nevoie de mine. În care caz, nu înțeleg de ce m-ai răpit și m-ai adus aici.

În momentul următor se simți proiectată cu putere de tavanul de gheață al serei. Coliziunea cu el nu fu una ușoară. Cel mai rău se lovi cu capul de gheața densă și dură. Simți cum începe să îi șiroiască sângele. Stătea lipită de tavan cu spatele. Privea în jos, înspăimântată, la hăul care se căsca sub ea. Nici nu observase că distanța dintre sol și tavan era așa mare. Parcă ar fi fost pe buza unei prăpăstii și ar fi privit în jos. Cu diferența că buza prăpastiei lipsea de sub ea. Era pur și simplu suspendată. Simți pe obraz dâra fierbinte și lipicioasă de sânge scurgându-i-se spre colțul buzelor.

— Eu nu răpesc oameni! Să îți între bine asta în cap! auzi ea vocea lui Tumbek Khan, ca un tunet izbindu-se de toți pereții serei și reverberând la nesfârșit. Ai venit de bunăvoie. Poate că nu îți mai amintești. Și o să faci exact ce zic eu, dacă vrei să nu mori în chinuri groaznice. Ai înțeles?

Nu apucă să spună nimic, că se trezi din nou în picioare, lângă Tumbek Khan. Se uită repede înspre tavan. Era înalt, fără nicio discuție, dar nimic deosebit. Maxim cinci metri să fi fost, până în

cel mai înalt punct, poate șapte. Își duse instinctiv mâna la cap, acolo unde ținea minte că se izbise de calota de gheață. O aduse în fața ochilor... curată! Nu îi mai curgea sânge! Nu îi cursese niciodată.

— În regulă, spuse ea, cu curaj. Ești un bun magician. Gata, m-ai convins! Nu e nevoie să-mi mai faci nici faza cu tăiatul în două și nici pe cea cu dispariția dintr-un cufăr.

— Ha, ha! râse Tumbek Khan. Ești cu siguranță mai deșteaptă de atât. Știi bine că nu e niciun truc la mijloc, ci doar „putere”.

— Am început să mă cam satur de puterea ta, să știi. Dacă ești așa puternic, nu înțeleg de ce mai ai așa mare nevoie de ajutorul meu. Tot respectul pentru modul în care îmi intri în creier și cum îmi dictezi ce rochii să îmbrac și cum să mă lipesc de tavan. Ești mai tare decât mine și probabil și decât Moș Crăciun. Dar eu nu sunt dispusă să te ajut în planul tău tâmpit și nebunesc, chiar dacă nu consider, sincer, că ar avea vreo șansă de reușită.

— Pot să te oblig să faci tot ce îți spun. Nu te pot obliga să mă iubești. Nici Dumnezeu nu poate, asta știi bine. Se cheamă liberul arbitru. În rest... Te vei duce acum cu Keshra! Vei chema pe cele mai bune cincizeci de fete ale tale. Să vină la Krasnoiarsk. De acolo ne ocupăm noi.

— Ha, ha! râse Natașa. Fetele mele? Să vină la Krasnoiarsk? Trebuie să fii complet nebun. Și când să vină? Într-o oră, în două? Mongol dement! Ai măcar idee pe unde sunt împrăștiate și ce fac la ora asta? În compania căror oameni stau ele și ce putere au acei oameni? Chemarea lor nu se face așa, când îmi vine mie mâncărimea între picioare.

Mongolul nu spuse nimic. Își ațintи doar privirea rece și tăioasă în ochii rusoaicei. Aceasta încercă, fără niciun succes, să își smulgă privirea. Simți cum îi înțepenește gâtul și respirația i se oprește undeva în piept. O presiune extraordinară îi apăsă tâmplele. Se prăbuși în genunchi și își prinse capul în palme. Din nări începu să-i curgă sânge. Simți cum îi vine în gură mâncare din ziua precedentă. Vru să se abțină, însă nu reuși. Începu să vomite, cu ochii închiși. O magmă groasă și lipicioasă îi murdărea buzele. Deschise ochii, înspăimântată. Era sânge! Îi ieșea din tot corpul cheaguri, cheaguri. Din urechi, din nas, din gură. Vedea cum se mărește balta roșie din jurul ei. Puterile o

părăseau treptat și o moleșeală cumplită o cuprindea treptat, lent, dar continuu, inexorabil.

Leșină în balta de sânge.

Imediat apărură, ca din pământ, doi gealați rași în cap, cu un smoc subțire de păr prins în coadă, plecând din creștetul capului, în busturile goale și cu șalvari. O ridicară ca un fulg și dispărură cu ea.

În urma lor, Tumbek Khan rămase impasibil, privind în gol, cu mâinile încrucișate pe piept. Părea dus din lumea asta, un leș înțepenit în poziție verticală. Probabil că, dacă i s-ar fi pus o oglindă în fața gurii, aceasta nu s-ar fi aburit. Numai ochii îi rămăseseră deschiși și, din adâncul lor, din când în când, câte-o sclipire rece, ca gheața, fulgera în aerul cald al serei pline cu plante halucinogene.

•

Natașa reuși să se dumirească mult mai târziu, când se trezi singură în încăperea ce îi fusese hărăzită drept dormitor. Era goală și o durea tot corpul. Se ridică cu greu și înaintă spre ușă. Nu știa de ce face acest gest. Știa doar că trebuie să plece din acel loc. Cu orice risc!

Spre surprinderea ei, ușa era deschisă. Ajunse pe coridorul înalt, luminat puternic de soarele ce părea să nu apună niciodată. Își puse mâna streașină la ochi și se lipi de perete, deși își dădea seama că gestul este absolut inutil. Nu se putea ascunde într-un spațiu atât de arid și de bine luminat.

Făcu câțiva pași și constată că era absolut singură. Prinse curaj și o luă la fugă până la prima bifurcație. Puterile îi reveniseră complet. Se simțea uimitor de proaspătă. Văzu, la timp, pe cei doi gealați de care își amintea aruncând-o indiferenți în cameră, ca pe un sac de cartofi. Stăteau de-a dreapta și de-a stânga holului, cu mâinile încrucișate pe piept, nemișcați, ca niște statui, privind în gol, întorși cu spatele la ea. Natașa se înfioră când îi privi mai bine. Erau de-a dreptul niște uriași. Cel puțin doi metri înălțime și parcă sculptați cu dalta. Nu înțelegea cum puteau sta așa impasibili, la bustul gol, pe coridorul de gheață.

Își făcu curaj, sau, mai bine zis, constată că era prea disperată ca să îi mai fie teamă.

Îl lovi pe cel din dreapta, cu toată puterea ei, oblic, în ceafă, în spatele urechii. Uriașul se clătină și se prăbuși în genunchi,

sprijinindu-se cu o mână de podea. Era o poziție ideală pentru lovitura de picior a Natașei. Izbi cu puterea unui rugbist care încearcă o transformare de la 60 de metri de buturi. Capul namilei se duse violent pe spate și femeia putu auzi cum îi trosnesc oasele gâtului.

Se trezi, imediat după aceasta, apucată pe după gât, într-un dublu Nelson, de celălalt malac, care o ridică, ca pe o găină amețită, de la sol.

Natașa simți cum i se rupe gâtul ca o surcică, dar observă și că agresorul nu are curaj, sau voie, să meargă până la capăt. Își aminti care erau mișcările de apărare învățate în școală, deși nu mai fusese nevoită să le folosească de multă vreme. Poziția în care se găsea, ridicată cu mult de la sol, îi convenea. Își ridică piciorul drept și lovi puternic, cu călcâiul, în boașele namilei.

Îl auzi icnind, primul sunet pe care îl auzi venind din partea lui, și știu că a lovit la fix.

Strânsoarea care îi împingea gâtul în față slăbi, pentru câteva fracțiuni de secundă. Repetă lovitura, cu și mai mare sete, de data asta.

Matahala icni și mai tare și se prăvăli, odată cu ea, pe jos.

Abia atinse Natașa podeaua că se și aruncă în sus, ca un arc.

Namila era întinsă pe jos, întinsă pe burtă. Femeia sări în sus, cât de tare putu, și ateriză cu genunchii pe coloana uriașului, apucându-i în același timp gâtul, pe la spate.

Oasele spatelui trosniră, scurt și Natașa îi suci, în același timp, gâtul, cu o mișcare energică, de la stânga spre dreapta. Auzi, din nou, cum îi pocnesc cartilagiile. Îi împinse capul, cu scârbă și putere, trosnindu-l năprasnic de podeaua tare.

Se ridică și o luă la goană, fără să știe precis în ce direcție se îndreaptă. Se opri brusc, auzind un zgomot vătuit de pași în stânga sa, în dreptul unei uși a cărei existență abia atunci o observă.

Un individ coborât parcă, și el, ca și ceilalți doi, dintr-o pictură de epocă, trecea agale, purtând o tavă în mână. Spre deosebire de ceilalți doi, acesta nu avea bustul gol, deși purta aceiași șalvari. Era și mult mai pirpiriu, sau, mai corect spus, avea dimensiunile unui om obișnuit. Poate de aceea purta, vârât în cingătoarea lată, de lână roșie, înfășurată în jurul taliei, un iatagan furat parcă dintr-un muzeu. Era o armă exact așa cum își amintea Natașa că admirase în cărțile ei de istorie din școala

primară. Îngust spre mâner, curbat, se lățea mult spre vârful care nu era ascuțit simetric, ci oblic.

Natașa nu stătu mult pe gânduri. Deși ar fi putut aștepta puțin ca mongolul să dispară din raza ei vizuală în josul coridorului, Natașa simți o dorință de nestăvilit de a-i lua și acestuia viața. Se apropie tiptil, pe la spate, și îi smulse iataganul de la brâu, cu o mișcare precisă și rapidă.

Probabil că bărbatul purta sabia mai mult de fudulie și nu își închipuise că o va folosi vreodată la altceva decât la scălâmbăiatul în fața oglinzii. Se întoarse încet, surprins și cu ochii măriți de uimire.

Nu apucă să vadă decât lucirea rece a oțelului apropiindu-se vertiginos de capul lui, care, în următoare fracțiune de secundă, se rostogolea pe podea, la doi metri de restul corpului.

Sângele o împroșcă pe Natașa pe ochi. Se izbi în același timp și de pereții de gheață, lățindu-se instantaneu și blocând, preț de câteva secunde, lumina soarelui, în locul unde se lipise de zid.

Natașa zâmbi sadic, extrem de satisfăcută de ceea ce realizase. Mai făcu o mișcare în aer cu iataganul. Apoi îl apropie de ochi, pentru a-l privi mai bine. Dădu cu degetul pe tăiș și fu cât pe ce să se taie, la rândul ei. Chiar crezu că reușise să se taie, când își văzu degetul plin de sânge. Realiză, în cele din urmă, că nu era sângele ei, ci al descăpățânatului. Duse degetul la gură și îl linse, cu o mișcare furișă a limbii, parcă atentă ca nu cumva să nu o vadă cineva. Era sărat și fierbinte. Zâmbi mulțumită și o luă la fugă, mai departe.

Senzația de labirint nu o părăsea nicio clipă, deși coridoarele erau lungi și abia de observa că se curbează, când pe dreapta, când pe stânga.

Răsufla din ce în ce mai greu, fără să poată spune că a avansat vreun pic în tentativa ei de evada.

Soarele izbea puternic și strălucitor pereții goi de gheață. Din când în când, câte-o ușă, mereu închisă, mai schimba monotonia peisajului.

Avea impresia că fuge de ore, când se opri epuizată și se aplecă, rezemându-se cu mâinile pe genunchi. Abia atunci observă! Zidul de gheață era o iluzie optică, în spatele lui, din loc în loc, existau spărturi, care o conduceau în cu totul alt coridor. Pentru că peretele din spate era identic cu cel din față și

pentru că soarele strălucea mereu prea puternic ca să fi fost atentă la asemenea trucuri, alergase ore în șir pe un culoar fără sfârșit. Ușile pe care le încercase până atunci, și care păreau închise, probabil că nici nu se deschiseseră vreodată, fiind aplicate din loc în loc, pentru a adormi orice fel de bănuieli.

Se bucură și se întristă în același timp. Simțea că e aproape liberă, dar se gândi cu groază cât timp pierduse.

Probabil deja mă caută, își spuse ea și se năpusti disperată, în fugă, pe coridorul „real” din spatele celui decorativ.

•

Tom îi dădu o ultimă lovitură de bazin, aproape cu ură. Orice altă vietate ar fi zburat prin aer câțiva zeci de metri. Nu și această femeie, constată cu surprindere Tom. Simțise că este foarte aproape de final. Era și timpul. Acuplarea lor dura de ore, iar lui Tom i se părea că durează dintotdeauna.

Ieși din ea, iar femeia se întoarse și, privindu-l fix în ochi, îi luă membrul imens în mână, frecându-l temeinic, preț de câteva secunde.

Și-l vârî apoi în gură și buzele ei se mulară peste nodurile venei, ca o rochie din spandex peste trupul unui fotomodel.

Își plimbă încă puțin gura peste pielea subțire și fină, în timp ce strângea puternic cu amândouă mâinile cilindrul neregulat de carne fierbinte.

Simți în dunga palmei cum irumpe sămânța din străfundurile detectivului.

Strânse și mai tare, pentru a nu o lăsa să țâșnească. Și-o scoase din gură și îl privi, cu pasiune, în ochi, pe bărbatul imens care avea întipărită o expresie de fericire tâmpă pe figură.

Slăbi strânsoarea. Lichidul alb și vâscos țâșni, precum apa din tulumba unui pompier, stropind-o pe față, pe buze, pe ochi și prelingându-i-se pe bărbie, peste sânii mici.

Începu din noi să o frece, parcă pentru a se asigura că nu mai rămâne nimic depozitat în țeava tunului. Tom era în culmea fericirii. Închise ochii și lăsă capul pe spate, într-un gest pe care nu și l-ar fi putut foarte ușor explica.

Când deschise ochii și privi în jos... era singur. Căscă ochii, stupefiat. Se întoarse, cu un gest reflex spre ușa cortului. Nu era nimeni. Se încruntă puțin, semn de mare concentrare și calculă cam cât timp stătuse cu ochii închiși și unde ar fi putut dispărea în acest interval femeia care îl dusese pe culmile extazului.

Nu se poate! se gândi el, stupefiat. Imposibil să fi ținut ochii închiși mai mult de o secundă, două, hai cinci, ca să fiu generos… unde dracului?…

O porni ca teleghidat spre ieșire, fără a se sinchisi de faptul că era gol și încă erect, iar penisul i se bălăngănea în aer ca o trompă de elefant.

Ieși afară din cort și se uită cu atenție în jur. Tăcere era totul și nemișcare plină. Nu se mai vedea nici luna, dar începuse vag să se lumineze în buza orizontului.

Parcă a intrat în pământ, spuse el, cu năduf, pornind spre locul în care își lăsase companionii, gândind, fără să își dea seama de ce, că încă mai stăteau la baliverne în jurul focului.

Intuise corect. Își găsi tovarășii întinși leneș pe nisip, discutând cu poftă, de parcă atunci ar fi început să o facă.

— Bă, să vedeți ce mi s-a întâmplat, strigă el, când se găsea la câțiva metri de cei doi.

Lucky, care era așezat cu spatele spre locul de unde apăruse Tom, se întoarse lent și rămase cu ochii beliți, când observă ținuta amicului său.

— Tu ai înnebunit de tot, țin să precizez, ca să nu se creadă că ai fost mereu așa. Cum dracu umbli cu „sabia” scoasă printre oamenii ăștia pudici? spuse Lucky, încercând să își stăpânească furia.

Tom se opri, surprins de remarca prietenului său. Se uită în jos, la el, și atunci realiză că nu catadicsise să se îmbrace, iar membrul lui, probabil mai uimit ca el, nu catadicsise să se relaxeze.

— Lasă asta acum, spuse eludând plictisit din mână. Am dat la buci până acum, de când am plecat, ce mai contează că mi-am uitat papionul în dulap.

Lucky se sperie de-a binelea și se uită, instinctiv, la Abu, pentru a-i citi reacția de indignare de pe chip. Constată cu surprindere că acesta privea liniștit și amuzat spre Tom, fără vreo intenție de a dezaproba în vreun fel atitudinea gigantului.

— Pe cine ai pus mâna, frate? întrebă el, nonșalant.

— Nu știu… dar tare aș vrea să o iau la mine acasă. Una singură, sper, că nu am de gând să pun coarne nimănui. Mă rog, nu azi și nu aici. Una cu ochi mari, verzi, cu sânii mici… era aici, în al treilea cort, cum vii dinspre cămile. Era singură și se juca cu corzile de la mandolină, dacă înțelegi ce vreau să spun. Altfel

nu mi-aș fi permis, hm, hm! Îți dai seama! Lucky poate să confirme că nu sunt genul... În fine, ce mai tura-vura. M-a zăpăcit complet de cap... Nu credeam că pot încerca senzații noi în domeniul ăsta.

— Și zici că a fost bine, nu? rosti satisfăcut Abu, spre surprinderea lui Lucky, care se așteptase măcar la câteva cuvinte de reproș, dacă nu chiar la o răbufnire violentă din partea tuaregului.

— Bine? făcu Tom, aproape urlând. Tu nu auzi ce spun eu aici? A... dar stai așa! Poate am față de fraier. Păi să îți spună și Lucky. Nu sunt chiar la prima experiență de gen, dacă la asta te gândești. Aș putea să îți povestesc până la prima ploaie despre experiențele mele. Și, totuși, trebuie să recunosc... așa ceva...

— Te cred, te cred, îl liniști Abu, izbucnind în râs. Și totuși, crede-mă și tu pe mine când îți spun că e totuși prima ta experiență de acest gen. Femeia cu care ai fost... nu era reală! Adică nu era reală în modul în care suntem noi reali. A fost doar o lecție pentru tine. Pentru că nu ai vrut să accepți faptul că oaza Abn' el Hazar nu poate rămâne nevăzută.

Tom se pregăti să îl contrazică zgomotos și furios pe arab. Apoi începu să revadă, în minte, anumite secvențe care i se păruseră de atunci cam ciudate. Cel mai mult îl intrigase felul în care femeia se mula pe el, impasibilă la mișcările lui, pe alocuri mult prea brutale ca să poată fi trecute cu vederea.

— Bă, să fiu al dracului! spuse el, realizând că sunt șanse mari ca arabul să nu bată câmpii. Vreau și eu una de asta... neapărat! Zici că apare și dispare așa... când vrei tu? Îți golește rezervorul și... gata? Păi acum! înțeleg eu de ce stați voi cu cămilele pe nisipuri!...

Lucky se distra copios, nu fără a se declara, în sinea lui, absolut stupefiat de lumea ciudată în care nimerise, față de care puterile lui i se păreau de-a dreptul ridicole.

— Știi ce nu înțeleg eu? spuse Abu, parcă citindu-i gândurile. Cum de stai, de atâta amar de vreme, împreună cu cineva cu capacitățile lui Lucky și încă să nu crezi în posibilitățile nevăzutului?

— Eh, făcu Tom, îndreptându-se spre cortul unde își lăsase hainele și o bună parte din scepticismul său cronic. Aia e altceva. E știință, că doar a fost injectat!

•

Caravana pornise de câteva ore. Le trebuise ceva vreme până să-l convingă pe Tom să pornească din nou la drum, prin nisipurile nesfârșite, și asta numai după ce îi promiseseră solemn că nu vor merge toată ziua, ci numai până când se va ridica soarele de-a binelea pe cer, după care vor poposi, când va fi soarele în putere.

Abu și cu Lucky încheiau caravana, părând teribil misterele ei, pe care niciunul dintre ei nu le putea desluși prea mult.

Deodată cămila din capul caravanei se opri și începu să fornăie zgomotos. Imediat, arabii din frunte începură să vocifereze, se aruncară jos de pe cămile și începură să facă plecăciuni, spre uimirea celor doi americani.

— Am ajuns, spuse Abu, coborând, la rândul lui, de pe cămilă și așezându-se tacticos în genunchi.

Cei doi americani priveau spectacolul stânjeniți. Nu știau exact cam cum ar trebui să se comporte ca să nu pară nesimțiți sau lipsiți de respect.

Să înceapă să îi imite pe arabi, ar fi putut părea la fel de caraghios și nerespectuos. Așa că stătură cuminți, cocoțați în vârful cămilelor, până când rugăciunea se termină și toți se ridicară de jos.

— Unde am ajuns? rosti Lucky întrebarea care îi stătea pe buze de când auzise afirmația lui Abu.

— La oaza Abn’ el Hazar, unde altundeva? spuse Abu zâmbind și făcând un gest larg, cu mâna, ca și cum ar fi arătat intrarea într-un palat.

Lucky se uită în direcția indicată de Abu.

Nu se vedeau decât dune de nisip, același peisaj de mare încremenită. Soarele se ridicase deja sus pe cer și vălurea ghemotoace de aer cald, făcând orizontul să tremure, ca și cum ar fi fost privit de un individ beat mangă.

Abu nu putu să își ascundă satisfacția pentru mirarea și neîncrederea întipărită pe fața noului său prieten. Cât despre Tom, acesta îl privea cu un dispreț nedisimulat, gândindu-se că pe arab l-a lovit insolația.

Abu păși în față, trecând în fruntea caravanei, ținând cămila de căpăstru. Le făcu semn celor doi americani să coboare și ei de pe cămile și să îl urmeze, ceea ce aceștia executară, cuminți și curioși.

Pășiră prin valurile de aer cald, cu un pas nesigur.

Deodată, în fața lor se deschise un peisaj mirific, care îi înglobă deodată. Un ochi de apă, de dimensiuni impresionante pentru ceea ce se aștepta de obicei de la o oază în deșert, plină, pe margini, de o vegetație luxuriantă și de animale din cele mai felurite plimbându-se alene pe malul ei.

O moschee imensă străjuia latura din spate a lacului, iar câțiva bărbați umblau preocupați de colo, colo, ca și cum totul ar fi fost nemaipomenit de firesc.

Și chiar era firesc, pentru cei care se obișnuiseră cu locul. Și poate și americanilor li s-ar fi părut la fel de firesc, dacă ar fi putut uita că, numai cu câteva secunde mai devreme, erau în plin deșert și cale de zeci de kilometri nu se vedea în jurul lor decât nisip.

Lucky se simțea ciudat, de când făcuse trecerea, insesizabilă, dintr-o realitate într-alta. Nu putea exact să definească starea în care intrase, însă semăna cu cea a unui individ rămas blocat în mină timp de foarte mult timp, rămas fără aer, și care, deodată primește un tub de oxigen.

Parcă i se ascuțiseră toate simțurile. I se părea că vede mai bine, aude mai bine și chiar miroase mai intens.

Se gândi că toate acestea se datorează unui efect de oază, a unui aer proaspăt venit dinspre vegetația luxuriantă, după zile de stat în dogoarea soarelui.

— Ia uite! spuse Tom, vrând să pară degajat. Nici nu a fost departe. Puteam să nimerim și singuri în ea, dacă mai orbecăiam câteva zile. Și bineînțeles, dacă nu dădeam colțul, între timp.

— Puteați să „orbecăiți” voi mult și bine, spuse, zâmbind Abu. De altfel nici noi nu știm unde e.

— Cum adică? se miră Lucky. Păi e aici. Nu e mereu aici?

— Nope! făcu Abu, zâmbind. De aia nu ne e teamă că ar putea-o găsi cineva, vreodată. De fapt, mai exact spus, ea e aici, e mereu aici, e pretutindeni. Numai poarta prin care se intră în ea e mereu altundeva… nu știu cum să vă explic.

— Lasă, că nu ne interesează prea tare, îi întrerupse Tom neliniștea. Altceva vreau să aflu. Tipa aia… știi tu, de aseară… e pe aici pe undeva?

— Ha, ha, ha! se distră copios Abu. Ai dreptate, nu e nevoie să vă explic prea multe. Nu știu unde e „tipa”. Dar știu sigur că

nici aici nu vei găsi băutură. Dar poate că ceva mai consistent de mâncare vei găsi.

— Aha! făcu Tom, frecându-și mulțumit mâinile și abandonând urgent o pistă nesigură pentru una certă. Tot e bine. Adevărul e că mi s-a făcut o foameee!

Lucky îl privea pe Tom luând-o în pas săltat în direcția indicată de Abu, când, deodată, văzu, în locul siluetei inconfundabile a amicului său, dar în aceeași direcție, o persoană cu o fizionomie foarte cunoscută, deși nu o putea identifica.

Respectivul individ stătea liniștit într-un fotoliu de piele, în spatele unui birou impunător și vorbea la telefon, ușor amuzat, ușor plictisit.

Lucky se frecă la ochi. Nu înțelegea unde se găsește. De unde apăruse individul acela îmbrăcat la patru ace, aproape scorțos, în oaza Abn' el Hazar?

Și, de fapt, se întrebă el stupefiat, unde dracului e oaza?

Constată că decorul se schimbase complet. Se găsea chiar în biroul individului, după toate probabilitățile.

Un birou somptuos, luxos, cu mobilă de lemn masiv și covoare groase, în care picioarele lui Lucky se afundau, ca și cum ar fi pășit pe nisip.

Auzea distinct cuvintele rostite la telefon de tipul care nu părea să îi observe, în niciun fel, prezența.

Nu putea să înțeleagă însă nimic, cu toate că era absolut sigur că individul vorbește într-o limbă pe care o Lucky o cunoștea foarte bine, poate chiar engleza.

Deodată, auzi distinct în minte o serie de cuvinte.

Viața mea nu mai are de acum niciun sens. Am pierdut-o definitiv. Zilele ce vor urma vor fi goale. Ce-o să fac cu timpul ăsta, care e viața mea, cu toți oamenii aceștia, care-mi sunt total indiferenți? *Mi-a lăsat toată lumea la dispoziție, dar acum pare așa mică și meschină*, auzea Lucky distinct în mintea lui.

Se uită în jur, nu era nimeni altcineva. Numai el și individul care lăsase telefonul să-i cadă și privea, absent, în gol.

Pe cine am pierdut? se zbuciumă Lucky să înțeleagă… și textul ăsta, cu viața, cu oamenii indiferenți… Îmi sună foarte cunoscut… dar pe cine am pierdut?

Îl văzu pe individ că se ridică, cu un aer prăbușit, din fotoliu.

Lucky nu înțelegea nimic. Individul era foarte vesel cu doar câteva secunde înainte, acum părea să fi aflat că i-a murit cineva apropiat.

Asta e! se dumiri Lucky. Sunt gândurile lui! Cum dracului știu eu gândurile lui? Și acum, de ce nu mai știu ce gândește? E imposibil să nu mai gândească, deodată, nimic!

Individul, cunoscut dar neidentificat, trecu pe lângă Lucky, în drumul lui spre camera învecinată. De puțin nu îl călcă pe Lucky pe bombeuri.

Cum dracului nu mă vede? se minună detectivul, luându-se, împins de o uriașă curiozitate, după tipul elegant și absent.

Ajunseră în dormitor. Un dormitor la fel de luxos ca și biroul. Pe pereți, două tablouri ale unor pictori flamanzi din școala lui Rubens.

Are posibilități, șmecherul, nu se putu Lucky abține să nu se gândească, la vederea tablourilor.

Acum e un moment la fel de bun ca și altul, auzi el din nou, și tresări.

Individul se așezase pe pat, vlăguit. Pe noptieră, o fotografie, înfățișându-l pe el, îmbrăcat în uniformă de amiral, împreună cu o femeie foarte frumoasă și de doi copii, la fel de frumoși.

În fond, nu e ca și cum aș fi nemuritor. Azi sau peste un an, sau peste zece… ce mai contează? *Ce aș mai putea face în răstimpul ăsta*?

Cuvintele acestea răsunau extrem de clar și de distinct în mintea lui Lucky, ca și cum amiralul i le-ar fi rostit în ureche.

Bine, bine, închei aici, spuse deodată individul, cu voce tare, scoțând din sertarul noptierei un pistol și așezându-l cu țeava sub bărbie.

Lucky tresări puternic. Amiralul urma să se sinucidă, acolo, cu el în cameră.

Se repezi spre el, însă constată că persoana din fața lui nu avea materialitate. Mâinile lui Lucky trecură prin el ca prin fum. Detectivul își dădu seama că nu se găsește în aceeași realitate cu individul care stătea, concentrat în sinea lui, pe buza patului și privea în gol, prostit.

Și își mai dădu seama Lucky de încă un aspect, la fel de aiuritor. Vocea amiralului nu era aceeași cu vocea gândurilor lui.

Incredibil… spuse Lucky. Ce dracu se întâmplă?

Împușcătura surveni firesc, duduind între pereții, solizi ai încăperii.

Glonțul trecu prin țeasta amiralului, înfigându-se în peretele din spate. Sângele împroșcă tapetul albăstriu și rama tabloului, înfățișând un ospăț flamand într-un orășel hanseatic al secolului XVIII.

Lucky închise ochii, încercând să uite ceea ce s-a întâmplat. Era prima dată când „asista” la o sinucidere. Simți cum stomacul i se întoarce pe dos și mâncarea, pe care nici nu mai știa când și unde o ingurgitase, îi năvălește înapoi, spre gură.

Își dădu seama de unde îl cunoștea pe tipul prăvălit, în fața lui, pe patul mare, plin de sânge amestecat cu bucăți de creier.

Era unul dintre comandanții forțelor marine ale Statelor Unite ale Americii. Îl văzuse, la un moment dat, la un buletin de știri. Nu putea să își dea seama de ce îi reținuse figura și nici cum îl poate identifica atât de bine pe asemenea baze inconsistente de memorie.

Poate fotografia, se gândi Lucky.

Deodată, decorul se schimbă din nou. Se găsea într-o încăpere foarte strâmtă, cu pereți metalici.

În jurul lui, pe ambii pereți și pe o parte din tavanul scund se găseau tot felul de ceasuri și indicatoare, butoane felurite și beculețe clipind intermitent.

Unde? Cum? apucă să se mai gândească Lucky, înainte ca în încăpere, printr-o ușă groasă metalică, să se ivească doi indivizi îmbrăcați în uniforme de marină și cuprinși de o stare evidentă de surescitare.

— Chiar crezi că trebuie să respectăm ordinul ăla? spuse unul dintre ei, un individ solid și spălăcit, celuilalt.

— Secund Godfortune! se răsti cel care părea să fie șeful. Nu țin minte să fi fost instruit să gândești la oportunitatea executării unui ordin.

— Bine, dar… încercă celălalt să protesteze.

Ce mă interesează pe mine, în fond și la urma urmei, dacă ordinul e corect sau nu, auzi Lucky din nou vocea pe care o auzise în casa amiralului. *Ducă-se cu ideile lor cu tot. Poate e un test. Nu o să îmi distrug acum cariera, ca fraierul.*

Lucky vru să se așeze undeva, oriunde. Nu îl mai țineau picioarele! Unde se găsea acum, și cum de auzea, din nou gândurile celor prezenți în aceeași încăpere cu el, fără ca să fie,

în același timp. În același spațiu? Și de ce era aceeași voce? Oare toate gândurile, oricui, se aud la fel? se gândi el, însă decise să lase pe mai târziu aceste întrebări și să fie mai atent la ceea ce urma să se întâmple.

Ceva îi spuse că nu urma o partidă de șah.

Cum dracului să lansez toată încărcătura nucleară? auzi din nou Lucky.

Știu că erau gândurile comandantului, fără să știe cum le-a identificat și rămânând în continuare surprins de faptul că toate gândurile se auzeau exact la fel.

Nu… cu siguranță e un test, continuă comandantul, în gând. *Probabil că ne testează, să vadă cât de hotărâți suntem în fața unui pericol real. Execut, fie ce-o fi… nu pot să risc*!

— Deci, Godfortune, să îi dăm drumul! Fără văicăreli și probleme inutile de conștiință.

Scoaseră amândoi, de la gât, câte o cheie, cu care deschiseră un capac, aflat pe peretele din stânga al încăperii.

Sunt pe un submarin… realiză deodată Lucky. Pe un submarin nuclear! Iar idioții ăștia doi au primit ordin să lanseze atacul nuclear… Asta e sfârșitul pe care l-am văzut în vis!

— Hei, opriți-vă! Ați înnebunit? strigă el, însă vorbele lui se stinseră chiar de la ieșirea din gură, ca și cum le-ar fi urlat în vată. Nu contează carierele voastre acum! mai strigă Lucky, dar își dădu seama că e un efort inutil.

Cei doi nu aveau cunoștință de prezența lui acolo. Transpirația le curgea șuvoi pe sub șepcile cu cozoroc lat.

Capacul fusese dat la o parte, lăsând să se vadă două claviaturi mici, cu câte un ecran fiecare.

Introduseră fiecare câte un cod, dând apoi „Enter”, în același timp.

Cifrele de pe ecran începură să se rotească ametitor.

Numărătoare inversă, se sperie Lucky, și își acoperi ochii cu palmele, ca și cum ar fi urmat să se întâmple ceva îngrozitor, chiar acolo lângă el, nu la mile depărtare. Însă nu se întâmplă nimic când cifrele se opriră din schimbat. Se auzi doar un clinchet metalic. Din pupitrul aflat sub capacul care ascundea tastaturile pe care le activaseră cei doi se ridicară, cu o mișcare lentă și fără zgomot, două prisme dreptunghiulare.

Cei doi, cu gesturi din ce în ce mai nesigure, scoaseră un alt rând de chei și deschiseră capacele celor două prisme.

În spatele capacelor se găseau două butoane, rotunde, mari și roșii.

Cei doi se priviră în ochi, fără să rostească niciun cuvânt. Puseră simultan podurile palmelor drepte pe butoanele roșii.

În încăpere se simțea tensiunea, ca și cum ar fi fost pipăibilă.

Privirile celor doi se încrucișară iar comandantul făcu un semn scurt, din bărbie.

Apăsară, deodată.

Acum, dacă nu a fost un test, nici Dumnezeu nu ne mai poate ajuta, auzi Lucky gândurile comandantului.

Dumnezeule, se auziră și gândurile secundului, *nu a fost un test*! *Nu a fost un test*!

— Ce am făcut, imbecilule? strigă el la comandant. Nu a fost un test. Am trei copiii acasă! Le-am semnat condamnarea la moarte.

Trebuie să-l omor pe imbecilul ăsta, se gândi comandantul.

Scoase, cu un gest agil, pistolul din teaca de la șold.

Trebuie să plătească pentru asta, auzi Lucky și gândurile celuilalt, care făcu aceeași mișcare repezită și precisă ca și șeful său.

Cei doi se treziră, în încăperea îngustă și fierbinte, cu revolvere lipite fiecare de fruntea celuilalt.

— Ce faci, secund? strigă comandantul, încercând să își folosească autoritatea pe ultima sută de metri.

— Te împușc, jigodie! urlă secundul. Ție ce mă-ta ți se pare că aș face?

Gloanțele porniră simultan din cele două revolvere, răsunând asurzitor în burta submarinului atomic.

Lucky se prăbuși, fără suflare.

În jurul lui începură să se strângă copii curioși. Abu se aplecă peste trupul lipsit de cunoștință al americanului și îl privi cu milă.

— Greu blestem, nu, frate american?

• Capitolul 6 •

Pe noul coridor lucrurile arătau cu totul altfel. În primul rând era mult mai populat. Atât de populat, încât Natașa își dădu seama că avea șanse să treacă neobservată. Nimeni nu părea atent la ceea ce se întâmplă în jurul lui. Toți umblau preocupați, cu treburi evidente, ducându-și viața zilnică cu naturalețe, ca și cum nu s-ar fi aflat în interiorul unui habitat ciudat, într-un ghețar, în secolul XXI, ci undeva în stepele mongole ale secolului XIV.

Ceea ce ar fi putut-o, cu ușurință, da de gol pe Natașa ar fi fost hainele, dacă le-ar fi păstrat pe cele cu care ajunsese acolo. Cum, însă, acelea îi fuseseră confiscate de la venire, femeia putea trece neobservată, trăsăturile ei caucaziene nefiind un lucru atât de neobișnuit printre multitudinea de rase care mișunau în jurul ei.

După ce colindă câteva ore, întrebându-se surprinsă cum de nu o urmărea sau căuta nimeni, Natașa ajunse în dreptul unei uși pe care scria „Trecerea interzisă”, în rusă, ceea ce o miră.

Nu mai pierdu însă tip cu rezolvarea acestei enigmatice inscripții, ci trecu direct la încercarea de a o deschide. Ca orice ușă cu o asemenea indicație, și aceasta era închisă.

Însă femeia nu ajunsese de florile mărului conducătoarea uneia dintre cele mai importante divizii a spionajului rusesc. În mai puțin timp decât i-ar fi luat președintelui Putin să se desfacă la șliț, Natașa reuși să păcălească încuietoarea ușii.

O ajutase și faptul că, probabil, nu se găseau prea mulți localnici dornici să cerceteze ce se află dincolo de ea, așa că încuietoarea nu era dintre cele mai complicate pe care le întâlnise în aventuroasa ei existență.

Dincolo de ușă găsi un alt coridor, extrem de întunecat de data asta.

— Ca să vezi ghinion, spuse ea în șoaptă. După ce am orbecăit atâta timp cu soarele ăla înfiorător în ochi, acum nu mai am lumină nici cât să văd care e traseul pentru băgarea degetelor în ochi.

Era însă antrenată pentru orice fel de situații, chiar dacă nu își mai folosise deprinderile de multă vreme. După câteva minute începu să distingă suficient de bine prin întuneric ca să poată înainta.

În fond, cât de mare poate fi spațiul ăsta întunecat? Undeva trebuie să ajung la lumină, se gândi ea. Sau măcar la un întrerupător.

Nu avu însă nevoie de niciun întrerupător.

Ajunse în dreptul unei săli imense, luminate artificial și despărțită de coridorul pe care înaintase ea până atunci, de niște geamuri uriașe.

În sală, Natașa putu să vadă mai multe sănii cu motor. Se bucură să constate acest lucru, bănuind că acela era un hangar, un garaj, deci o poartă de ieșire în exterior. Exact ceea ce căutase fără niciun succes până atunci.

Însă exista și o parte mai puțin bună. Hangarul era păzit de patru haidamaci, înarmați foarte modern, nu ca cei cu care se întâlnise până atunci, ci cu pistoale mitralieră atârnate de gât.

Avea mai multe variante de atac, dar niciuna nu i se păru suficient de sigură, așa că o alese pe cea primordială, cea din Rai izgonitoare.

Își rupse hainele de pe ea, în așa fel încât să îi iasă la lumină suficiente părți care să înnebunească orice bărbat, se tăvăli puțin pe podeaua prăfuită a coridorului și se aruncă pe ușa de intrare, ca și cum s-ar fi împiedicat din greșeală de un prag.

Cei patru haidamaci tresăriră imediat și o luară în vizorul armelor automate.

Femeia care se prăbușise sub ochii lor semăna prea puțin cu curvele pe care le furnizau, regulat, șefii lor.

Părea desprinsă de pe coperta unei reviste de modă, chiar și așa, prăbușită și murdară.

Nu înțelegeau ei foarte bine cum picase ea acolo, într-o zonă interzisă, dar, ca orice bărbați care se respectă, în fața unei asemenea frumuseți preferară să considere că există un Dumnezeu, care îi iubește și pe asasinii de profesie.

După ce schimbară câteva cuvinte într-o limbă care nu îi spuse mai nimic Natașei, decât, eventual, că era una omenească, doi dintre ei prinseră curaj și se apropiară de trupul căzut al femei, care părea leșinată.

Unul dintre ei chiar o împinse cu piciorul, pentru că Natașa avusese grijă să cadă pe o latură, ceea ce îi permisese să observe mai ușor mișcările lor, fără să fie, la rându-i, observată.

Trupul femei se răsuci pe spate, ca și cum ar fi fost inert, lăsând să țâșnească spre tavanul luminat puternic de neoane doi sâni perfect proporționați, strecurați savant în afară prin rupturile hainelor.

Nici picioarele lungi, cu gleznă subțire și pulpă fusiformă nu erau dintre cele care să lase rece un bărbat în deplinătatea facultăților mintale, darămite patru cătane rânjind și încurajându-se reciproc.

Nici nu se gândiră prea mult la sănătatea sau starea fizică a femeii. Lor le părea în perfectă formă fizică, așa că starea ei inconștientă nu îi deranjă prea tare.

Unul dintre cei care se apropiaseră de ea îngenunche și o ciupi tare de sâni. Natașa își dădu seama că nu putea să se mai prefacă leșinată după asemenea ciupitură, iar să se prefacă în comă i se părea cam mult. Ar fi trezit suspiciunile soldaților.

Așa că gemu, ca trezită din somn, și deschise ochii. Un strigăt de surpriză i se păru bine venit, iar râsul satisfăcut și grosolan al gardienilor îi confirmă anticipările. Încercă să se ridice de jos, însă celălalt soldat care era lângă ea îngenunche imediat, punându-i genunchii pe umeri și fixând-o la podea.

Râzând, îi șopti niște vorbe, prefăcut autoritare, probabil explicându-i că se găsește într-o zonă interzisă și că ar face bine să stea liniștită dacă vrea să scape cu viață.

Cel care o ciupise de sâni își puse automatul la o parte și se lungi pe burtă între coapsele femeii, pătrunzându-i cu rapiditate vaginul cu degetele lui groase și butucănoase, în timp ce limba se strecurase în partea de sus a labiilor, descoperindu-i peticul tare de carne adăpostit în spatele lor.

Natașa gemu și își desfăcu și mai tare picioarele, apucându-l cu mâna de cap și împingându-l cu putere în ea.

Gesturile avură darul de a scoate urlete de satisfacție din pieptul celor care rămăseseră la o oarecare distanță și îi determină să se apropie, pentru a vedea mai bine spectacolul.

Cel care își așezase genunchii pe umerii femei se ridică, ca împins de un arc, își aruncă automatul în lateral, și își dădu cu rapiditate pantalonii jos.

Membrul erect se bălăngăni caraghios când scăpă din strânsoarea pantalonilor.

Natașa apucă cu nădejde de el și îl trase în jos pe soldat, care nu opuse niciun fel de rezistență, cum era și firesc. Buzele mari și catifelate ale femei i se arcuiră savant pe butoiașul de carne, făcându-i pe ceilalți doi să fluiere admirativ și să se grăbească și ei să scape de armament și haine.

În câteva secunde trei penisuri erecte îi străjuiau capul Natașei, care îl ținea pe unul în gură și pe celelalte două le freca energic cu amândouă mâinile, în timp ce al patrulea penis se chinuia undeva pe podea, băgat sub burta soldatului care nu se mai îndura să își dezlipească buzele de pe clitorisul femeii.

Natașa părea excitată la maxim, dar ochii ei se roteau de jur împrejur, încercând să stabilească clar următoarele repere ale acțiunilor ei. Când memoră exact condițiile din jur, se decise să acționeze. Trebuia să se grăbească, înainte ca cel care își vârâse capul între coapsele ei să aibă chef să o penetreze.

Cu o coordonare perfectă, dădu drumul din mâini celor două penisuri și îi apucă de testicule strângând cu putere. În același timp, dinții i se înfipseră în penisul care îl ținea în gură, iar coapsele se încolăciră cu putere în jurul gâtului celui de-al patrulea soldat.

Dacă cei trei, aflați în jurul capului ei, căzură ca secerați, scoțând sunete animalice și târându-se spre armele rămase undeva în spate, cu cel aflat între picioarele ei avu puțin mai mult de furcă. O mișcare de răsucire a întregului corp, energică, făcu ca gâtul acestuia sa cedeze, în cele din urmă, iar soldatul rămase fără viață, cu limba încă atârnându-i între labiile femeii.

Natașa sări în picioare din prima, ca o vedetă din filmele cu kung-fu. Dădu cu piciorul armei spre care se îndrepta mâna unuia dintre cei cu testiculele zdrobite, îndepărtând-o.

Făcu un salt, răsucindu-se în aer, peste cap, și aterizând exact în dreptul altui pistol automat. Îl apucă, din cădere, și ateriză, ca o pisică, în picioare.

O rafală scurtă puse capăt situației incerte, iar Natașa avu un orgasm intens, abia acum, când totul era sub controlul ei și urmele mângâierilor viguroase încă îi mai răsunau în tot trupul. Era din nou în formă, ca în școală, când rezolva situații mult mai grele, ce e drept și mai puțin reale.

Îl dezbrăcă pe unul dintre răposați, cel mai puțin lovit de rafala de gloanțe. Mai puse pe ea pufoaica încă unuia dintre ei, și, deschizând ușa hambarului, țâșni, călare pe una dintre săniile cu motor, în imensitatea albă a Siberiei, neavând nici cea mai mică idee despre direcția în care trebuia să meargă sau șansele pe care le-ar avea de a ajunge undeva, înainte de a degera în pustietatea de gheață.

•

Când se trezi, Lucky îi găsi, la căpătâiul său, pe Abu și pe Tom. Acesta din urmă nu se îndurase să renunțe la masa copioasă pe care i-o pregătiseră gazdele, așa ca strângea în mână o bucată uscată de carne, din care mai rupea, cu poftă, câte-o bucată, din când în când.

— Gata? spuse Tom vesel. Ți-ai revenit? Ce grozăvii ți-au mai trecut prin creier?

— Nimic bun, îți dai seama, răspunse Lucky, încă sub influența celor văzute. De fapt, mai rău de atât nu se poate.

— Vezi, de aia rămân eu un optimist incurabil, zâmbi Tom. Eu cred că se poate! Indiferent de ce ai văzut tu acolo.

— Ce ai văzut, Lucky, spuse Abu, îngrijorat și înciudat pe forma de zile mari arătată de Tom, care i se părea mult peste limitele de nesimțire pe care și le putuse vreodată imagina, chiar și pentru un american.

— Am văzut… dar nu e numai ce am văzut… dar cum am văzut… ceva extraordinar. Știi, până acum, vedeam lucruri în care fie eram parte, fie nu eram… acum eram și nu eram parte în același timp.

— E clar! conchise sarcastic Tom. Te-ai țicnit de tot! Hai s-o lăsăm mai moale cu impresionantele tale trăiri interioare. Spune ce ai văzut! O să povestești mai pe seară, în jurul focului de tabără, minunatele tale simțăminte interioare. Poate arăboii o să le pună și pe muzică, cine știe?

— Cred că nu mai e timp de focuri de tabără. Am văzut cum se sinucide un amiral și cum un submarin atomic american își lansează toată încărcătura nucleară. E bine? se răsti el la Tom, iritat de atitudinea optimistă a uriașului. E destul?

Lui Tom îi scăpă bucata de carne din mână. Rămase cu gura căscată.

— Război nuclear? Asta e de povestit nepoților, spuse Tom în șoaptă. Dar de ce?… cum e posibil?… cine?

— Asta nu am înțeles nici eu... De aia voiam să povestesc cum eram acolo, nefiind. Auzeam gândurile celor care acționau... O parte dintre gânduri. Și toate aveau aceeași voce... și eu nu puteam să intervin, parcă eram o fantomă...

— Auzeai gândurile? îl întrerupse îngrijorat Abu.

— Da, confirmă Tom. Îți dai seama? Asta nu am mai pățit-o. Cred că are legătură cu oaza asta.

— Da, spuse, simplu, Abu. O parte din ceea ce ai trăit are legătură. Altă parte însă...

— Bă, acum ați înnebunit amândoi? se înfurie deodată Tom. Vorbiți dracului în clar, parcă v-ați teme să nu vă înțeleagă spionii naziști. „Vulturul a aterizat în zori!", „Pitulicea zboară lin!" Ce dracului e asta? Ce se datorează oazei, ce e cu telepatia aia... explicați-mi și mie, că simt că îmi trece pofta de mâncare.

— Te-ai gândit vreun moment că pofta poate să îți treacă și pentru că mănânci de câteva ore încontinuu? nu putu Abu să rateze ocazia de a-l împunge pe Tom.

— Fugi de-aci! spuseră, pufnind în râs, în același timp, Lucky și Tom, după câteva secunde de pauză.

— Spuneai că o parte s-ar datora oazei? Ce vrea să însemne asta, mai precis? întrebă Lucky, după scurtul moment de destindere cauzat de bănuiala nejustificată a lui Abu.

— Vedeți voi... așa cum ați observat, oaza nu se află nici în spațiul, nici în timpul nostru, ci undeva... Într-o dimensiune paralelă, ca să mă exprim simplist. De aici, cineva cu puteri speciale, ca tine de exemplu, care evadează în alte timpuri și spații chiar și în condițiile lumii de afară, ale lumii obișnuite, poate „aluneca" în cele mai variate moduri, în cele mai ciudate și incredibile situații. Practic, de aici, nu mai există limite de spațiu și timp, pentru că nu există nici spațiu nici timp, aici.

— Eh... spuse Tom, oftând din greu, după explicația arabului. Cred că mă duc să văd ce mai e de halit primprejur. Vă las pe voi să vă jucați de-a Premiul Nobel fără profesor.

Ieși, bombănind, însă cei doi nu simțiră nicio urmă de regret, adânciți în noile mistere întinse de soartă în fața lor.

— Deci faptul că eram ca o fantomă... Înseamnă că...

— Înseamnă că nu ai prevăzut ce o să se întâmple, ca de obicei, ci că ai fost, fizic, nu doar mental, acolo, în timp ce acele lucruri s-au petrecut. Sunt multe povestiri despre asemenea aventuri. Cel mai îngrijorător mi se pare însă acea telepatie.

— Adică, mă plimb ca un spectru în viitor și e normal, dar să citesc gândurile ți se pare de neconceput?

— Da, pentru că asta nu mai ține nici de puterile tale, nici de cele ale oazei.

— Și atunci, de ce ține?

— Știi, mi-ai spus ce ți s-a părut foarte curios… Vocea!

— Da, recunosc, admise, fără probleme Lucky. Deși, nemaiavând, până acum, experiențe telepatice, mi-e greu să spun de ce mi s-a părut așa curios. Poate așa se aud gândurile… pe un singur ton.

— Ar fi bine să fie doar asta. Mi-e teamă de altceva… credeam că e doar o legendă, dar cine știe… poate fi și adevărat.

— Ce anume? deveni irascibil și nerăbdător Lucky. Spune o dată!

— Se spune că există o singură rasă de oameni care ar putea afla locul oazei, lucru de care toți strămoșii noștri s-au temut.

— Ce rasă?

— De fapt, se vorbea de o rasă, dar se pomenea numai de un om: Tumbek al Khan. Se spune că poate controla mințile, la orice distanță, dacă sunt îndeplinite anumite condiții.

— Ce condiții?

— Eh… asta era una dintre probleme: nimeni nu știe să spună care sunt acelea. Se știe, ca să mă exprim așa, deși nu se știe nimic, ci doar se povestește, că acest „al Khan” nu poate controla toate mințile, oricum, pentru că altfel ar fi fost stăpânul lumii. Se mai spune că trăiește într-un loc cu ghețuri veșnice și că e nemuritor. Acum… povestea cu ghețurile veșnice… se poate datora faptului că legendele sunt arabe și toate poveștile cu pretenții de realitate sunt expediate la dracu în praznic, unde nu își închipuie nimeni că poate ajunge un om normal. Nici măcar nu sunt sigur că strămoșii mei credeau serios în existența unor asemenea locuri.

— Cred că nici nu erau siguri că există gheață, zâmbi Lucky. Fără supărare.

— Eh… supărare! Fugi de aci! zâmbi Abu. Și eu cred la fel.

— Și acest Tumbek al Khan, cum îi spui tu… ce legătură poate avea cu ce ți-am povestit eu?

— Vocea!

— Vocea?

— Da! Știi, o singură voce pe care o auzeai mereu. Așa cum ai recunoscut singur, ți se părea că nu auzeai chiar toate gândurile, și că cele pe care le auzeai aveau aceeași voce, nu? auzeam gândurile ce se formau în mintea fiecăruia, ci cele ce le erau transmise.

— Exact. Făceai o simplă „interceptare”. Fără voie de la judecător, sau procuror, ce e drept, zâmbi Abu.

— Bine… să zicem că așa e. Înseamnă că, în viitorul apropiat, acest monstru va controla mințile oamenilor, cerându-le să facă ce are el chef să facă. Cum poți să împiedici așa ceva? Să rămânem aici și să așteptam să treacă norul atomic?

— Ha, ha! Mă tem că nici acest loc nu va mai exista… el nu e independent de lumea cealaltă, e strâns legat și dependent de ea. Și invers! Așa că trebuie luptat. Bineînțeles că te ajut cum pot, dar prea mult nu pot face.

— Și eu ce pot face? Cum să împiedic un om care poate intra oricând și în mintea mea, și a ta… și practic poate să ne folosească corpurile cum vrea. Ca… Satana, nu? Poate să ne posede! La dracu! Nu credeam să trăiesc vreodată o chestie din asta. De când cu serul ăla, descopăr în fiecare zi că lumea în care trăiam înainte era la fel de paralelă cu lumea existentă, în deplinătatea ei, ca oaza asta.

— Da! Asta știe poporul meu… și mai toate popoarele de altfel, numai că majoritatea a uitat. Lumea pe care o considerăm „reală” e numai o treime din lumea existentă. Iar tu poți face multe, altfel nu ai fi văzut nimic. Ce îmi vine mie acum în minte… trebuie să afli condițiile în care Tumbek Khan își poate exercita puterea.

— Floare la ureche, spuse Tom, care stătea în spatele lor de o bună bucată de vreme, mestecând tacticos niște banane.

Amândoi se întoarseră surprinși spre vocea destinsă din spatele lor.

— Cât vă împuțiți voi teoretic aici, eu, care am auzit numai ce merită auzit din toate bazaconiile voastre, am și înțeles.

— Uimește-mă, slăvite maestru! făcu Lucky, sarcastic.

— Trebuie să aflăm ce au în comun cei de pe submarin și amiralul.

— Apa? întrebară paranormalii în același timp.

— Nț! făcu Tom, cu blazare și superioritate. Dacă era apa, vă controla și pe voi acum. În plus, amiralul nu era pe apă, ci în

casa lui. Trebuie să fie altceva. Și nu o să ne dăm seama, atâta timp cât voi doi stați și mestecați tot felul de cretinătăți, cu lumea complexă și invizibilă și așa mai departe. Înapoi acasă, deci. Și, cu cât mai repede, cu atât mai bine!

•

Natașa gonea de câteva ore bune, când motorul saniei începu să dea semne de oboseală.

— Hopa! Am încurcat-o! spuse ea, văzând indicatorul de combustibil gâfâind.

Se uită în jur și nu văzu nimic altceva decât zăpadă. Nicio suflare de viață pe tot cuprinsul.

— Hm! Chiar atât de tare să fi greșit cu calculele mele? Ar fi trebuit să mă apropii de Irkuțk. Măcar un câine pricăjit ar fi trebui să apară până acum. O pasăre, ceva.

Oprise motorul și încerca să recalculeze direcția din care fusese adusă, orele pe care le petrecuse în zbor până la aisbergul lui Tumbek Khan... Nu, nu erau calcule greșite. Adică, datele pe care le reținuse îi dădeau același rezultat. Dar poate că datele nu erau cele mai bune. Estimările le făcuse legată la ochi, în minte, acum nici nu mai știa cât timp. Și mintea îi fusese exact acea parte în care i se intrase și cotrobăise cel mai mult, în ultimul timp.

Aruncă o ultimă privire în spate, înainte de a porni din nou motorul saniei, pentru a-i stoarce și ultimele picături de viață, înainte de a o abandona.

Însă nu mai făcu acest demers. Privirea îi rămasă fixată în spatele ei. Și întreaga făptură îi îngheță brusc. În spatele ei nu era deșertul nesfârșit de gheață și zăpadă pe care îl străbătea de aproape zece ore. În spatele ei, la câțiva metri numai, apropiindu-se tacticos, îmbrăcat în blănuri groase și ținând mâinile la spate, imperturbabil, se găsea Tumbek Khan, proaspăt ca o floare de lotus.

— Ei... ți-ai făcut și damblaua asta, spuse el, zâmbitor. Eu zic că ar trebui deja să ai conștiința împăcată. Ai încercat tot ce ai putut ca să mă refuzi și să scapi de mine. Am uitat să îți specific, când ai sosit, că aisbergul pe care stau nu e la vedere și nu e chiar în lumea ta, ca să mă exprim așa. Comunică cu ea, ce e drept, pe anumite porți, pe care tu nu ai să le găsești niciodată.

Natașa nu putea să mai respire. I se părea că trăiește, la nesfârșit, un coșmar, același.

— Adică iar am visat totul?

— Ah, nu dragă... se poate? Chiar ai evadat, i-ai omorât pe imbecilii ăia, lucru pentru care îți mulțumesc, o meritau! Nu știu cum ți-ai închipuit că o să scapi și de mine, dar în fine, e dreptul tău să încerci. Să nu crezi că nu apreciez asta.

Natașa simți o nevoie stringentă să treacă cu sania peste fața plată și ochii porcini ai mongolului. Se repezi să îl lovească, isterică, însă se lovi, încă înainte de a ajunge la el, de un zid invizibil și se prăbuși în zăpada înghețată.

Se ridică cu greu, nu din cauza izbiturii, ci pentru că, o dată cu ea, se prăbușise și voința ei de a rezista. Nu o mai interesa nimic, nu mai voia nimic.

— Bine. Facem cum vrei tu. Spune-mi ce vrei să fac și fac, spuse ea, cu glas stins.

Un altul, în locul lui Tumbek Khan, probabil și-ar fi rezervat măcar câteva secunde de satisfacție la auzul acestui răspuns, însă mongolul nici nu cunoștea alte variante. Victoria asupra psihicului acestei femei nu reprezenta nicio realizare notabilă, mai curând sfârșitul unei perioade plictisitoare.

— Ți-am spus deja ce trebuie să faci. Crezi că îmi schimb planurile atât de repede? Îți suni subordonatele și le spui să vină la Krasnoiarsk, de unde vor fi preluate de oamenii mei și instruite de mine.

Vorbele mongolului cădeau ca niște bâte în capul Natașei. Nici nu observase când ajunseseră înapoi în sala tronului. În orice caz, nu ținea minte să se fi întors cu sania, care, de altfel, nici nu mai avea combustibil.

— Și pot să știu și eu ce ai de gând să faci cu ele? O să le pui bombe și o să le trimiți în atentate sinucigașe?

— Ha, ha, ha! izbucni mongolul într-un hohot da râs homeric. Ce îți închipui că sunt eu? Terorist?

— Păi ai spus că vrei să termini cu lumea asta. Nu ai spus așa? Poate mi s-a părut mie.

Mongolul o privi, cu o căutătură ușor amuzată.

— Ba da! Așa am spus și așa o să fac. Însă eu controlez lumea, nu trebuie să pun bombe. Își va pune ea singură. Doar v-ați chinuit atâtea secole să produceți armamentul necesar pentru asta, nu? Nu ar fi păcat să nu culegeți roadele eforturilor voastre?

— Imposibil! izbucni Natașa. Nici măcar tu nu poți să controlezi la o distanță așa mare, și nu te văd în stare să părăsești insula asta blestemată de gheață. Și ce vină avem noi, ceilalți, că niște demenți se joacă de-a armele de distrugere în masă? Omoară-i numai pe ei, dacă ești așa puternic!

— Of, of, of… preasfânta indignare maternă a femeilor. Oricât aș fi de tentat să purtăm discuții aprinse pe teme de geopolitică și de morală, îmi rezerv dreptul de a îmi folosi timpul pentru ceva mai util decât încercarea de a convinge o femeie, folosind argumente logice. Tu cheamă-ți fetele și restul lasă-l în seama mea! Și spune mulțumesc, s-ar putea ca distrugerea să nu te afecteze și pe tine, în caz că rămâi aici. E maximul ce-l pot face pentru tine. Nu că m-aș simți în vreun fel obligat, ci doar așa… capriciu de han.

• Capitolul 7 •

Cu greu reușise să-l ridice pe Tom de la masă, după ce ajunseseră, în sfârșit, înapoi la New York.

— Tu nu înțelegi că trebuie să rezolvăm cazul ăsta, cât mai repede? strigase Lucky, disperat. Cine știe cât timp o să ne ia să găsim o legătură între amiral și ceilalți doi. Și cine știe cât timp mai avem până se declanșează totul. Și tu stai aici și te umfli?

— Păi nu ți se pare cea mai hună soluție? E drept că acum, că mi-am mai potolit puțin burta după foamea din deșert, parcă m-aș cam înfunda într-o păsărică proaspătă, dar treacă de la mine... De data asta numai, reține. Data viitoare, la următoarea amenințare nucleară, nu mai stau după programul tău, să ne înțelegem de acum.

— Bine, bine, numai hai odată. Ai vorbit cu Mike, să intre în baza de date a Marinei?

— Am vorbit. Cred că e deja la dispoziția ta. Sper să le recunoști fețele ălora de pe submarin. Că de amiral deja am dat și l-am și pus sub supraveghere. Dacă cumva află ce facem, o să avem mari necazuri.

— Ai altă idee? Crezi că dacă îi povestesc cum am fost acolo când s-a sinucis o să coopereze cu noi?

— Ha, ha, ha! râse Tom. Nu, dar ar merita încercat. Aș da orice ca să-i văd fața!

Se urcară în decapotabila lui Lucky. Îi dusese dorul. Își aprinse tacticos o țigară și învârti cheia în contact. Motorul începu să toarcă, abia simțit.

— Îți vine să crezi că mi-a lipsit? spuse el, încântat, mângâind drăgăstos volanul. Am început să mă atașez de obiecte. Am îmbătrânit, dracului! Și cred că sunt și cam singur.

— După ce călărești numai cămile ar fi chiar culmea să nu îți lipsească mașina. Nu cred că te-ai atașat de ea. Și nu, nu ești singur. Nu mai singur decât ai fi dacă ai fi cu o femeie. Și... nu ne grăbeam?

Lucky demară în trombă, la îndemnul partenerului său.

— Ba ne grăbeam, dar tare mi-e teamă să nu ne grăbim degeaba, în loc să ne trăim tacticoși ultimele momente.

— Aha, spuse Tom, satisfăcut. Acum începi tu. Bravo! E bine că măcar o facem pe rând.

Se luaseră cu vorba, tachinându-se și încercând să scape de sentimentul de neputință care se strecura șerpește în sufletul lor.

Ajunseră la biroul lui Tom, unde îi aștepta Mike, cu baza de date foto a tuturor comandanților de submarine din flotila Marinei Statelor Unite.

— Greu vă mai mișcați oasele bătrâne, îi întâmpină acesta.

Mike Crow era ultimul tip din lume pe care l-ar fi bănuit cineva că se ocupă cu tehnica de vârf și cu hackeritul „oficial”. O namilă de doi metri, cu puțin mai scundă decât Tom, cu brațele ca niște stâlpi de înaltă tensiune, ras în cap și tatuat pe ceafă. Chiar poziția lui, pe scaun, în fața tastaturilor minuscule, mișcându-și degetele groase peste tastele care păreau acoperite total de fiecare lovitură primită, avea ceva nefiresc și straniu.

— Mike, pot să îți pun o întrebare? îl luă Tom pe după gât, într-un gest amical.

— Da, cum să nu, spuse Mike, ușor îngrijorat de atitudinea aproape tandră a colegului său celebru.

— Du-te-n mă-ta! spuse Tom rânjind satisfăcut.

— Ah! se oftică Mike, sarcastic. Iar mi-ai făcut-o! Nu o să mă învăț minte niciodată.

— Hai, băi, lăsați tandrețurile astea interveni Lucky. Ori vă luați o cameră, ori trecem la treabă. Unde trebuie să mă uit ca să-i recunosc pe papagalii ăia doi?

Mike nu răspunse. Butonă rapid, cu o prestidigitație care ar fi făcut gelos și pe David Copperfield, și pe ecran apărură fișele unor tipi cu aluri scorțoase, cu un rictus disprețuitor în colțul buzelor, parcă trași la indigo.

— Bă, parcă sunt făcuți toți de aceeași mamă, observă cu stupoare Tom. Ce dracu, îi selectează după rânjet?

Lucky nu avea timp însă de observații psihologice și derula rapid ceea ce părea să fie o bază de date exhaustivă.

După o jumătate de oră, când ajunse și la ultimele două profiluri, se ridică furios de pe scaun și lovi cu pumnul într-unul dintre stâlpii de susținere a încăperii.

— Nu se poate! Nu apar! Ești sigur că ăștia sunt toți? îl întrebă el pe Mike, cu o rază de speranță în priviri

— Absolut sigur, Lucky. E baza lor de date, nu am decupat din reviste.

— Atunci poate sunt trecuți la secret. E vreunul comandant de submarin nuclear, de ultimă generație?

— Stai să dau o căutare prin bază pe criteriul ăsta de selecție, spuse Mike, în timp ce deja tasta cu repeziciune. Uite: ăștia sunt numai cei care conduc submarinele cu încărcătură nucleară.

Lucky aruncă o privire și se înnegură și mai mult.

— Mda! Sunt dintre cei pe care i-am văzut mai devreme. Asta înseamnă că nu sunt puși la secret, ia uite, ăsta… ăsta e chiar pe ultimul tip de submarin… altul mai sus nu există încă. Deci varianta cu unii care nu sunt trecuți în baza de date pică, nu e ca la spioni, în fond, e o chestie oficială.

— Mai există o variantă, spuse Tom, brusc înseninat de gândul ce-i străpunsese mintea.

— Care? întrebară, în același timp și Lucky și Mike.

— Ca ceea ce ai văzut tu să nu fie tocmai apropiat în timp, ceea ce e bine. Și că cei pe care i-ai văzut să nu fie – încă – comandanți de submarin.

— Corect! strigă Lucky, brusc înveselit, ca și cum Tom i-ar fi adus certitudinea că tot ceea ce văzuse fusese doar un coșmar. Vreau să îi văd pe toți ofițerii și subofițerii din marina americană, pe submarine sau nu. Nu mă interesează. Pot să fie și ofițeri de birou. Și, dacă nu îi găsim nici acolo, trecem la școlile de ofițeri!

— O să fie cam mult de muncă, spuse Mike. Pentru tine; pentru mine e o floare la ureche. Dacă tot am intrat în baza lor de date, în câteva secunde pot să ți-i sortez și după ochii nevestelor.

— Și dacă nu îi găsim nici așa?, întrebă Tom, pentru a trece în revistă toate posibilitățile.

— Atunci sunt două variante, răspunse Lucky, după câteva secunde de reflecție. Fie evenimentele o să se petreacă într-un viitor atât de îndepărtat, încât cei doi nici măcar nu sunt încă elevi la școlile de ofițeri…

— Ori?… vru să știe mai repede Mike, când văzu că Lucky întârzie cu prezentarea celeilalte variante.

— Ori am încurcat-o și nu am nici cea mai mică idee cum să dăm de cei doi, spuse, cu un glas sfârșit cel asupra căruia se

aţintiseră privirile întrebătoare ale celor doi agenţi oficiali ai F.B.I.

— Păi asta e mai simplu decât crezi, spuse Tom.

— Ce?

— Fixarea asta a momentului temporal. Amiralul arăta la fel de tânăr, sau de bătrân, depinde cum o iei, ca acum?

— Da, spuse Lucky. M-am gândit şi eu la varianta asta. Dar cine îmi spune mie că cele două Secvenţe, cele două episoade sunt legate între ele şi se petrec în aceeaşi perioadă de timp?

— Păi... făcu Tom, uşor încurcat. Altfel de ce le-ai fi văzut pe amândouă, una după alta. Sunt legate cumva între ele. Ştii ce? se hotărî el brusc. Hai să nu ne mai chinuim cu întrebări din astea, deocamdată. Mike, ai reuşit?

— Yep! confirmă acesta, ridicându-se din faţa calculatorului, pentru a-i face loc lui Lucky. Uite, ăştia sunt toţi. Dar te avertizez că o să îţi ia ceva timp.

— Stai aşa! spuse Lucky. Nu spuneai că poţi să îi selectezi după mai multe criterii?

— În principiu, da. Dacă respectivul criteriu apare în fişa personală, bineînţeles.

— Ar trebui să apară. Unul dintre ei, comandantul, avea ochi verzi.

— Nebunaticule! zâmbi Tom. Te-ai uitat în ochii lor.

— Crede-mă că în momentele alea, când am înţeles despre ce e vorba, am fost atât de atent la tot ce se întâmplă... cred că nici nevestele, nici mamele lor şi nici măcar amantele lor nu le cunosc atât de bine fizionomiile ca mine.

— Gata! spuse din nou Mike, triumfător. Ai aici pe toţi marinarii cu ochi verzi.

Lucky se aşeză pe scaun şi începu din nou rularea fişelor personale, foarte atent să nu scape, din neatenţie, tocmai fotografia care îl interesa.

— Bingo! strigă el, după câteva minute. Ăsta e! Roger Daulthree, sublocotenent... pe submarinul „The Red Spider”. Şi iată, ce convenabil!... E unul din submarinele cu muniţie nucleară, staţionat în largul coastelor Pacificului. Aproape că mă bucur, deşi e evident că torpilele alea, când se vor lansa, pot să cadă lejer unde nu trebuie, adică undeva pe la rusnaci. Care nu vor sta cu mâinile în sân şi boom! Gata cu lumea noastră împuţită.

— Yeee! făcu Mike, extaziat. Nu ar fi cool?

Fața extaziată a computeristului îi îngrijoră teribil pe cei doi parteneri, care se uitară la el ca cineva căzut din lună.

Văzând privirile uimite ale celor doi ațintite asupra lui, Mike se domoli brusc, încercând să dreagă busuiocul.

— Ce? Încercam să mă pun în pielea celor care vor să facă acest act… absolut reprobabil. Ce animale!

•

Peter Milligan ieși din birou și se îndreptă spre mașina parcată în fața sediului Forțelor Navale Americane. Era obosit și plictisit, în același timp. Își trimisese soția și copiii la socri pentru câteva săptămâni și crezuse că o să se simtă mai relaxat și mai liniștit. Constatase, însă, că nu se simțea decât și mai gol iar locul nervozității îl luase o plictiseală la fel de iritantă.

— Bună seara, domnule amiral! îl întâmpină respectuos șoferul limuzinei, cu șapca în mână și înclinându-se adânc, în timp ce îi deschidea portiera din spate. Acasă, ca de obicei?

— Unde altundeva, Luca?

Mașina demară lin, fâșâind ușor pe asfaltul proaspăt stropit. Peisajul derulat prin fața geamurilor îi era amiralului atât de cunoscut, încât nici măcar nu îl mai înregistra pe retină. Privea absent pe geam, gândindu-se la impasul în care îi ajunsese viața, după ce obținuse tot ceea ce își dorise vreodată.

Nu m-am gândit niciodată cât de riscant e să îți îndeplinești toate visurile, își spunea el în gând, în timp ce constata că mașina se apropie din ce în ce mai vertiginos de imensa lui vilă, situată într-unul din cele mai luxoase cartiere ale orașului.

Lincoln-ul negru coti, pentru ultima dată, înscriindu-se în linia dreaptă ce ducea la poarta domeniului amiralului.

În acel moment, Luca frână brusc și puternic, proiectându-l pe amiral pe bancheta din față.

— Ce dracului faci, imbecilule? îi sări țandăra lui Peter. Vrei să mă omori?

Însă Luca nu îi răspunse. Deschise ca o furtună portiera și țâșni în fața mașinii, unde se luă cu mâinile de păr, disperat, uitându-se undeva, în jos.

Îngrijorat și gândindu-se la ce e mai rău, Peter coborî și el în fugă, strigând încă de la deschiderea portierei:

— Ce s-a întâmplat Luca? Spune-mi că e o veveriță! Spune-mi, te rog, că e doar o veveriță!

Însă privirea îngrozită și lipsa de răspuns a șoferului îi confirmă amiralului cele mai negre presimțiri.

Pe jos, în fața mașinii, zăcea, fără cunoștință, o femeie. Amiralul nu se putu abține să nu observe, fără să vrea, că era, probabil, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Îi fu imediat rușine de gândurile lui și se răsti, fără să vrea, la șofer:

— Ce ai făcut, imbecilule? Vrei să îmi distrugi cariera!

Luca se întoarse spre el cu o privire vinovată și stupefiată, în același timp.

— Nu știu de unde a apărut. M-am pomenit cu ea în fața mașinii. Să anunț poliția?

Peter își trecu mâna prin păr, exasperat. Se gândi că se plânsese, în gând, de plictiseală. Se simțea ca și cum el ar fi atras dezastrul.

Se aplecă și puse mâna pe jugulara femeii. Avea puls!

— Nu… nu încă. Poate rezolvăm fără publicitate. E ultimul lucru de care am nevoie acum.

— Dar… bălmăji înspăimântat Luca. Ce facem, o lăsăm aici?

— Ești complet idiot! Cum să o lăsăm aici? Apucă de ea, cu grijă! O ducem la mine acasă și o chemăm pe Sheena Morris. Am încredere în ea.

— Cu tot respectul, domnule, tresări Luca. Nu credeți că ar fi mai bine să o chemăm înainte de a o ridica de jos? Să nu îi înrăutățim starea.

— Hm! Ai și tu dreptate! Însă nu, nu pot risca să fim văzuți. Ia-o cu grijă și ajută-mă să o pun pe bancheta din spate.

O transportară cu grijă. Constatară că nu sângerează și se bucurară, în primul moment. Apoi, Peter se gândi că ar putea avea hemoragie internă, ceea ce îl îngrozi și mai tare. Nu îi plăceau lucrurile „interne”, care nu se văd și nu se simt din exterior.

O duse în dormitor și o stropi cu apă. Femeia scoase un geamăt care îl bucură.

— Să o sun pe doamna Morris, domnule? întrebă Luca.

— Nu! spuse hotărât Peter.

Se sperie și el de tonul vehement cu care spusese lucru acela și încercă să o dreagă.

— Nu încă. Poate nu e nevoie. În fond, nu aveai viteză mare, erai în curbă, nu?

— Da, domnule... totuși...

— Ești liber! îl concedie amiralul, cu un gest scurt. Așteaptă în mașină. Îți dau eu de veste, dacă e cazul.

— Domnule amiral, vă mulțumesc că aveți atâta grijă de mine, dar vă asigur că pot să îmi iau responsabilitatea faptelor mele asupra mea.

— Cum? se miră, distrat, amiralul. De tine? Ah! Înțeleg ce vrei să spui. Tu erai la volan. Da, normal că mă gândesc și la tine, dragă Luca. Dar te asigur că eu aș fi cel mai afectat dacă se află în presă. Presa nu e interesată de soarta șoferilor amiralilor, însă pe mine m-ar mânca de viu. Mai ales acum, când, din cauza porcăriei ăleia de război în Irak, toată lumea vrea o bucată din mine și din orice ofițer activ.

Luca ridică din umeri și se îndepărtă în liniște. În fond, nu vorbea cu un găgăuță, ci cu un om foarte puternic. Probabil că știa mai bine ce are de făcut.

Rămas singur, Peter începu să o admire pe femeia care poposise în patul lui. Nu mai văzuse de mult asemenea frumusețe, deși nu iertase nicio cadetă sau subordonată de-a lungul carierei. Însă femeia aceea era, nu știa de ce, diferită. Parcă frumusețea ei împrăștia o aură în jur. Se simțea foarte atras de ea, deși își dădea seama că nu e tocmai prilejul potrivit pentru asemenea gânduri.

Însă femeia stătea răsturnată la el în pat. Rochia i se ridicase mult peste genunchi, dezvăluind o carnație tare și un picior impecabil. Bikinii, aproape inexistenți, puteau fi cu greu ghiciți, intrați cum părea a fi între labiile groase și netede ale femeii.

Pieptul plin se ridica încet și regulat. Părea mai curând că doarme.

Amiralul făcu un gest pe care nu și-l închipuise posibil.

Se așeză în pat, lângă femeie, și începu să îi miroase păsărica. O sărută încet pe coapse, mângâind-o delicat de-a lungul piciorului. Pielea femeii era fină și fermă, în aceiași timp.

Vru să se ridice, rușinat, însă simți mâna femeii pe capul lui și o auzi șoptind:

— Nu te opri. Faci bine ce faci, continuă! Toate simțurile amiralului îi spuneau că e o nebunie ce se întâmplă, că nu are voie, în poziția pe care o deține, și în contextul internațional prezent, să riște o aventură cu o necunoscută peste care dăduse, într-un mod suspect, cu mașina. Însă erecția era

puternică, el era bărbat, nu putea să direcționeze sângele simultan în ambele capete. Pe măsură ce penisul i se întărea din ce în ce mai tare, gândurile amiralului deveneau tot mai confuze.

Își lansă limba, cu disperare, între labiile femeii, care se cabră instantaneu și gemu atât de plăcut urechilor lui Peter, încât uită complet de toate avertismentele lansate de rațiune.

•

Lucky și cu Tom părăsiră imediat biroul, de cum fură siguri de identitatea celor doi.

— Cum facem acum? întrebă Tom, după ce urcă în mașină. Te gândești, ca și mine, să ne despărțim, pentru a câștiga timp?

— Bravo! spuse Lucky. Te pomenești că ai devenit și tu paranormal. Uite ce propun eu: pentru că tu ai nevoie de prea multe aprobări ca să pleci iarăși, rămâi tu aici, te duci și îl urmărești pe amiral. Afli tot ce e de aflat. Cu cine s-a întâlnit în ultimul timp, ce întâmplări deosebite au avut loc în viața lui, în ultimul timp... În sfârșit, nu îți dau eu ție sugestii.

— Bine faci! Începusem să mă enervez. Și tu, ca un șmecher, o tai la antipozi, la fete ieftine și distracții. Bine gândit! Trebuie însă să recunosc că e o variantă mai rapidă. M-ai avut de data asta.

— Exact la asiatice mă gândeam eu în momentul ăsta! spuse Lucky, ușor iritat. Ești de groază! Nu găsesc destule filipineze și la New York, oare? Și de când sunt prețurile o problemă pentru mine? Vorbești ca să nu adormi!

— Adevărul e că mi s-a făcut un sooomn! spuse Tom, căscând viguros. Și nu mă lua pe mine cu filipinezele de aici. Majoritatea sunt aici de o grămadă de generații. Nu e același lucru. Mirosul de junglă și de canal, o cameră toridă semiîntunecată, un ventilator leneș rotindu-se pe tavan și două asiatice abia trecute de pubertate încolăcindu-se pe tine... wow! Mi-a sărit somnul, frate!

— Ești absolut bolnav, trebuie să recunosc cu regret lucrul ăsta. Lasă prostiile! Oare a câta oară spun lucrul ăsta, de când te cunosc?

Demară și se îndreptă spre aeroport.

— Unde mergi? se miră Tom, când văzu traseul ales de Lucky.

— La aeroport, unde să merg. Nu am stabilit că plec în Filipine?

— Păi chiar acum? Fără bagaje, fără nimic?

— Singurul bagaj care îmi trebuie e cartea de credit. Sau crezi că nu găsesc nimic din ce aș lua în bagaje, acolo? În plus, ar fi bine să pleci și tu, tot acum. Nu avem timp de chestii cumpănite. În cel mai scurt timp trebuie să găsim o legătură între cei trei, înțelegi lucrul ăsta?

— Ho, ho... ușurel, voinice! făcu Tom, ridicând mâinile ca și cum s-ar fi apărat de vorbele lui Lucky. Să plec așa, pe burta goală? Și fără haine de schimb?

— Ha, ha, ha, izbucni Lucky în râs. Haine de schimb, tu? De când te știu umbli cu exact aceleași haine.

— Eh! asta pentru că nu a fost nevoie să le schimb. Dar dacă se ivește ceva?

•

Zborul fusese obositor, iar Lucky nu putuse să doarmă mai deloc, gândindu-se la necunoscutul în care se avântase. I se părea că trebuie să ducă la bun sfârșit o misiune imposibilă. Să afle ce anume putea favoriza controlul minții de către o ființă mai mult legendară, complet necunoscută, plecând de la câteva repere șubrede: o legătură între cei doi și un amiral aflat la celălalt capăt al lumii.

Ajunse la Manila dimineața, când soarele abia începea să se întrezărească, timid și roșu, din ocean.

Lumea pestriță din insule începea să crape ochii, după încă o noapte de excese la dispoziția turiștilor.

Lucky era pentru prima dată aici, deși își dorise de mai multe ori să facă o excursie și chiar îi promisese lui Tom că o să meargă împreună, pentru a simți armele tari ale sexului cotropitor.

Poate și din cauza, sau mai ales din cauza renumelui locului, punerea piciorului pe aeroportul din Manila corespunse cu prima erecție pe pământ filipinez. Nu avusese niciun motiv, nu se ivise nimic deosebit în vizor. Pur și simplu i se păru că pământul acela respira erotism. Iar imaginile proiectate de Tom înainte de a decola fuseseră suficiente pentru declanșarea reacției, odată ajuns.

Trebuie neapărat să îmi găsesc o femeie stabilă, se gândi Lucky, amuzat și îngrijorat, în același timp, de reacția sa.

Pentru a fi în zona cea mai fierbinte a orașului, în care avea toate motivele să bănuiască că ar fi apărut niște marinari încinși

de pe un submarin, Lucky alese să călătorească cu una din bărci pe canalele nesfârșite și mereu supraaglomerate ale orașului.

Se cază la un hotel extrem de scump și de simplu, în același timp, după ce căutase, preț de aproape o jumătate de oră, o cazare care să semene cât mai mult cu ceea ce visase el și exprimase atât de bine Tom.

Puține hoteluri mai păstrau clasicele ventilatoare, majoritatea trecând la nesăratele instalații de aer condiționat.

Se duse să facă un duș, abia sosit, pentru că zăpușeala își făcuse deja simțită prezența și cămașa i se lipise demult de pielea transpirată.

Apa curgea pe trupul lui, lipicioasă parcă, ca niște mâini de femeie, iar în aer mirosea puternic a orhidee, a portocali, a ocean.

Păcat să se termine așa repede, se gândi el, revăzând în minte secvențele de pe submarin, cumulate cu imaginile din primele viziuni, când totul exploda, sub un soare năucitor de strălucitor.

Își atârnă în jurul șoldurilor un prosop și trecu în living-room, o cameră mare și foarte aerisită, plină de orhidee proaspete și de coșuri cu fructe.

Aproape că nu fu surprins când găsi acolo două fete, care îl așteptau surâzătoare în patul mare.

— Ei! spuse el, zâmbind. Acum înțeleg de ce e așa de scump hotelul ăsta. Asigură servicii complete. Pot să recunosc, ați venit exact la timp. Nu îmi place să mă excit mental de prea multe ori.

Se apropie de pat, plăcut surprins de faptul că fetele nu păreau defel gureșe.

— Așa, frumoaselor, nu risipiți energia pe cuvinte inutile în asemenea situații. Sunt sigur că știți să vă folosiți gurile alea senzuale pentru lucruri mai utile.

Desfăcu, cu un gest sigur, prosopul înnodat simplu, într-o parte. Lăsă să trepideze puțin, din atingerea prosopului căzând, membrul său erect, spre veselia fetelor. Acestea se înghiontiră, bucuroase să vadă că frumosul străin e unul dotat cu tot ce trebuie pentru a nu le părea rău că au fost trimise în camera lui.

Așezate în genunchi, aproape de buza patului, cele două își împărțiră în mod egal dreptul la dezmierdat obiectul prezentat, atât de simplu, la raport.

În timp ce una încerca să vadă cât de mult poate să înghită fără să își perforeze cerul gurii, cealaltă își plimba limba catifelată în jurul testiculelor lui Lucky.

Mâinile lor, în același timp, se încrucișau molatic pe fesele și coapsele ferme ale americanului, plimbându-se moleșitor peste pielea netedă și curată a lui Lucky.

Acesta le privea încântat, gândindu-se cât de nevinovate par, în timp ce fac atâtea perversiuni în același timp.

Plăcerea lor nu părea una vinovată, sau deșucheată, ca la curvele pe care le cunoscuse până atunci, ci un exercițiu nevinovat de plăcere, ca săritul cu coarda, sau bătaia cu apă, în mare.

O împinse pe una pe spate și o întoarse cu spatele la el. Se lăsă în genunchi și începu să îi dezmierde încet petecele răsfrânte de carne dintre coapse, în timp ce cealaltă îi încălecase gura colegei, lăsându-se la rându-i dezmierdată între coapse de mișcările savante de limbă ale prietenei sale.

Degetele lui Lucky intrară, simultan, în cele două orificii înguste ale asiaticei. Bărbatul simți o strângere de inimă, plăcută, când constată că ambele degete intră la fel de greu în locurile strâmte în care le trimisese.

Nu avu prea multă răbdare, după constatarea aceasta. Simți nevoia să încerce, cu organul specializat, dacă simțul lui tactil îi înșelase sau nu.

Nu, nu îl înșelase. Lucky își simți mădularul ca strâns în clește în vaginul fetei. Era evident, acum, pentru el, că renumele Filipinelor era perfect justificat. Pentru prima dată simțea așa ceva. Bazinul i se mișcă ondulator, încercând să mărească breșa, mai mult ca o ambiție decât ca o nevoie, întrucât situația actuală îi convenea de minune.

După câteva minute, simțind că nu va putea ține pasul prea mult timp cu această provocare inedită, se așeză pe spate și o așeză pe incredibila fată cu spatele la el, iar pe cealaltă o sui pe gura sa.

Limba lui încercă să suplinească lipsa unui al doilea mădular, a cărui lipsă nesătulul Tom o deplângea atât de des.

Fata care îi oferea cu atâta generozitate intimitatea gemu de plăcere când limba măiastră a americanului îi atinse, pentru prima oară, clitorisul. Ridică ochii spre tavan și își apucă

sfârcurile cu mâna. Apoi se întinse, peste Lucky și o îmbrățișă pe colega ei de serviciu, încrucișându-și limba cu a acesteia.

Căldura urca în corpurile tuturor celor trei actanți ai unei superbe piese erotice. Corpurile lor se simțeau ca și cum ar fi exersat împreună ani în șir. Nicio mișcare nu părea să fie în plus, niciuna în minus, de asemenea.

Coapsele puternice ale fetei care se ocupa de mândria lui Lucky se strângeau din ce în ce mai puternic în jurul șoldurilor bărbatului, iar mâna ei mângâia delicat testiculele strânse ca o nucă.

Din nou Lucky simți că ajunge prea repede la capăt și ceru schimbarea poziției. Se așeză în spatele celei care îi încălecase gura și o pătrunse așa, ridicându-i un picior, precum își ridică un câine piciorul în dreptul unui copac. O penetră îndelung, vaginul acesteia nemaiavând aceleași calități uluitoare ca al colegei sale.

O întoarse pe burtă și fata își ridică puțin bazinul, ca o ofrandă.

— O vreau în cur, spuse ea, într-o engleză impecabilă, spre surprinderea lui Lucky, care își închipuise că mutenia fetelor provenea din necunoașterea limbii engleze.

— Acolo o vei avea, frumoaso! o asigură, galanton, Lucky. Credeam că nu bunghiți limba lui Bush.

— Nu am avut nimic de spus, până acum, răspunse simplu fata, apucând, pe la spate, membrul americanului și potrivindu-și-l pentru o penetrare optimă.

— Iată o atitudine pe care nu pot decât să o apreciez. Cred că aici o să mă mut la bătrânețe, spuse Lucky, în timp ce își înfipse, cu putere, mâinile în fesele tari ale înțeleptei asiatice.

Gura lui Lucky fu însă imediat ocupată de sânii mici și obraznici al celeilalte fete, care și-i ținea ațâțător cu mâna și îi alterna la dezmierdările americanului.

Lucky știu că nu mai are mult, însă nu vru nici să mai prelungească momentul. Își înteți, spre plăcerea fetei, loviturile de bazin. Membrul său alerga, cu regularitatea unui ceasornic, înăuntru și în afara orificiului strâmt. Fata cedă prima. Un strigăt ascuțit și repede astupat îi dădu semnalul lui Lucky, care își scoase repede membrul și le stropi cu sămânța lui fierbinte pe amândouă, în mod egal, după care, tot în mod egal, le lăsă să îi

lustruiască bine instrumentul, moment în care, spre surprinderea lui Lucky, avu orgasmul și cealaltă fată.

— Asta chiar că nu am mai reușit până acum, spuse Lucky, absolut încântat de faptul că reușise să aducă o femeie la orgasm în timpul sexului oral.

Se lăsară toți trei pe spate, epuizați și transpirați, dar fericiți. Pe spate stând, Lucky observă pentru prima dată ventilatorul tăind molatic aerul, în timp ce lumina filtrată de jaluzele groase arunca dungi de lumină pe trupurile mici și dense ale companioanelor sale.

— Nu vreau să fiu acuzat de superficialitate, spuse el, mai mult pentru sine, dar cam așa îmi imaginez petrecerea ultimelor clipe.

— Hei, americanule! spuse cea mai „guralivă”. Nu e momentul să te gândești la moarte, acum. Mai ai multe alte fete de fericit.

Lucky se întoarse spre ea și o privi intens în ochii negri ca tăciunele.

— Nici nu știi cât aș dori să ai dreptate, spuse el, cu un ton îngrijorat, care le făcu pielea de găină, fără să înțeleagă de ce, celor două fete.

• Capitolul 8 •

Tom avu mai puține momente de extaz decât partenerul lui de la antipozi.

Abia ajuns în Washington, fu întâmpinat de amicul lui vechi, Giaccomo Pellozzi, cu care fusese împreună în școala de ofițeri.

— Ce mai faci, bătrâne rinocer? strigă jovialul italian, încă de când îl zări, de departe, pe terminalul de sosire.

— Mereu aceleași lucruri, macaronare! Știi cum se spune: fac sex de atâția ani și din ce în ce mai prost. Ha, ha! Tu te-ai stafidit dracului de tot în plictiseala asta de orășel. Îți cam mănâncă ficații scorpia aia de nevastă, nu?

Giaccomo era un tip mărunțel și cu un început nehotărât de burtă, pe care se chinuia să și-o scoată cât mai tare în evidență, ca să pară un om serios și așezat.

— Eh, barosane! Cum poți să vorbești așa de îngerul cu care împart casa și cinci copilași? Amantele îmi mănâncă ficații, nevasta îmi mănâncă doar leafa, ha, ha!

— Mai amantezi, Giaccomo, fiară mică, mai amantezi?

— Eu nu aș mai vrea, dar poți să le zici nu?

— Eh, admise Tom cu sportivitate, nu prea poți. E păcat maaare! Nu îmi prezinți și mie câteva din alea pe care le-ai pus la păstrat pentru zile negre? De-alea mai mustăcioase așa, cum îți plac ție.

— Cum să nu, barosane, cum să nu. Oricum nu mă credea nimeni când le povesteam de monstruozitatea ta. Acum e musai s-o prezint câtorva, măcar să nu mai trec de mincinos și pe subiectele pe care nu sunt. Cum vrei, înainte sau după ce terminăm treaba?

— Eh, făcu Tom încurcat. Mă știi doar. Prefer înainte. Și după. Numai că acum chiar s-ar părea că înainte nu se poate. Nu e timp. Iar după, s-ar putea să nu se mai poată deloc. Dar... asta e, trebuie să îmi asum riscul.

Italianul făcu ochii mari. Nu îi venea să creadă ceea ce auzea. Bătrânul Tom, cel mai dependent de sex om pe care îl cunoscuse, amâna femeile pentru slujbă!

— Barosane, mă îngrijorezi de-a dreptul. E așa groasă treaba, sau doar te-ai cam ramolit?

— Poate că nu o să îți vină să crezi, dar aș fi preferat să mă fi ramolit. Însă e groasă rău treaba. Ai făcut ceva cu documentarea cu care te-am rugat?

— Se poate!? făcu italianul o mutră jignită. Normal că ți-am făcut-o. Hai cu mine și o să vorbim la masă. Presupun că nu renunți și la asta acum?

— Să nu exagerăm, spuse Tom, prefăcându-se a fi profund jignit. Nu e niciodată dracul CHIAR atât de negru!

Italianul zâmbi mulțumit, frecându-și mâinile.

— Eram pregătit pentru răspunsul ăsta. L-am prevenit pe vărul Gino că vin cu un mare mâncău. Sper să nu mă dezamăgești.

— Ha, ha, ha! se distră matahala. Iar ai făcut pariu, nu? Hai, recunoaște, adăugă el, trăgându-i o palmă sănătoasă pe spinare italianului, când îl văzu cum se codește să răspundă.

— Sper să nu te superi pentru atâta lucru, spuse acesta încurcat, după ce își recăpătă suflul, afectat serios de amicala palmă a vechiului său prieten.

— De aia nu mai poți tu, pehlivan bătrân, că mă supăr eu sau nu. Ție îți e teamă să nu cumva să pierzi pariul. Nu avea nicio grijă, încă sunt imbatabil.

Italianul se lumină vizibil când auzi asigurările new yorkez-ului și își frecă din nou palmele lui mici, semn de mare mulțumire sufletească.

O luă înaintea lui Tom, făcând pași mici și repezi, în graba lui de a ajunge cât mai repede la locul marelui pariu.

Localul unde îi aștepta Gino era unul mic, tipic italienesc, familial. Cinci mese, curate și cu fețe de mese cadrilate, alb cu roșu, o tejghea strălucind de curățenie și câțiva italieni plictisiți jucând table.

Intrarea lui Giaccomo fu însoțită de efuziuni zgomotoase, ca și cum cei doi veri nu s-ar fi văzut de secole. Apariția impunătoare a lui Tom îngheță, pentru moment, acest exces de simpatie.

— Hei, Giaccomo, cacassuto, mascalzone! se repezi Gino în vărul său, atât de roșu la față încât Tom se temu că urma să îl ia la bătaie. Păi nu ne-ai spus dimensiunile colegului tău. Trebuie să mărim miza, altminteri toată afacerea cade.

— Va f’ancullo! strigă, la fel de furios, Giaccomo. Nu schimbăm nimic, nu a fost vorba de nicio dimensiune. Dacă întrebai, te lămuream! Dar te-ai lăcomit și ai fost de acord imediat, fiu de cățea.

— Hei, hei! strigă disperat Tom, luând în serios cearta celor doi. Dacă vă certați, pică de tot pariul. Calmați-vă!

Gino se uită mirat la Tom, neînțelegând ce vrea matahala și de ce i se părea că nu ar fi calmi.

— Hei, amigo! Nu te agita. Nu avem nimic personal cu tine. E vorba doar de afaceri. Cine să se calmeze? Vezi pe cineva nervos aici?

Tom zâmbi și se așeză la masă, făcând un gest de lehamite spre cei doi.

— Destul cu vorbăria! Aduceți primele cinci pizza și mai vorbim după! Și tu, Giaccomo, pune-mă la curent cu descoperirile cât iau eu gustarea.

Bucuros că începe spectacolul, Giaccomo se conformă imediat cereri amicului său.

— Peter Milligan e un ofițer extrem de bine văzut aici, la Washington. Numai din această cauză i s-au trecut cu vedere nenumăratele aventuri pe care le-a avut cu studentele și subordonatele. Se pare că e un adevărat taur comunal, amicul amiral. Însă are referințe excelente și cred că are și ceva proptele. Nicio altă pată la dosar. De altfel, ce ți-am spus eu nici nu apare la dosar, între noi fie vorba.

— Frumos! Deci are o slăbiciune pentru păsărici tinerele. Cine nu are, de altfel, ha, ha! Doar că e un punct slab care poate fi ușor exploatat de cine îl cunoaște. Îmi place pista asta. Ceva evenimente suspecte, în ultimul timp? Decizii ciudate, dereglări de program?

— Nimic deosebit, spuse italianul, parcă cu regret în voce. Ți-am adus însă lista cu ultimele numiri și avansări girate de amiral, deși nu văd ce ai putea vedea suspect în ele.

Tom se opri pentru câteva momente din mestecat, se șterse conștiincios de grăsime pe cravată lui, inițial de culoare verde brotac, actualmente absolut nedefinibilă coloristic, și începu să citească, murmurând încet, lista cu avansările. Tresări când ajunse în dreptul a două nume și bătu cu degetul în dreptul lor.

— Astea două mă interesează în mod deosebit.

— Adică cum te interesează?

— Adică vreau să afli dacă sunt firești, dacă erau așteptate, dacă s-a produs vreun salt peste rând... Vezi? Ăștia doi, de pe submarinul „The Red Spider”.

— Dar de ce te interesează ăștia doi? vru să știe Giaccomo, însă îi îngheță continuarea când se întâlni cu privirea tăioasă a detectivului.

— Tu vrei să câștigi pariul ăsta? îl întrebă, rece, Tom. Mă ajuți sau nu? Nu am venit să fac confidențe de serviciu.

— Bine, măi, ce sari așa! bătu italianul brusc în retragere, mai ales când auzi amenințarea cu pariul. Am întrebat și eu, nu am dat cu parul.

— Păi nu mă mai întreba! Alea personale ți le spun, astea de serviciu... numai dacă ajută ancheta. Și asta nu ajută deloc ancheta, dacă înțelegi ce vreau să spun!

Italianul nu mai spuse nimic. Se mulțumi doar să ridice ambele brațe în sus, în semn de predare – acceptare a condițiilor impuse de amicul său.

— Și, indiferent dacă au fost sau nu în regulă, vreau să îmi afli dacă au fost precedate de vreo nouă apariție feminină în viața amiralului, sau vreo deplasare în afara orașului, sau de vreo întâlnire de taină. Poți să faci lucrul ăsta pentru mine?

— Se poate, Tom? Cum să nu pot, mai ales pentru tine. Pot să fac chiar mai mult. Pot să îl aduc aici pe șoferul amiralului. E de-al nostru, italian, Luca. A cârâit el, la început, dar când i-am spus că e vorba de afaceri, nu e nimic personal, a acceptat să vorbească cu tine, cu condiția să nu îl forțezi să spună ce crede el că ar aduce atingeri onoarei lui de șofer de amiral.

— OK, spuse Tom, mulțumit de mișcările colegului său. Adu-l încoace!

— Acum? se miră Giaccomo?

— Păi acum ce are?

— Păi... se fâstâci italianul neștiind dacă să îndrăznească să spună sau nu. Pariul?...

— Ce treabă ai tu cu pariul, măi? Ai pus pariu că stai și te uiți la mine cum mănânc, sau că dau gata nu știu câte pizza? Hai, cheamă-l și află și ce te-am rugat. Eu dau înainte din mandibulă... numai de dragul tău, să știi.

•

Lucky se interesă de la cele două minunate fete de locurile în care obișnuiau să se distreze marinarii americani când ajungeau

la țărm și nu mai pierdu niciun moment, îndreptându-se spre acel loc. Se înseră, el era foarte obosit, însă nu își putea permite să piardă timpul cu somnul, după ce pierduse atâta timp cu sexul. Localul pe care i-l indicaseră, cu amabilitate, fetele, se găsea, firesc, în port.

Atmosfera pe care o găsi acolo îl uimi, până și pe el, care credea că le văzuse pe toate.

Deși fusese asigurat de cele două că e vorba doar de un restaurant, locul semăna atât de mult cu un bordel, încât fu tentat să mai verifice o dată adresa exactă, pentru a se convinge că nu a făcut o confuzie.

Locul era înțesat de marinari și femei tinere, mai mult dezbrăcate, aninate de gâtul sau cocoțate pe genunchii bărbaților, mai mult beți decât treji. Se uită puțin în jur și, după ce refuză cu amabilitate două fetișcane, care abia păreau să fi ajuns la vârsta primei școlarizări, se îndreptă cu pași hotărâți spre bar.

Acolo, un individ roșcovan, cu aer irlandez, ștergea plictisit dar și conștiincios, în același timp, un pahar, ca în filmele vechi cu Humphrey Bogart.

Îi aruncă o sută de dolari, de început, și îi depuse sub nas fotografiile celor doi marinari căutați.

Roșcovanul privi plictisit, când la bani, când la fotografii, ca și cum era ceva extrem de banal să primească o sută de dolari pentru așa un serviciu.

Luă banii, mai privi o dată în ochii lui Lucky, apoi indică, cu bărbia, o masă gălăgioasă din fundul localului.

— Un whisky! comandă Lucky, după ce identifică cu precizie locul indicat.

Barmanul i-l turnă imediat și îl privi întrebător.

— Aha! pricepu Lucky. Vrei să ți-l și plătesc acum. Presupun că nu a mai rămas niciun rest la suta aia, nu?

Barmanul zâmbi, pentru prima oară, și dădu din cap a negație.

— E bine să te simți ca acasă oriunde pe glob, suspină Lucky, aruncându-i plata cerută.

Își luă paharul și se îndreptă spre masa unde era o veselie care întrecea, se părea, chiar și obiceiul locului, care nu era unul foarte trist, de altminteri.

În capul mesei, cu câte două fetișcane pe genunchi, se întreceau în glume, gustate de toți meseni, după toate semnele, chiar indivizii pe care îi văzuse pornind războiul nuclear. Un frison puternic îi trecu prin toată ființa, la vederea celor doi, dar se stăpâni.

— Pot să iau și eu loc la această masă veselă, plină cu compatrioți? întrebă el, prefăcându-se un pic amețit de băutură.

— De parcă nu ar fi compatrioți în toată Manila, spuse cel care îndeplinea rolul de comandant în viziunea lui Lucky.

Deși spusele lui nu aduceau niciun aer comic, toți ceilalți meseni izbucniră în hohote isterice de râs, semn că starea lor de ebrietate era mai avansată decât lăsau să se vadă.

— Dacă vrei să stai, trebuie să dai un rând, spuse „secundul”.

— Dacă doar atâta trebuie, dau! admise Tom, făcând semn fetei care se plimba printre mese.

— Doar atât? se miră un alt comesean. Ăsta cred că încă nu a văzut prețurile… sau nu știe câți suntem aici, de fapt.

Un nou hohot de râs isteric izbucni la auzul teribilei glume. Lucky râse și el, străduindu-se să ia parte la cât mai mult din spiritul locului.

— Lasă-l bă! strigă „comandantul”. Azi e zi mare pentru noi, să știi și tu. Nu e nevoie să faci cinste. Poate data viitoare!

— Mă bucur să aud asta. Pot întreba și ce sărbătorim?

— Avansare, ce dracu să sărbătorim, că doar nu om sărbători prima partidă de sex, ha, ha, ha! se repezi „secundul” să fie spiritual, ceea ce îi și reuși, în condițiile date, de minune.

— I-auzi! se prefăcu foarte bucuros Lucky. Ești major, de acum?

Râsetele care urmară remarci lui Lucky îi provocară, inițial, o încruntare „secundului”, semn că nu prea se simțea în largul lui când era luat peste picior, însă, după câteva secunde, izbucni și el într-un râs nebun.

— Poți să spui și așa. Eu sunt secund, de-acum, iar Jimmy e de-a dreptul comandant.

— Mă bucur să aud asta. Comandant de ce?

— Hei, străine, se burzului comandantul. Asta nu e treaba ta. Sper că nu ești vreun comunist de-ăla parșiv care vrea să afle secrete americane! Că te agăț cu gâtul în cosorul meu, imediat! Ha, ha, ha!

— Ha, ha, ha! râse și Lucky, ca la comandă. Nu sunt și nici nu trebuie să îmi spuneți, de fapt. Atâta timp cât plătiți voi, nici nu mă interesează. Deci a fost o zi plină astăzi.

— Eh, pe dracu! spuse un alt comesean, probabil camarad de submarin cu cei doi. Nu azi s-a primit ordinul, dar de-abia azi am ajuns pe țărm. Oups! puse el mâna la gură. Am spus un secret? Ha, ha, ha!

Lucky era foarte mulțumit de modul în care decurgeau lucrurile. Își permise chiar să ia și el pe genunchi două fete, ușoare ca fulgul și care îi strecurară mâinile în pantaloni până a apuca să le potrivească bine pe picioare.

Înainte ca Lucky să apuce să le privească foarte atent, pentru a se dumiri pe cine pusese mâna, simți limbile celor două dezmierdându-i în mod savant pavilioanele urechilor și închise ochii.

Abia ieșise dintre alte două femei, însă nu se putea considera încă mulțumit. În plus, era la masă cu subiectele anchetei sale, deci nici motive pentru care să îl mustre conștiința nu avea.

Deodată, în timp ce mâinile lui alergau înfometate pe coapsele tari ale fetelor, în salon se iscă o rumoare, precedată de câteva momente de tăcere.

Toată lumea întoarse capul spre intrare, locul pe unde își făcuseră apariția două femei absolut superbe, în localul acela – dominat net de asiatice cu fețe și trupuri de copile – două caucaziene înalte, blonde, îmbrăcate provocator, dar foarte elegant, neavând nimic asemănător celorlalte persoane de sex feminin, era normal să stârnească senzație.

— În sfârșit, femei! rosti, parcă fără să vrea, comandantul. Parcă a trecut un secol de când nu am mai văzut femei în carne și oase.

Cele două fete de pe genunchii lui își întețiră mângâierile, însă comandantul le respinse hotărât împingându-le și doborându-le, fără să se sinchisească măcar, ca și cum ar fi fost niște scame.

— Ăsta e cadoul pe care mi-l doresc, pentru sărbătorirea marelui eveniment, spuse el, îndreptându-se hotărât spre cele două, laolaltă cu alți cinci, șase, marinari, de altfel, și urmărit îndeaproape, ca de un câine credincios, de secund.

Lucky deveni foarte atent. În primul rând, fără să fie un obișnuit al locului, apariția celor două străine, într-un asemenea

local, chiar la debarcarea celor doi proaspeți avansați, i se păru cel puțin suspectă.

În plus, în modul în care se petrecuse polarizarea unei turme de marinari beți înspre cele două, Lucky presimți un scandal iminent.

Deja barul se împărțise în două: spectatorii, cei care rămăseseră la mese, încordați, privind la confruntarea care le părea tuturor iminentă și „curajoșii”, cei câțiva marinari care se strecurau printre mese, încercând, fiecare, să ajungă cât mai repede la tejgheaua barului de care se sprijineau, privind provocator, cele două apariții aproape neverosimile.

Un negru și un mexican fură primii care ajunseră în preajma celor două. Se aplecară și le șoptiră ceva la ureche.

Nu apucară să afle niciun răspuns, pentru că secundul îl îndepărtă pe mexican, spunându-i, cu o voce tăioasă:

— Soldat, ai greșit adresa! Cele două domnișoare nu au chef și nici timp să piardă cu matrozii.

— Dar de unde știi tu, băi uscătură, ce au și ce nu au chef fetele astea? se răți, obraznic, mexicanul.

O palmă strașnică îi întoarse obrazul, proiectându-i capul în direcția opusă și făcându-l să stropească cu salivă și sânge pe roșcovanul de la bar, care privea impasibil desfășurarea de forțe.

Palma venise din partea comandantului.

— Cum vorbești, puță, cu un ofițer superior? Vrei să ajungi în fața Curții Marțiale?

Între cei doi se strecură imediat negrul. Localul devenise un loc extrem de tăcut și de liniștit, în jurul celor șase făcându-se rapid un cerc. Puțini marinari mai rămăseseră așezați la mese. Majoritatea se îngrămădiseră pe marginile cercului, încercând să ajungă cât mai în față, pentru a asista la spectacol.

În bună tradiție americană, imediat începură și pariurile.

Lucky se strecură tiptil în primul rând. Era extrem de stresat, pentru că nu știa ce ar fi trebuit să facă: să le împiedice pe cele două să intre în legătură cu cei pe care îi supraveghea, sau dimpotrivă, să le ajute.

Făcu un calcul rapid.

Dacă cele două sunt trimise să le monteze vreun dispozitiv savant, care să îl ajute pe Tumbek al-Khan să dobândească controlul asupra minților lor, nu ar trebui să le lase să își facă

jocul. Dacă însă cei doi și amiralul nu sunt singurii vizați de manevrele dementului, nu fac decât de dezamorsez o bombă, fără a avea șanse să aflu și locația celorlalte. Cum asta e varianta care mi se pare cea mai probabilă, e de preferat să le las să își facă jocul. Unde mai pui că există și varianta în care nu există nicio legătură între ele și Tumbek al-Khan ăla. Deși eu nu mai cred demult în coincidențe.

Între timp situația se mai domolise. Negrul care se interpusese între comandant și soldatul pălmuit nu intenționase să dezvolte conflictul, ci să îl aplaneze, impresionat de gradele care străluceau pe epoleții celor doi certăreți.

— OK, OK! Ați câștigat domnilor ofițeri. Dacă asta e modalitatea în care puteți să vă faceți rost de femei, noi nu vă stăm în cale. În fond, când o să ajungem urâți și bătrâni ca voi, poate o să folosim aceleași mijloace, spuse el, luându-și companionul de brat și retrăgându-se în huiduielile generale ale pariorilor, care speraseră la ceva mai multă acțiune.

— Îi scuzați pe acești mojici, se întoarse comandantul zâmbitor spre cele două frumuseți, care asistaseră impasibile la întregul incident, ca și cum nu ar fi avut nicio legătură cu ele. Uneori uită care le e locul și noi îi înțelegem. Oricine și-ar pierde capul la vedere unor femei atât de strălucitoare. Vă putem recomanda un alt local, ceva mai stilat? Eu și cu colegul meu am fi încântați să vă însoțim.

Una dintre cele două blonde privi spre comandant ca spre o moluscă care i se lipise de picior, apoi aruncă, în scârbă, din vârful buzelor.

— OK!

Întregul bar izbucni în aplauze, ca și cum ar fi asistat la un spectacol cu final neașteptat.

Cei patru părăsiră în scurt timp localul, urmați, la o distanță asiguratoare, de Lucky.

•

Tom puse de-o parte ultima farfurie de pizza, spre încântarea celor prezenți în local, care începură să aplaude frenetic.

— Nu credeam să reușești, spuse Giaccomo, uluit. Nici chiar eu nu credeam.

— Ce să reușesc, puță? Păi nu ar fi gata nici acum, dar nu mai e timp de prostii. Nu ai spus că vine șoferul în cinci minute? Nu am chef să fie distras de recorduri când vorbesc cu el. Așa că

hai, eliberați locul, spectacolul s-a terminat! Dacă merge bine cu amicul Luca, promit că mai urmează o rundă. Succesele îmi cresc așa tare apetitul… Ca și insuccesele, de altfel.

Își încheie pledoaria, tocmai când pe ușa localului își făcu apariția Luca. Avea o figură plouată și era evident încurcat de situație, care nu părea a fi deloc pe placul lui.

— Luca, mio cuore! îl salută cu un fals entuziasm Giaccomo. Bine ai venit! Hai, îndrăznește!

Luca se apropie de locul indicat de Giaccomo, cu un pas șovăitor, nesigur.

— Nu știu dacă chiar e așa bine că am venit! bolborosi el, înciudat, așezându-se în cele din urmă, pe scaunul de lângă Tom.

— Luca, Luca, făcu, cu un aer întristat, Giaccomo. Ai uitat cui îi datorezi slujba?

— Nu, nu am uitat, spuse interpelatul, cu și mai mare obidă în glas. De aia am venit. Dar vă avertizez de pe acum că nu sunt dispus să fac porcării pentru datoria asta. Mai bine mă omorâți!

— Hai, Luca! interveni împăciuitor Tom. Cine să te omoare și de ce? Nu te pune nimeni să faci nicio porcărie. Eu sunt Tom Roe, de la FBI. Am venit să îl ajut pe șeful tău să iasă dintr-o încurcătură, nicidecum invers.

— Ce încurcătură? sări ca ars Luca. Cine v-a spus de accident? A fost vina mea!

— Hei, hei… calmează-te, spuse Tom, amuzat, punându-i o mână grea pe umăr tânărului confuz. Nu ne-a spus nimeni de niciun accident. Tocmai ai făcut-o tu. Și chiar te-aș ruga să detaliezi.

Luca deveni palid de tot, încât Tom se temu, pentru moment, că o să leșine. Însă își reveni repede și ceru un pahar de vin roșu.

— Bine. Spun tot! Dar trebuie să îmi promiteți că nimeni nu v-a păți nimic. În fond, nu s-a întâmplat nimic grav, ba dimpotrivă, aș putea spune.

— Mai exact, Luca, mai exact, îl îmbie Tom, cu un ton mieros.

— Acum câteva zile, chiar înainte de ajunge acasă la domnul amiral, m-am trezit în fața mașinii cu o femeie. Nu îmi explic cum și de unde a apărut. Am lovit-o, sau cel puțin așa am avut impresia atunci.

— Amiralul era cu tine?

— Da! Era în spate.

— Aha. Și, presupun că nu a vrut să anunțe poliția.

— Întocmai, spuse Luca, mirat. De unde știți?

— Elementar, dragă Watson. Dacă ar fi anunțat poliția, nu mai aveai de ce să te ferești acum să povestești, spuse Tom, zâmbind îngăduitor. Continuă.

— Da. Aveți dreptate. Domnul amiral nu a vrut să îmi creeze probleme inutil. A luat-o pe femeie în casă, ca să îi acorde primul ajutor. Voiam să o chemăm și pe doctorița personală a domnului amiral, dar s-a dovedit că nu fusese nimic grav.

— Aha… spuse Tom, cu subînțeles. Cum era femeia, tânără!

— Mamma mia! se entuziasmă deodată Luca. Che bella donna! O adevărată bijuterie.

— Clar! spuse Tom, mai mult pentru sine. Și presupun că a doftoricit-o amiralul vreo câteva ore, nu?

— Până dimineață, spuse Luca, plecând rușinat capul în pământ. Domnul amiral are o mare slăbiciune pentru femeile frumoase. Ca un italiano vero! spuse, mândru Luca.

— E italian amiralul? se miră Tom.

— După inimă, da!

— Aha… așa se zice la voi… inimă. Noi îi spunem altfel, dar fie cum vrei tu!

— Promiteți să nu spuneți nimic, nimănui despre asta?

— Promit, puiule! Spune-mi însă, dimineață… presupun că ție ți-a revenit sarcina de a conduce bellezza aia acasă la ea, nu?

— Da, confirmă Luca bănuiala detectivului. Dar nu acasă, ci la hotel. Nu era de prin partea locului.

— Perfect, spuse Tom, mulțumit. Acum mai trebuie să faci un singur lucru, pentru mine, și după aia ești liber. Te poți considera și achitat de datoria cu angajatul, nu e așa, Giaccomo?

Italianul strâmbă din nas, dar privirea tăioasă a colegului său de școală îi readuse un zâmbet, aparent îngăduitor, pe figură.

— Cum să nu! Bineînțeles! De altfel, cine mai ținea cont de asta?…

— Ce mai trebuie să fac, spuse Luca, răsuflând, în sfârșit, ușurat.

Scăpase și de stresul unor confidențe extinse, la care se așteptase la venire, și de apăsarea unor servicii ulterioare pe baza sprijinului blestemat de angajare în slujba amiralului.

— Mergi cu mine la hotel și o identificăm pe tipa respectivă, OK?

— Ah… va fi cam greu, spuse Luca, brusc dezamăgit.

— De ce?

— A dispărut! Amiralul m-a trimis în aceeași zi, pe la prânz, să îi duc un mare buchet de flori – amiralul e un bărbat foarte galant – și să o invit, din partea lui la cină. Și plecase.

— Ai aflat unde? se neliniști Tom deodată.

— Nu! Nu lăsase nicio adresă. Amiralul a fost foarte afectat, însă totul s-a oprit aici. Chiar am fost surprins.

— De ce?

— Amiralul nu e genul să se dea bătut cu una, cu două. Nu numai când e vorba de femei, ci în general. Dar mai ales când e vorba de femei, ce e drept.

— Și a lăsat-o baltă, zici?

— Da. A vrut să îmi spună ceva, a deschis gura, apoi, deodată, a tăcut.

— Aha, spuse Tom, ca pentru sine. A început controlul!

— Ce control, se sperie Luca.

— Nimic! E o vorbă de-a mea. Dar măcar îi știi numele, femeii?

— Bineînțeles. Doar i-am verificat actele încă din seara accidentului. Pașaportul fusese emis de statul New York, dar nu am fost atunci atent și la adresă, nu părea important în acel moment.

— OK! E suficient, spuse Tom, mulțumit de ceea ce aflase. Ești liber.

Luca scrise pe hârtia întinsă de Tom numele frumuseții accidentate, se ridică și țâșni ca din pușcă. În locul lui se așeză Giaccomo.

— Vrei să dăm de urma târfei? spuse el, pe un ton foarte serios, semn că trecuse în starea de detectiv. Incredibil cât de proști pot fi bărbații. Crezi că îl șantajează?

— Da, dă de urma târfei rapid. Nu e vorba de șantaj, e ceva mult mai grav. Promit să îți povestesc totul, dacă dai repede de adresa ei.

• Capitolul 9 •

Cei patru intraseră, foarte tandru înlănțuiți în hotelul din capătul străzi. Nu le trebuise mult ca să ajungă la o altă înțelegere decât cea privind „condusul în alt local”.

Lucrul acesta îi confirma bănuielile lui Lucky. Era chiar nervos de dovada de prostie a celor doi ofițeri.

Șansele ca asemenea femei să intre într-un local precum cel în care au intrat și să accepte să fie agățate, ca două autostopiste, sunt unu la un milion. Cât de prost trebuie să fii ca să înghiți o asemenea momeală? se gândea el cu năduf. Oare ăștia nu fac niciun fel de instructaje pe domeniul ăsta?

Era decis să le aștepte pe cele două vampe la ieșirea din hotel. În halul de beție și la cât de stătuți erau marinarii, nu își făcea probleme că va avea prea mult de așteptat. Se așeză în barul hotelului, la o masă care îi permitea o vedere excelentă spre ieșire și comandă un whisky dublu, cu gheață, și un trabuc.

Până termin trabucul, alea două apar, sau mă las de femei pentru toată viața mea, făcu el o prinsoare cu sine însuși.

Adâncit în gânduri, nu observă că era, la rândul lui, filat.

Un tip scund și negricios nu îl scăpa deloc din priviri, de când părăsise localul cu iz de bordel.

După câteva minute, când se lămuri că Lucky avea de gând să mai stea o vreme la bar, se uită atent în jur, se ridică și se apropie, tacticos de bar.

Se așeză în stânga scaunului americanului și comandă o cafea.

— Am să îți transmit ceva, spuse el, după ce barmanul îi aduse băutura și se îndepărtă de ei. Nu te întoarce spre mine, în primul rând!

Lucky se abținu, în ultimul moment, să facă exact ceea ce i se ceruse să nu facă. Era foarte surprins, dar își dădu seama imediat că, fără a ști despre ce este vorba, știu că nu e nicio farsă la mijloc.

— Care e problema ta, enigmaticule? spuse el sarcastic și preventiv indiferent.

— Aceeași ca și a ta. Sunt omul lui Abu. M-a trimis să am grijă de tine și să te ajut. Însă nu e bine pentru niciunul dintre noi să fim văzuți împreună.

— Și eu ar trebui să cred dintr-una toate afirmațiile tale?

— Nu! Aș fi chiar îngrijorat să faci așa ceva. Să zicem doar că partenerul tău a avut o noapte de pomină, înainte de a ajunge în oaza Abn' el Hazar, și nu cu oricine, ci cu Fata Morgana, așa cum nu o vede niciun om alb. E bine? E suficient? Vrei să îți povestesc și experiențele tale din oază? Cele cu amiralul și cu papagalii ăia doi care au urcat în cameră să dea la buci?

— Nu, nu! spuse Lucky dumirit. De ce nu m-a anunțat Abu nimic?

— Să spunem că semnalul telefonic e destul de prost în deșert, spuse mititelul, cu un sarcasm nedisimulat.

— Da! acceptă Lucky explicația. Sunt foarte obosit și vorbesc tâmpenii, evident. Cum te numești?

— Ascultă, câine american! Faptul că sunt aici nu mă face să simt nevoia să mă bat pe burtă cu tine. Iar motivul pentru care nu ai niciun interes să fii văzut cu mine și nici să cunoști numele meu, este că am omorât mai mulți ca tine decât ai putea tu număra. Cred că ne-am lămurit, nu?

— Aha! spuse Lucky, edificat. Ești un terorist căutat, presupun.

— Sunt un luptător pentru libertate. Teroriști sunteți voi, dar nu e timpul acum de dispute ideologice. Abu mi-a cerut să fac un lucru, îl fac. Nici noi nu avem interesul să se termine cu lumea asta prea repede. Cel puțin nu înainte de a termina noi cu voi, de tot.

— Ești foarte virulent! constată Lucky cu îngrijorare. Ești sigur că Abu te-a trimis? Și ce o să faci după ce rezolvăm treaba? O să îmi iei gâtul? O să mă arunci în aer?

— Nimic nu e exclus, totul e posibil! Iar Abu nu are nimic a face cu asta. Abu e un om sfânt. Unul dintre cei care veghează la păstrarea echilibrului lumii. Nu o să înțelegi niciodată asta, ghiaur ignorant.

— Hei, hei! Mai ușor cu invectivele. Poate mă întorc la tine și te fac martir al independenței, cât ai clipi. Hai să conlucrăm, dacă crezi că e nevoie, fără imprecații stupide.

— OK, OK! Pentru cauză pot să fac și asta. Cine sunt tipele? Au vreun amestec în toată tevatura asta?

— După părerea mea, da. Au un amestec direct. Știi, deja, că Tumbek al-Khan, pentru a controla mințile la mare distanță, are nevoie de un mediu propice.

— Asta poate însemna orice. Ceva mai precis nu poți spune?

— Aș vrea eu, dar nu. Poate fi orice, într-adevăr, de la un dispozitiv savant, la o insectă sau pastilă înghițită fără voie.

— Aia cu dispozitivul savant... uit-o!

— De ce?

— Tumbek al-Khan nu e un extraterestru, ca în filmele voastre stupide. Și face lucrul ăsta de sute de ani, de când nici cuvântul „dispozitiv” nu era inventat, probabil. Trebuie să fie ceva organic. Eu îți propun ceva. Nu știu cum rezolvi tu treaba cu imbecilii, ca să depistezi ce e ciudat cu ei, dar eu sunt sigur că am metodele necesare să le fac pe fete să vorbească. Și când spun asta, crede-mă că știu ce spun.

— Te cred, nicio problemă. Nu e rău planul, deși mărturisesc că le-aș fi luat eu pe femei. Mi se par mai importante decât imbecilii ăia doi. În fond, dacă ele ciripesc, ăștia nu trebuie decât izolați.

— Atunci izolează-i tu, și ne vedem, la două ore după ce le iau pe fete, în barul hotelului tău.

— Îl știi? întrebă uimit Lucky, apoi se necăji că pune asemenea întrebări.

De altfel, arabul nici nu catadicsi să răspundă.

Lucky se foi pe scaun. Nu era foarte mulțumit de târg. De fapt, planul era foarte corect și bine gândit, în condițiile în care toată lumea juca corect. Or, exact aici era problema lui. În ce măsură arabul juca corect? Dacă lua fetele și dispărea în peisaj?

— Uite, nu trebuie să mi-o iei în nume de rău, dar vreau să vin și eu cu fetele, se decise el să pună problema în termenii care îl liniștea.

— Asta nu se poate! spuse arabul ferm. Dar, dacă nu ai încredere, eu pot să mă retrag din joc. Îți las ție și fetele și tot.

— E cacealma? întrebă retoric Lucky.

— Eu cred că ești din cale afară de obosit. Numai întrebări idioate îmi pui. Dacă nu ar fi garantat Abu pentru tine, de mult eram plecat. Nu pot să te iau odată cu fetele, pentru că nimeni nu trebuie să meargă în locurile în care acționăm noi, clar? Sau, dacă merge, nu trebuie să mai plece, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Adică… fetele…

— Ascultă, ghiaure! Aici nu e joacă de copii. Nu veni cu porcării din astea, că nu e vorba de suflete nevinovate. Trebuie să îți reamintesc ce planuri facilitează târfele alea două?

— Mda! Recunosc că sunt strâns cu ușa. Timpul nu pare să mai aibă răbdare cu noi. Mi-am închipuit că, dacă cei doi marinari nici măcar nu sunt încă șefi pe submarin, imaginile pe care le-am văzut se mută undeva într-un viitor îndepărtat. Ori, numirea deja s-a făcut. Deci, lucrurile se precipită.

— E ceva ciudat, spuse arabul. Ce nu am înțeles nici din explicațiile lui Abu, care nici nu s-a ostenit să explice prea multe, ce-i drept: de ce nu le luăm noi gâtul? Și ce treabă avem noi cu amiralul? Ce ne pasă că se sinucide?

— Nici tu nu pari foarte proaspăt, spuse, satisfăcut Lucky. Pentru simplu motiv că există prea puține posibilități ca ăștia doi să fie singurele bombe amorsate. Sau, chiar dacă sunt singurele, pentru moment, Tumbek al-Khan ăsta poate amorsa altele, dacă nu aflăm cum procedează, sau, cel mai indicat, dacă nu îl lichidăm.

— Ha, ha, ha! râse arabul, străduindu-se, totuși, să o facă înfundat. Să îl lichidați pe Tumbek al-Khan. Voi, niște necredincioși? Păi nici măcar nu puteți ajunge în apropierea lui. Asta a fost bună! Voi, americanii, nu prea aveți simțul realității. Asta e o misiune imposibilă. Dacă e tot ce îți vine în minte, mai bine ne ducem de acum la culcare și așteptăm cuminți sfârșitul.

Nu mai avură timp să se mai contrazică. Lucky își terminase trabucul și fetele apărură, proaspete ca o dimineață de primăvară, din ascensor.

— Deci rămâne cum am stabilit, spuse Lucky, cu o strângere de inimă. Le iei tu pe fete și eu pe nătărăi și te aștept în două ore la mine la hotel, nu? Dar poți să le iei?

Arabul nu se osteni să răspundă. Plecase deja spre cele două. Le abordă cu un surâs pe buze și le șopti câteva cuvinte în ureche. Fetele păliră vizibil și începură să caute, din ochi, o soluție de a scăpa. Imediat, din fotoliile răspândite în hol, se ridicară patru bărbați, care zâmbiră și le salutară afabil.

Fetele înțeleseră cum stătea situația și îl însoțiră, fără să mai spună nimic, pe arabul mărunțel care zâmbea necontenit.

•

Tom nu apucase să își mai respecte promisiunea de a mai da un recital de înfulecat. Giaccomo dăduse de urma fetei, cel puțin de cea a adresei acesteia și Tom se îmbarcă din nou pe avion, pentru a se întoarce la New York, unde părea să sălășluiască frumoasa necunoscută cu nume rusesc: Natașa Petrovna.

Dăduse deja instrucțiuni ca adresa să fie ținută sub permanentă observație și să îi fie raportate orice mișcări suspecte.

Ajunse în New York frânt de oboseală.

Aproape că regreta noaptea de sex pe care o petrecuse cu minunea deșertului. Era singura noapte în care ar fi putut să doarmă, probabil, în ultimele săptămâni.

Din avion sări în mașina pe care o trimiseseră cei de la birou să îl aștepte și, de acolo, direct în Spring Street.

În jurul blocului în care se găsea Natașa se strânseseră deja trupe serioase. Când ajunse acolo Tom, se luă cu mâinile de cap.

— Ce-i, mă, cu voi aici?

— Păi nu ai zis șefu', să supraveghem locul cu maximă atenție?

— Păi bine, băi, boilor! Maximă atenție nu înseamnă maximă expunere. Ia, să dispară imediat toate echipajele astea! E supraveghere, la dracu, nu asediu! Jimmy, ia vino încoace!

De Tom se apropie, la auzul chemării, un puști care părea abia trecut de majorat.

— Ia spune, băi băiete, că tu ești mai destupat, ați verificat adresa? E reală?

— Reală, șefu'! Am vorbit și cu portarul.

— Și, o știa?... Pe tipă?

— Știa, șefu! Și încă cum! Îi curgeau balele numai când îi pomeneam numele. Se pare că stă aici de vreo cinci ani. A venit din Rusia, după deschiderea granițelor. Nu se știe ce învârte, dar e mereu aranjată și elegantă. Portarul crede că e curvă de lux și eu, să recunosc, mă gândesc la același lucru.

— Ceva dispariții, plecări pe o durată mai mare de timp?

— Da! Cică ar fi lipsit vreo două luni și s-a întors de curând.

— Hm! Unde o fi umblat?

— Acasă, în Rusia! spuse Jimmy, sigur pe efectul vorbelor sale.

— I-auzi! sări în sus Tom, exact cum anticipase tânărul. De unde știi?

— Se poate, șefu'? făcu tânărul, prefăcându-se lezat. Am verificat tot ce am putut găsi despre ea. Iar treaba cu pașaportul era chiar floare la ureche.

— În Rusia zici… hm! Când o să scăpăm de comuniștii ăștia, oare?! Acum știi unde e?

— E sus, șefu'! Și are și vizitatori.

— Ce, mă? sări ca ars namila. Păi și acum îmi spui?

— Păi dacă acum m-ați întrebat, șefu'… spuse tânărul, dezamăgit de reacția lui Tom, tocmai când credea că își făcuse impecabil treaba.

— Bă! Am obosit spunându-vă: esențialul, din prima! Cu asta se începe. Nu trebuie să vă trag eu de limbă… mama mă-sii de viață, că numai printre cretini mi-a fost dat să trăiesc! Gata, intrăm peste ei!

— Cum să intrăm, șefu', peste ei? Păi avem mandat?

— Tii! Ce am uitat, se lovi Tom cu palma peste frunte. Tu ce zici, obținem mandatul înainte de a ARUNCA ASTA LUMEA ÎN AER??? Hai, că mă plictisiți! Mă duc singur și pe răspunderea mea. La ce etaj?

— La cincizeci șefu', spuse Jimmy, reținându-și cu greu impulsul tineresc de a-l urma pe Tom.

Știa că e o operațiune riscantă, nu pentru viața lui, ci pentru carieră. Oricum ar fi ieșit, apărea o pată pe dosar pe care nu și-o putea permite.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Tom îi aruncă în scârbă, în timp ce își punea pe el vesta antiglonț și o tulea spre intrarea în imobil:

— Decât carieră cum vrei tu să faci, mai bine vinzi ziare în colț, băiete. Pierzi toată distracția!

Ajunse la ușă și constată, cu un zâmbet amar, că nu îndrăznise nimeni să îl urmeze, ca să îi asigure un spate.

Pentru ce căcănari mă lupt eu să salvez lumea? își spuse Tom și bătu cu forță în ușă.

— Deschide, Natașa! FBI!

Nu se auzi nimic de dincolo de ușa groasă, așa că Tom mai bătu o dată.

— Deschide sau sparg ușa! Nu mă joc!

Trei gloanțe îi șuierară pe la urechi, după ce străpunseră ușa ca pe o bucată de brânză.

Tom se aruncă într-o parte și scoase, cu rapiditate, pistolul din teacă.

— Ai înnebunit? Eu vreau să îți pun niște întrebări și tu tragi în mine? Vrei să te sinucizi? Aruncă-te de la etaj, îți va fi mai ușor!

Se poziționă în fața ușii și trase, la rândul lui, trei cartușe, ca să fie sigur că nu stă nimeni în dreptul ei, apoi trânti un picior, cu toată forța.

Ușa sări din țâțâni, ca o perdea de duș.

Tom se aruncă orbește înainte, sărind și rostogolindu-se în încăperea a cărei topografie nici măcar nu o bănuia.

Însă calculase bine. Ca orice apartament american care se respectă, nimerise direct în living-room. Un ropot de gloanțe îi trecu iar pe lângă ureche. Veneau din stânga lui, așa că mai făcu un salt, mai în profunzime, spre canapeaua pe care apucase să o vadă încă de la prima rostogolire, trăgând, în același timp în direcția de unde veniseră cartușele.

Auzi un icnet scurt și zgomotul unui trup prăbușindu-se. Știu că nu trăsese în gol.

Dacă e numai unul, am scăpat. Dacă am nimerit-o pe ea, am încurcat-o, se gândi el, în timp ce își schimba încărcătorul, ghemuit cu greu în spatele canapelei, prea mică pentru gabaritul lui.

Se întinse pe jos și scoase, prudent, capul de după canapea. În dreptul lui, la câțiva metri mai încolo, zăcea corpul însângerat al unui bărbat solid, îmbrăcat la patru ace. Revolverul îi sărise, din căzătură, cu puțin în dreapta lui.

Am scăpat, deocamdată, răsuflă el ușurat. Identifică ușor arma și își dădu seama că ei îi aparținuseră cartușele care ciuruiseră ușa. Ei, sau uneia de același calibru, în orice caz. Nu se mai auzea niciun zgomot, așa că își încercă norocul. Ochi bine trupul căzut la pământ și, cu un salt greu de închipuit la vederea corpolenței sale, sări până în spatele acestuia, luându-și-l ca scut. Niciun alt cartuș nu porni înspre el. De acolo de unde se găsea avea și o perspectivă mai bună asupra apartamentului în care intrase într-o manieră atât de neobișnuită, uitând să dea binețe. Apartamentul părea suficient de mic pentru a-i permite o privire îndestulătoare asupra împrejurimilor. Nu mai văzu pe nimeni, așa că se îndreptă,

târându-se și trăgând, în același timp după el, cadavrul elegant spre camera alăturată.

Acolo, în pat, o găsi, legată fedeleș, pe femeia care pricinuise tot tămbălăul acela. Se ridică, imprudent, pentru a se apropia de ea. Atunci încasă un glonț. Se prăbuși, nu înainte de a observa un al doilea individ, la fel de bine îmbrăcat, ascuns în spatele tocului ușii dormitorului.

Acesta zâmbi, satisfăcut de șiretenia de care dăduse dovadă. Se apropie de trupul care părea lipsit de cunoștință al namilei. Imprudența îi fu fatală. O lovitura năucitoare de picior îl lovi în ceafă. Omul nici nu mai știu ce l-a lovit. Se prăbuși, ca un buștean, la podea, lovindu-se puternic cu fața de parchetul lustruit și strălucitor de curat.

Tom se ridică, privind cu dispreț la cel căzut.

— Amator! spuse el, cu scârbă. Credeai că un glonț mă poate face pe mine să mă prăvălesc la podea? Cu atât mai mult cu cât s-a oprit în vestă?

Îl împinse cu piciorul, ca pe un sac de cartofi, și se apropie de pat, de unde Natașa, legată bine și cu căluș la gură, urmărise, îngrozită, întreaga scenă.

Era îmbrăcată într-un halat de baie, care se ridicase peste genunchi, spre încântarea vădită a detectivului.

— Ia uite ce bijuterie avem aici! spuse el, mângâindu-i piciorul cu delicatețe. I-ai primit pe domnii în halat de baie... Înseamnă că erați cunoscuți, nu?

Îi îndepărtă călușul, cu gesturi lente și senzuale.

— Nu e păcat să astupe asemenea buze? Ia să vedem, ce știu ele să spună?

— Ești nebun! strigă Natașa, imediat ce își văzu vorbitoarea eliberată. Era să mori de două ori și mă pipăi pe picioare?

— Ei, ei! spuse Tom, altoindu-i un dos de palmă care îi făcu buzele să plesnească că păstăile coapte de fasole. Nu e frumos să vorbești urât cu salvatorul tău! Repede, că nu am timp! Ce i-ai făcut amiralului Peter Milligan și ce poți să îmi spui despre un anume Tumbek al-Khan?

• Capitolul 10 •

Lucky nu avusese deloc de furcă, la început, cu vajnicii comandanți ai submarinului strategic „The Red Spider”. Îi găsise prăbușiți de osteneală și de băutură, sforăind zgomotos, în pielea goală. Comandantul zăcea pe covor, iar secundul de-a latul patului răvășit, semn al unei lupte sexuale ce avusese loc acolo.

Lucky îi privi scârbit, gândindu-se cu groază pe mâinile cui încăpea soarta omenirii. Deodată, fără să își explice ce se întâmplă, se trezi apucat de gât pe la spate, de mâinile viguroase ale comandantului. Nu înțelese cum ajunsese în postura aceea ingrată. Lăsă însă gândurile acelea pentru mai târziu. Pentru moment se mulțumi să își arunce cu putere capul pe spate, lovindu-l puternic pe individ, oricum extrem de amețit, în gură.

Nici nu se prăbuși bine comandantul, că Lucky auzi, distinct, vocea pe care și-o amintea de fiecare dată cu groază, urlând:

Trebuie să îi crăp capul spionului ăstuia!

Lucky se întoarse brusc, la timp pentru a-l zări pe secund cum se repede la el, cu gesturi de somnambul, înarmat cu veioza de la capul patului, pe care încerca să i-o înfigă în cap.

Se feri și lovitura îi amorți pe loc umărul drept. Mai repezi o dată capul, de data asta în față, izbindu-l năpraznic în fața buhăită de alcool pe agresorul teleghidat.

Secundul se prăbuși și el, ca secerat, peste trupul comandantului.

Deci a început controlul, se gândi Lucky, îngrijorat. Ce dracului le-o face? Ce le-o băga în sânge?

Îi întoarse repede pe toate părțile, încercând să găsească urme de injecții, de tăieturi, orice.

Nu găsi însă nimic. Cercetă camerele. Nici măcar nu se băuse nimic. Paharele erau neatinse, minibarul de asemenea.

Se scărpină în cap, uimit. Nu putea pricepe ce se întâmpla, dar rezultatele erau uluitoare. Îi legă bine pe cei doi, gândindu-se că deocamdată sunt inutilizabili. Se uită la ceas. Mai avea mult timp până la întâlnirea cu arabul.

Se răzgândi în privința celor doi. Îi duse în baie și îi trânti pe amândoi în cadă. Dădu drumul la jetul cu apă rece peste capetele lor. Ropotul cadențat al apei, oboseala acumulată în ultimele săptămâni și durerea din ce în ce mai puternică din umăr îl copleșiră deodată.

Se așeză pe bideu și își luă capul în mâini, încercând să își revină.

Deodată se trezi într-un loc absolut necunoscut, plin de o vegetație luxuriantă și cu o lumină orbitoare inundând întregul spațiu.

În fața lui stătea, sau mai bine zis plutea, o aschimodie de om, rotunjor, îmbrăcat în șalvari roșii, cu o haină de blană de samur și o tichie caraghioasă în cap.

Individul îl privea uimit, cu o duritate în lumina ochilor pe care Lucky o simți tăindu-i efectiv corneea. Închise ochii, pentru a scăpa de arsura privirii ciudatului personaj.

— Nu știu cine ești și cum de te întretai cu planurile mele. Se poate ca lumea de astăzi să îmi ofere și ceva surprize, însă mi-e greu să cred că ai idee în ce te bagi.

Lucky recunoscu cu spaimă „vocea”. Murmură, parcă fără voia lui:

— Tumbek al-Khan.

— Aha! spuse mulțumit arătarea. Deci am „făcut cunoștință” pe „filieră arabă”. Oaza Abn’ el Hazar, dacă nu mă înșală memoria. Impresionant, pentru un american, trebuie să recunosc. Să se fi schimbat așa dramatic echilibrul mondial în ultima săptămână? Nu prea îmi vine să cred. Mai curând e vorba de un noroc chior.

— Uneori conflictele mărunte încetează când se ivește un pericol major, spuse Lucky, adunându-și toată puterea pentru a reuși să îl privească în ochi pe mongol.

— Hm! făcu ironic Tumbek Khan. Așa crezi tu? Ha, ha, ha! Nici nu știu când sunteți naivi și când sunteți de-a dreptul idioți. Nu știu de ce mi-am închipuit ca ai putea fi un adversar redutabil. Ești o simplă întâmplare nefericită. Crezi că dacă îi ai pe amețiții ăștia doi mă oprești pe mine?

— Nu, nu îmi închipui asta! De aia va trebui să te omor! spuse Lucky, simplu.

— Da! Aici cam ai dreptate. De aia mă și gândeam să îți dau un sfat: fă ce știi tu mai bine ca să îți închei penibila viață în

plăcere. Pentru că, să mă omori pe mine e imposibil. Să mă găsești pe mine, e imposibil; ce să mai vorbim de altele. Hai, dispari, că mi-am irosit degeaba timpul cu tine. Auzi tu: „conflictele mărunte încetează când se ivește un pericol major”. De unde dracu scoateți imbecilitățile astea? Ha, ha, ha!

Personajul deveni treptat neclar, lumina soarelui se estompă treptat și în mintea lui Lucky începu din nou să se audă zgomotul cadențat al apei de la duș.

Se trezi, spre bucuria celor doi ofițeri, înghețați de-a binelea sub jetul de apă, care inundase deja camera de baie și se strecura cu încetișorul spre restul camerei de hotel. Numai păreau deloc buimaci, nici beți.

— Închide odată apa asta, că am năucit de frig aici, spuse comandantul, pe un ton imperativ. Tu nu ești americanul ăla care voia să ne dea de băut? Ce cauți aici și de ce suntem legați?

— Ca să nu faceți prostii, spuse Lucky, închizând apa la duș.

— Cum îți permiți, tinere? sări secundul. Știi cu cine stai de vorbă?

— Cu doi inconștienți, care au primit, fără niciun motiv, o avansare pe o navă americană care poate aduce sfârșitul lumii și care nu au găsit ceva mai bun de făcut decât să se lase agățați de două femei aflate în slujba unui terorist. Hai, spuneți-mi că nu am dreptate!

— He! spuse comandantul, pălind deodată… sunt sigur că e o confuzie. Doamnele acelea… hm! Nu erau în niciun caz teroriste. Nu ne-au făcut nimic, nu ne-au întrebat nimic. Doar sex sălbatic. Să ne fi filmat? Nu, nu cred.

— Le-am verificat foarte bine, șefu’, sări secundul. Chiar ne crezi niște imbecili? se răți oi el la Lucky. Ne-am luat toate măsurile de siguranță. Nu am băut nimic cât am stat cu ele, nu puteau să ne adoarmă.

— Eu v-am găsit sforăind ca porcii.

— Păi asta numai după ce au plecat. Așa că, stimate domn, nu știu cine ești, dar te asigur că ești în mare eroare și într-un rahat și mai mare.

— Nu am timp să vă explic acum. Vă amintiți că ați încercat să mă omorâți?

— Noi? se minunară amândoi, la unison.

— Chiar voi. Nu vă amintiți, pentru că cineva v-a controlat mințile. Și o face și în momentul ăsta, dacă vrea. Nu știu ce v-au făcut femeile alea, dar o să aflu. Până atunci, îmi e imposibil să vă dau drumul. Prezența voastră pe submarin, în actualele condiții, ar fi sinucidere curată, pentru toată omenirea. Cu respect! mai spuse Lucky, apoi părăsi camera de baie și pe cea de hotel, lăsându-i perplecși pe cei doi nătărăi.

•

Tom reușise, după mai mult timp decât își închipuise, să scoată toate informațiile de la Natașa. Pricepuse de la început că, deși erau doar ei doi în cameră, cei doi figuranți nemaifiind de luat în calcul, nu erau singuri.

Femeia rezistase tuturor tehnicilor lui de interogare, până când Tom își aminti de ceea ce îi spusese Lucky despre controlul minților.

— Aha, spuse el, la un moment dat. Presupun că ai un blocaj pe creier și blocajul ăla nu e de la tine.

Natașa se uită la el înspăimântată. Voia să îl avertizeze despre pericolul în care se află, dar nu reușea să articuleze niciun cuvânt. Un blocaj complet îi oprea cuvintele pe buze. Simțea cum îi arde creierul de efort, iar matahala aia era incapabilă să priceapă ceva. Leșinase de câteva ori, în urma loviturilor năprasnice aplicate în cele mai sensibile părți. Își simțea ficatul făcut praf. Era sigură că nu o să reziste dacă nu era dusă la spital în următoarele ore. Nu îi părea foarte rău. Însă, ceea ce o afecta cel mai tare, era că urma să moară fără să spună ce voia să spună. Sfârșitul tuturor era atât de aproape, încât moartea ei, cu ceva timp înainte, nu mai conta.

— Ia să încercăm noi ceva inedit. Dacă durerea nu îți deblochează creierul, poate extazul o va face.

Tom se ridică tacticos și începu să se dezbrace, sub privirile înmărmurite ale femeii.

— Ca să te scutesc de dezvăluiri inutile, te anunț că știu că ești parte într-un plan care intenționează să distrugă lumea. Știu, de asemenea, și cine îți constipă creierul în acest moment. Un dubios pe nume Tumbek al-Khan, dacă nu mă înșală memoria. Ceea ce vreau eu să știu, e cum de reușește să controleze mințile pe o rază atât de mare. Mai precis, ce i-ai injectat amiralului de l-ai făcut „accesibil”?

Natașa încerca să comunice cu ochii. Fu bucuroasă când văzu că matahala cunoaște deja mult mai multe decât își permisese ea să spere.

La vederea monstruozității eliberate de pantalonii căzuți pe jos, avu o grimasă de panică. Încerca să își dea seama ce urmărește animalul.

Acesta o întoarse brusc pe burtă și începu să își introducă, cu mare greutate, imensul falus în anusul ei virgin. Urletele ce urmară îi spuseră lui Tom că se găsește pe calea cea bună.

— Cred că asta o să dea rezultate, spuse el, rânjind. Și are și avantajul că e mult mai plăcută. Dacă nu acum, puțin mai târziu, o să vezi!

Orgasmele simultane, de o forță pe care Natașa nu o crezuse posibilă, o eliberară complet de orice control mental. Printre gemete de plăcere îi povesti matahalei experiențele prin care trecuse în îndepărtata Siberie.

•

Lucky fu întâmpinat, încă de la intrarea în hotelul său de arabul trimis de Abu. Acesta părea foarte panicat și nu mai ținea seama de niciun fel de precauții în abordarea lui Lucky.

— E groasă, omule! spuse el, de cum îl văzu pe american.

— Au vorbit fetele? spuse Lucky, mai mult ca să se afle în treabă.

Arabul zâmbi cinic, privindu-l ușor condescendent pe interlocutorul lui.

— Tu ce zici? Hai că nu avem timp de confidențe. Se pare că fetele fac parte dintr-o rețea foarte bine organizată și extinsă de prostituate de lux, controlate de o anume Natașa Petrovna, care s-ar putea să fie fost ofițer KGB.

— Și ce e așa înspăimântător aici? nu pricepu Lucky de unde atâta precipitare în arabul ce păruse, cu câteva ore mai devreme, foarte stăpân pe sine.

— Stai, că asta nu e totul! Fetele, nu toate, dar nici puține, au fost convocate, acum câteva săptămâni, de această Natașa într-un orășel din Siberia. De acolo au fost preluate de niște ciudați, care le-au dus undeva la dracu în praznic în Siberia, într-o locație dubioasă și ținute, goale, într-o seră. Se pare că au fost expuse la impregnarea cu o substanță organică, un fel de drog, care le-a pătruns în pori, pe tot corpul.

— Aha! Asta era! Și, cum sunt femei superbe, niciun bărbat nu rezistă tentației de a le linge, măcar la păsărică, dacă nu și în rest.

— Exact! Și-au dat seama că e ceva ciudat, pentru că bineînțeles s-au giugiulit și între ele, ca fetele, deh. Și de atunci spun că au apucături ciudate și acțiuni pe care nu și le pot explica, ca și cum cineva le-ar intra în minte…

— Tumbek al-Khan, evident.

— Așa că e clar ce avem de făcut, nu?

— Să îl omorâm pe nemernic! spuse Lucky, furios și strângând pumnii.

— Ha, ha, ha! izbucni în râs arabul. Cum să îl omori pe Tumbek al-Khan? Ai înnebunit? Să le găsim pe fete, asta trebuie să facem! Și să aflăm pe toți cei cu care au intrat în contact de la revenirea din Siberia.

— Eu cred că tu ai înnebunit, spuse Lucky. Nu cumva ți-ai pus limba pe unde nu trebuie și acum te controlează ticălosul ăla?

Arabul deveni brusc nervos. Îl apucă pe Lucky de piept, deși acesta era cu un cap mai înalt ca el, și îi șuieră printre dinții încleștați:

— Martirii lui Allah nu se ating de femei, ar fi trebuit să știți lucrul ăsta.

— E, pe dracu! spuse Lucky zâmbind. Sunteți toți poponari? Nu aș fi crezut!

Arabul scoase flăcări pe nări.

— Nu, necredinciosule! Nu homosexuali, ci neprihăniți!

— Wow! Ești virgin? O fi mai bine sau mai rău? În fine. Hai să căpăcim niște telepați.

— Stai, strigă arabul, când îl văzu pe Lucky întorcându-i spatele. Nu poți să îl găsești pe Tumbek al-Khan, nu înțelegi?

— Pot să găsesc pe oricine, cât timp se găsește pe planeta asta. Cât de mare să fie și Siberia aia. Doar am bătut noi deșertul!

— Și? întrebă cu subînțeles arabul. Ați găsit oaza?

Lucky se opri. Își dădu seama, în sfârșit, de ceea ce vorbeau cu toți. Ca și în episodul cu oaza, ascunzătoarea lui Tumbek era plasată într-o dimensiune paralelă.

— De aia era el așa sigur că nu îl pot omorî, murmură Lucky.

— Care el? Ai vorbit cu el? rămase perplex arabul.

— Am avut o mică conversație, spuse Lucky, nonșalant.

— Extraordinar! se minună, din nou, arabul. Înseamnă... Înseamnă că se teme!

— Sau că îi plac scenele patetice și teatrale, se păstră mai rezervat Lucky.

— Nu, nu... se teme! Se teme de tine! Extraordinar! Trebuie să încercăm, ai dreptate.

— Păi și cum rămâne cu ascunzătoarea? îl provocă Lucky pe arab.

— Vorbim cu Abu. S-ar putea ca, împreună, să reușiți să o dibuiți. Cu ce o să vă ajute asta... rămâne de văzut.

• Capitolul 11 •

Krasnoiarsk-ul era un orășel mort. Forțele armate ale noului imperiu se aliniaseră cuminți și așteptau sosirea din moment în moment, a coordonatorilor acțiunii de distrugere a unui loc care nu exista.

— Cred că a înnebunit lumea de tot, spuse Igor Fedorovici, scuipând disprețuitor în direcția bocancului adjunctului său, Vanea Mitrovici.

Flegma groasă și densă aterizî, cu precizie de milimetru, pe bombeul lustruit al bocancului drept.

— Mai bine că a înnebunit că așa mă lovise o plictisealăăă, spuse Vanea, căscând. Înainte mai făceam câte-o aplicație, ceva, mai omoram câte un disident ascuns printre ursuleți polari. Acum... numai ăia din Caucaz mai au parte de ceva acțiune. Aici a încremenit totul.

— Da... și ce să spun... acum că o să alergăm după zmei și balauri, ți se pare probabil o provocare nemaipomenită? Ai dat și tu în mintea copiilor? Mai ții minte când ne trimiteau, ba în stânga, ba în dreapta, că nu știu ce alcoolici din taiga văzuseră farfurii zburătoare?

— He, he, ce vremuri, râse cu poftă Vanea, trăgând un gât consistent de vodcă. Nici de asta nu mai avem parte. Dar acum e o treabă mai serioasă. Vin americanii. Și ai noștri le-au permis, chiar îi ajută. Trebuie să recunoști că nu e lucru de nimic.

— Nu... făcu, ironic, generalul Igor Fedorovici. Americanii nu se pot înșela. Că tocmai băgară jumătate din lume să caute arme de distrugere în masă în Irak. Măcar nu ne-am dus și noi, să ne facem de râs. Și s-au gândit, probabil, că nu e timpul pierdut și ne băgară și pe noi în joc.

Vanea nu mai apucă să dea nicio replică, pentru că văzduhul se umplu de zgomotul înfiorător al unui elicopter uriaș, de transport, care își rotea palele imense din ce în ce mai aproape de pământ, tulburând zăpada și lovind cu valuri de aer înghețat obrajii roșii ai soldaților împrăștiați la sol.

Primul care coborî din elicopter fu Tom.

Cei prezenți la aterizare făcură un „Ooo!” când văzură prima apariție. Silueta gigantică a detectivului era mult amplificată de îmbrăcămintea groasă cu care îl înveșmântaseră cei de acasă, pentru a-l proteja de frigurile năprasnice din Siberia. Imediat după Tom, coborî și Lucky, urmat de Abu.

Cei trei pășiră, cu capul plecat și ținându-se de căciulile mari, pentru a le păstra pe cap sub curentul de aer stârnit de palele elicei elicopterului, care încă se mai roteau.

Înaintară cu greu spre cei doi ofițeri superiori ruși, care se țineau bățoși, încercând să pară indiferenți la vânzoleala iscată în zăpadă de elicopter.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse Lucky, într-o rusă impecabilă, dând mâna cu cel care părea mai mare în grad. Sunt Samuel Branigan și sunt conducătorul operației „Panică pe pustii”.

După această introducere oficială, se apropie de urechea lui Igor și îi șopti, pentru a mai destinde atmosfera:

— Nu mă întreba de ce are numele ăsta penibil. E o manie a șefilor CIA să boteze cu nume cretine toate rahaturile. Pentru presă, evident, doar că asta e o operațiune ultrasecretă.

Igor începu să râdă sănătos, la auzul vorbelor lui Lucky. Atmosfera devenise deodată mai respirabilă. Palele elicopterului se opriseră în sfârșit.

Pe rampa din spatele elicopterului apăru, îndată ce vâjâitul încetă, spre surprinderea generală… o cămilă.

— Boje moi! Boje moi! făcu Igor, la vederea ineditei apariții. Asta nu e o cămilă, sau am înnebunit eu?

— E chiar o cămilă, confirmă Lucky, zâmbind. E unul dintre elementele esențiale ale operației.

— În Sahara, poate, dar în taigaua siberiană? Ce dracu vreți să faceți cu o cămilă?

— E arma noastră secretă. E o cămilă cu pedigree, nu una obișnuită. Se pare că de sute de ani familia ei și ea, implicit, simte realitățile paralele, ca să mă exprim așa. O să vă mai povestesc pe drum.

În urma cămilei, care deja încinsese spiritele în ostășimea prezentă, care nu mai prididea cu crucile, apăru și Natașa, complet refăcută. O apariție superbă, într-o haină lungă de blană, de sub care țâșnea, din când în când, câte un picior îmbrăcat într-un pantalon elastic, călduros și foarte mulat, spre

extazul general al trupelor, care prinseseră deodată drag de noua lor misiune.

— Și ea cine e? spuse Vanea, încercând să ascundă balele care începuseră să îi curgă pe lângă bărbie.

— Celălalt element fundamental. E femeia care a fost deja în locul pe care va încerca să ni-l indice cămila. Acum putem pleca. Nu avem foarte mult timp și nu știm nici cât o să ne ia să găsim aisbergul care îl adăpostește pe Tumbek al-Khan, sau Tumbek Khan, cum îi spuneți voi, rușii.

— Hai să mergem, atunci! spuse Igor, ridicând din umeri și făcând un semn scurt de mobilizare generală. În fond, la ce echipaj ciudat ai adus, nu m-ar mira să apară încă unul, de a cărui existență mă îndoiesc, încă, sincer.

•

Mergeau de câteva ore bune prin viscolul neîndurător, în direcția pe care o indicase, cu oarecare aproximație, Natașa.

Tom înjura de toți sfinții, încercând să îl facă și pe Abu să îi țină isonul.

— Nu îmi spune că ești fericit să stai în gerul ăsta crâncen, după ce trăiești de atâta timp în căldura aia plăcută de la voi din Sahara.

— Ha, ha! râse strâmb Abu, degerat aproape complet, dar foarte demn și nerecunoscând nimic din disconfortul pe care îl încerca. Căldură plăcută spui? Ai uitat când v-am cules leșinați de sete și de insolație? Ia și partea bună! Măcar aici nu poți să mori de sete. Uite câtă apă e în jur.

— Da, da. Dacă ești în stare să o topești, pe viscolul ăsta.

Deodată, cămila de care trăgea cu greu Abu se opri și începu să fornăie, nervoasă.

— Opriți-vă! strigă Abu, iar Lucky se grăbi să traducă îndemnul arabului, deși nu părea să mai fie nevoie.

Aruncătoarele de flăcări pe șenile și tancurile grele se opriră la acest semnal. Întreaga aparatură sofisticată se ghida după nazurile unei cămile, spre disperarea celor doi generali, obligați să se miște cu pas de melc, în ritmul „corăbiei deșertului”.

Lucky îi lăsă pe cei doi și se apropie de Abu.

— Crezi că am ajuns?

— Sigur! Și eu și cămila am simțit, cam în același timp, puterea porții. Nu ne putem înșela amândoi, chiar dacă condițiile diferă atât de mult.

— Și acum, ce facem? întrebă Igor, care se apropiase și el. Trec peste faptul că nu înțeleg de ce ne-am oprit aici pentru că nu văd nimic care să merite o oprire.

— Asta era și ideea. Că nu se poate vedea. Aici este o poartă.

— Eh, spuse Igor, scuipând din nou, cu precizie, în direcția potrivită pentru ca vântul puternic să nu îi stropească, dacă e o poartă, să intrăm. Sunați înainte sau intrăm fără avertisment? Ah, și să nu uit: ne-o arătați și nouă? Pentru că se pare că după atâta comunism, nu mai vedem clar direcția.

Abu nu spuse nimic. Luă cămila de căpăstru și înaintă în direcția în care scuipase cu câteva secunde mai devreme generalul.

Capul cămilei dispăru deodată, urmat de gâtul lung și apoi de restul corpului și de Abu, spre stupefacția celor prezenți la spectacol.

— Boje moi! spuse din nou generalul. E chiar adevărat! Băieți, pregătiți-vă de ce e mai rău. Înainte!

Lucky și Tom erau deja de câteva secunde bune înăuntru aisbergului.

Îi întâmpină o rafală puternică de mitralieră. Abu sări pe cămilă, obligând-o să se culce la pământ și protejând-o cu corpul lui.

— Mă așteptam la o cu totul altă întâmpinare, spuse Tom, aruncându-se în spatele unei cutii găsite în drum.

— La ce? strigă Lucky, încercând să acopere zgomotul armelor de foc.

— Nu știu… la săbii laser, la „fazere”, la limbi de foc, orice altceva.

Apariția armamentului greu puse capăt rafalelor disperate. După primele salve lansate de tancuri, oamenii care încercaseră să le blocheze intrarea, câți scăpară, o luară la fugă, ca iepurii, în toate direcțiile.

— Cam slăbuț, ca ripostă, comentă scârbit Igor. Cred că am exagerat cu armamentul.

— Stai că încă nu e gata! îi temperă Lucky entuziasmul. Așa ați zis și în Afganistan.

— Și voi, în Irak, na! spuse Igor, nevrând să rămână mai prejos.

— Pe aici, spuse Natașa, care își aruncase jos blana și înșfăcase un automat, arătând ca o amazoană înfuriată.

O luă la fugă pe coridorul pe care și-l amintea perfect, urmată de cei trei bărbați.

— Nu uitați! le strigă Lucky rușilor. Dacă simțiți ceva în neregulă, dați foc, topiți tot!

Fuga lor nu dură decât câteva minute. Natașa se dovedi un bun ghid. Se treziră, fără să știe nici ei cum, în fața sălii tronului. Doi haidamaci stăteau nemișcați de pază. Nu se clintiră când îi văzură pe cei patru.

Când, însă, Lucky vru să împingă de poarta imensă, unul dintre ei îl proiectă, cu o lovitură puternică, la câțiva metri distanță, lipindu-l de peretele de gheață.

Abia atunci văzu Lucky soarele strălucitor care inunda holurile, ca în viziunea lui de la început, și își dădu seama că nu văzuse soarele deșertului, ci soarele Siberiei.

Reacția gardianului avu darul de a-l înfuria rău de tot pe Tom, care se apropie și îi înfundă un cap fenomenal în gură obrazniculuui.

Însă lovitura nu avu niciun efect. Nici pumnul repezit imediat în figura namilei, nici șutul între picioare nu clintiră niciun mușchi de pe fața gardianului. În schimb pumnul pe care acesta i-l aplică lui Tom îl proiectă pe acesta exact în locul în care zburase, cu câteva secunde mai devreme, și Lucky.

— Nu rezolvăm nimic așa, strigă Abu. Lucky, concentrează-te împreună cu mine.

— Să ce? întrebă Lucky, care abia se ridicase de jos și își ștergea sângele de la gură.

— Să le impunem mental să ne deschidă poarta.

— Nu am mai făcut așa ceva.

— Știu, dar dacă Tumbek se teme de tine, nu de mușchii tăi se teme. Știe el ceva. Și nu uita, aici e un loc special, ca în oază.

Lucky îl privi pe Abu și înțelese.

Închise ochii și se concentră puternic. Se văzu, deodată, împreună cu Abu, într-un spațiu care semăna cu cel de acum, numai că îi lipsea materialitatea.

— Pe care îl luăm? îl întrebă pe Abu, iar acesta îi făcu semn spre cel din stânga.

În momentul acela, în fața lor apăru Tumbek Khan.

— Sunteți nebuni, dacă vă închipuiți că mă puteți învinge! Voi nu sunteți decât niște începători. Eu fac asta de sute de ani.

Împinse aerul cu palma în direcția lui Lucky și acesta se simți din nou proiectat în aer. Mongolul repetă gestul cu Abu, care avu aceeași soartă. În acel moment, în fața lui Tumbek apăru, ca din senin, o poartă precum cea din realitate, care se închise cu zgomot, tăind, aparent definitiv, accesul spre mongol.

— Acum ce facem, Abu? întrebă Lucky, neliniștit.

— Mai încercăm o dată. Ne concentrăm pe gardianul din stânga. Dacă cineva ne poate deschide poarta, unul din ei trebuie să fie.

În acel moment, se auzi o explozie puternică, și poarta zbură spulberată în mii de țăndări. Cei doi se întoarseră, uimiți, spre locul din care venise proiectilul și se treziră față în față cu... Vanea Mitrovici, care le zâmbea triumfător, ținând pe umeri un aruncător de grenade.

— Tocmai mi-am amintit că bunicii mei erau șamani. Am zis să încerc să văd dacă a trecut ceva mai departe în mine. Se pare că da!

Jocul în realitatea virtuală se sfârșise. Porțile reale se deschiseseră, lăsând liber accesul celor cinci în sala tronului.

Acolo îl găsiră pe Tumbek Khan, așezat tacticos în scaunul imens, acoperit, așa cum și-l amintea Natașa, de blănuri moi și înconjurat de femeile care o întâmpinaseră și pe Natașa.

— Deci ați reușit! Bravo! spuse Tumbek Khan, aplaudând teatral. Un strugure, un măr? spuse el, amintindu-și că e gazdă.

— Lasă jocurile astea triste, Tumbek Khan, spuse Lucky, tăios. Destinul tău se încheie aici!

— Hm! spuse, gânditor, mongolul. Oare așa să fie?

Tom nu așteptă ca mongolul să găsească răspunsul la întrebare și se repezi spre el, decis să îl strivească în pumni. Se izbi de un zid invizibil, înainte de a ajunge la tron, și se prăbuși ametit.

— Băi, se pare că nu am deloc noroc astăzi! spuse el, frecându-se, ametit, la cap.

— Ha, ha, ha! râse Tumbek, la vederea incidentului. Chiar v-ați închipuit că s-a terminat?

— Locul! strigă deodată Lucky. Locul trebuie distrus!

Tumbek Khan făcu ochii mari și încercă să zâmbească. Însă nu mai convinse pe nimeni.

Armamentul greu ajunsese deja în sala tronului. La un semnal al lui Igor, gurile de foc ale tancurilor și aruncătoarele de flăcări

începură o canonadă teribilă înspre pereții sălii, care începură să se prăbușească, unul după altul.

— Nuuuu! strigă Tumbek Khan disperat. Nu puteți face așa ceva!

— E pe dracu! spuse Igor, scuipând în direcția mongolului și nimerind, ca de obicei, exact pe vârful bombeului. Uite că putem.

Podeaua începu să se clatine și întregul aisbergul părea să crape.

Încurajat de traiectoria flegmei generalului, Tom își încercă din nou norocul. Cu un salt disperat, se aruncă din nou spre mongolul ce păruse impenetrabil cu câteva secunde mai devreme.

Elanul fu atât de puternic încât tronul basculă împreună cu cei doi. Tom îi prinse, în căzătură, gâtul mongolului și îl suci puternic, cu o mișcare decisă și foarte iute. Oasele se frânseră ca niște surcele și Tumbek Khan își dădu obștescul și mult întârziatul sfârșit în spatele tronului din care domnise atâtea secole.

— Na! că până la urmă tot mi-a ieșit! spuse Tom, satisfăcut, ridicându-se în picioare și târând leșul inert de guler.

Îl aruncă cât colo, ca pe-o legumă stricată.

— E vremea să ne întoarcem în frigul Siberiei, spuse Lucky. Am început să îi simt lipsa.